

நடங்கேள்வு பாலச்ப்பிரத்தையும்

அம்மா என்றொரு பெண்

இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்

விற்பனை உரிமை:

பாரிந்தையம்
134. திராட்சீல்-சித்தாந்தா-கோடை

(C)

விலை ரூ. 28-00

Title : AMMA ENTRORU PENN
Subject : A Collection of Stories
Author : RAJESWARI BALASUBRAMANIAM
No. of Pages : 160
Paper : Creamwove 10.5 Kg.
Types : 10 Point
Size : 18 X 12.5 cm
Binding : Duplex Board
Price : Rs. 28-00
Publishers : KUMARAN PUBLISHERS
79, 1st Street, Kumaran Colony,
Vadapalani, Madras-600 026.

Printers : Chitra Printo Graphy, Madras-14.

முன்னாரை

இலண்டனிலிருந்து மழுத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட தமிழ் எழுத்தாளர்களில் இராஜேஸ்வரி பல சிறப்புகளுடன் படைப்பாற்றலில் முன்னாரை மாக உள்ளார்.

கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களாக சோர்விலிருந்து வருகிறார். நாவல்கள், குறுநாவல்கள், நெடுங்கதைகள், சிறு கதைகள் எனப் யடைப்பிலக்கியத் துறை எதையும் அவர்விட்டு வைக்கவில்லை.

இலண்டன் மாநகரில் குடியேறிய போதும் தமிழையும் தான் பிறந்த மன்னையும் அதன் அரசியல் பொருளாதார கருத்தியல் போராட்டத் தனையும் அவர் மறந்துவிட வில்லை.

இராஜேஸ்வரியின் எழுத்துகளில் இவையே அடி நாதமாக உள்ளன. அதே வேளை இலண்டன் மாநகர வாழ்க்கை முறையின் தாக்கம், ஆங்கிலை

யரின் வாழ்க்கை முறையின் சிறப்புகள் மட்டுமல்ல அசட்டுத்தனங்களையும் அவர் தன் எழுத்துகளில் புட்டுக்காட்டத் தவறுவதில்லை. இந்த வெள்ளையர்கள் ஒரு காலத்தில் காலனி நாடுகளைச் சுரண்டு அடிமைப்படுத்தி நடத்திய அக்கிரமங்களையும் அவர் மறந்துவிடவில்லை. கண்டிக்கத் தவறுவது மில்லை.

இலண்டனில் வாழ்ந்து கொண்டே கிழக்கு மாகாணத்தில்தான் வாழ்ந்த கிராமத்தில் சிங்களவர் நடத்தும் அட்டுப்பியங்களை ‘ஞாய்கள்’ என்ற குறுநாவல் மூலம் படிப்பவரின் இரத்தம் கொதிப்ப கூடியும் விதமாக விபரித்துள்ளார். காதவியை ஊடல் நீங்கிக் கண்ட மகிழ்வோடு சந்தைக்குச் சென்ற குமார் இராணுவத்தினரின் ‘ரவுண்ட் அப்’ வலையில் அகப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்படு கிறான். மற்றும் சிலர் கொல்லப்படுகின்றனர். படிப்பவர் அனைவரது மனச்சாட்சிகளையும் பரிசோதிப்பதாகக் கதை கூறப்படுகிறது.

இலண்டனுக்கு அகதியாக வந்தவன் இலங்கையில் தாயின் மரணச் செய்தி அறிந்து மனம் துடிக்கிறான். தாய் பற்றிய பழைய நினைவுகள் அவளினெஞ்சை வாட்டி வதைக்கின்றன. ‘அம்மான்றொரு பெண்’ கதை கூறுகிறது.

இலண்டனிலிருந்து இந்திய யாத்திரைக்குப் புறப்படும் தில்லையம்பலம் மனைவியின் பிந்திய, எதிர்பாராத கர்ப்பநிலை கண்டு கர்ப்பச் சிதைவு பற்றிச் சிந்திக்கிறான்.

இலண்டன் நகருக்கு அகதியாக வரும் தாயை விமான நிலையத்திற்கு சென்று அழைத்துவர வீடு

பெறமுயலும் டாக்டருக்கு பல தடைகளும் நெருக்கடி களும் ஏற்படுகின்றன. கடைசியில் ‘வெள்ளைக்காராடாக்டர்’ தன் எலும்பைத் தொடப்படாது’ என அடம் பிடிக்கும் விபத்தில் சிக்கிய வீர மனிதனைப் பார்க்கச் செல்லும் டாக்டருக்கு வியப்பளிக்கிறது.

அந்த வீரபுருஷன் ஒரு மேற்கிந்தியன்; தங்கள் நாட்டைச் சுரண்டி கொள்ளையடித்து இனக் கொலை செய்த ஆங்கிலேயர், படுகாயப்பட்ட போதும் தன்னைத் தீண்டப்படாது என்று குரல் எழுப்புகிறான்.

நோஸா லக்ஷ்மிபர்க் வீதி ஒரு தனித்துவமான கதை. கிழக்கு ஜெர்மனியில் உள்ள வீதி. கிழக்கும் மேற்கும் ஒன்றாகிய பின்னைய காலத்தில் கதை நிகழ்கிறது. இலங்கை அகதியாகச் சென்று ஜெர்மனியில் நாலு குழந்தைகளுடன் வாழும் பெண், அதிகாலையில் எழுந்து பத்திரிகை விநியோகிப்பதில் ஏற்படும் கஷ்டங்களையும் வீட்டில் பின்னைகளையும் கணவனையும் காப்பாற்றும் பொறுப்புடன் படும் துன்பங்களையும் கூறும். அத்தோடு அடி நாதமாக ஜெர்மனியில் யூத இனத்தை அழித்தொழித்த செயல்களை ஈழத்தமிழருக்கு சிங்களவர் செய்த கொடுமைகளுடன் ஒப்பிடுகிறது.

நோஸா லக்ஷ்மிபர்க் கூலக் மார்க்சிய அறிஞர் களில் ஒருவர், புரட்சி அரசியல்வாதி, அவர் பிறந்த நாடாகிய போலந்தை விட்டோடி வந்து அகதியாக ஜெர்மனியில் வாழ்ந்த போது கொல்லப்பட்டவர். தற்போது அவர் பெயரில் முன்னைய கிழக்கு ஜெர்மனியில் ஒரு தெரு, பாலீஸ் கிட்டலரின் ஆட்சியில் நாட்டைவிட்டு ஒடி அகதியாக அந்திய நாட்டில் வாழ்ந்த கிழவி பிறந்த மண்ணில்தான் சாவேண்

என அங்கு வந்து அதே தெளுவில் குடியேறி வாழ் கிறான்.

இக்கதை இராஜேஸ்வரியின் உலக அரசிய வறிவு, ஒப்பியலறிவு, உலகநேயம், மனிதாபி மாணம், சமுதாய உணர்வு மட்டுமல்ல கதை மாந்தரை தேர்தல், சம்பவங்கள் குழ்நிலைகளையதார்த்தமாகச் சிருட்டித்தல், கூற என்னிய கருத்தை ஆணித்தரமாக கதை மூலம் கலையுணர்வு குன்றாது விளக்குதல் போன்ற படைப்பாற்றல் திறன்களையும் காட்டுகிறது.

இராஜேஸ்வரியின் எழுத்துகளில் மருத்துவத்துறை பரவி நிற்பதையும் காணலாம். அவர் பணியாற்றும் துறை அவரை அறியாது கூட என்றதில் நுழைந்து விடுகிறது. அதுகுறையல்ல. தனிச் சிறப்பும் யதார்த்தமும் கொண்டது.

'கிடா'

உள்ளே

பக்கம்

1. "ஒநாய்கள்"	9
2. யாத்திரை	44
3. அம்மா என்றொரு பெண்	82
4. "அனர்குறை அடிமைகள்"	108
5. ஹாஸா லக்ஷ்மீபேர்க் கிடி	128
6. உறவின் நிழல்கள்	144

ஆசிரியரின் பிற நாவல்கள்

—: ० :—

பளிபெய்யும் இரவுகள்
தேம்ஸ் நதிக்கரையில்
திட்டலையாற்றங் கரையில்
ஒரு கோடை விடுடூறை
உகவெல்லாம் வியாபாரிகள்

“ஒனாய்கள்”

தெத்தார்ப் பண்டிகைக்கு இன்னும் ஒரு கிழமைதானிருக்கிறது. பக்கத்து வீட்டு வேதக்காரக் குடும்பம் மாவிட்டத்துப் பலகாரம் செய்யத் தொடங்கப் போகிறார்கள் போவிருக்கிறது. அவர்கள் வீட்டில் நடமாட்டம் தெரிந்ததை குமாரின் கவனம் கவர்ந்தது. அவர்களுக்கு அடுத்த வீட்டார்களில் ஒரு கவனமும் இல்லை, அவனுக்கும் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களைப் பற்றிக் கவனிக்க நேரமில்லை.

ஊருக்குள் சிங்கள் இராணுவத்தினர் ‘ரோந்து’ முடிந்து ஒரு மணித்தியாலமிருக்கலாம். இப்போதுதான் எல்லோரும் அவசர அவசரமாக நாளாந்த வேலைகளைத் தொடங்கப் போகிறார்கள். ஏன் இரண்டு நாட்களுக்கு முன் ஊருக்கு ஒன்றிரெண்டு மைல்களுக்கப்பால் ஒரு குண்டு வெடித்ததில் இரண்டு சிங்கள் இராணுவத்தினர் மரணமடைந்தார்கள் அதைத் தொடர்ந்து ஊரெல்லாம் வேட்டை நடக்கிறது.

சிங்கள் இராணுவம் ஊருக்கு வந்து கொண்டிருப்பதை அரைமணித்தியாலங்களுக்கு முன் தெரிந்து கொண்ட தமிழ் இளைஞர்கள் பதுங்கவேண்டிய இடங்களில் பதுங்கிப்பாய முடிந்த இடங்களில் பாய்ந்து ஓடிப் போய் விடுவார்கள். சிங்கள் இராணுவத்தின் படைத்தளம் ஆற்றுக்கப்பாவிருக்கிறது. அவர்கள் அங்கிருந்து புறப்படுவதை ஆற்றுக்கப்பாவிருக்கும் மக்கள் தெரிந்து கொள்வார்கள். அவர்கள் எந்த ஊருக்குள் நுழையப் போகிறார்கள் என்று தெரியாவிட்டாலும் அவர்கள் இரண்டோ முன்றோ ஊர்களுக்குள்

நுழைந்து துவம்சம் செய்யாமல் விடப் போவதில்லை என்று எல்லோருக்கும் தெரியும்.

இன்று காலை மிகவும் மப்பும் மந்தாரமுமாக இருந்தது. போன கிழமை முழுக்க மழை, இந்தக் கிழமை முழுதும் ஒரே சோகமான தோற்றும், கணவனிடம் கோபித்துக் கொண்ட மனைவியின் முகம் போல வாளம் கருத்துக் கிடத்தது. மனைவியிடம் கோபம் கொண்ட கணவன் போல் இடியும் விண்ணலும் வாளத்தில் அடிபோட்டுக் கொண்டிருந்தன.

போன கிழமை மழைக்குப் பொங்கி நிரம்பி ஓடும் தில்லையாற்றில் ஏருமை மாடுகள் சோம்பேறித்தனமாகச் சுருண்டு படுத்திருந்தன. நாணால் மறைய வெள்ளம் பாந் திருந்ததால் நாணத்தில் மறைந்தோடும் மீன்களைப் பிடிக்க செங்கால் நாரைகள் பிடிவாதமாகத் தங்கள் கழுத்துக்களை வெட்டி மடித்து இரை தேடிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு காலத்தில் தில்லையாற்றின் தீரோட்டத்தைத் தெளிவாகக் காணமுடியாது. ஏனென்றால் ஆயிரக்கணக்கான செங்கால் நாரைகள் தங்கள் நீண்ட கால்களால் நீரை மறைக்குமள வக்குப் பரந்து திரியும் சிங்கள் இராணுவம் வந்தபின் கொக்குகளின் கூட்டம் குறைந்து விட்டது. துப்பாக்கிச் சுத்தங்களுக்குப் பயந்து கொக்குகளும் அகதிகளாய் ஒடிவிட்டன.

சாதாரண காலமென்றால் புதுவெள்ளம் வந்தால் ஆயிரக்கணக்கான சிறார்கள் தில்லையாற்றில் நீந்தி விளையாடுவார்கள். இப்போதெல்லாம் சன நடமாட்டம், வாழ்க்கைமுறை, சமயச் சடங்குகள், மரணக்கிரியைகள், கல்யாண கைமுறை, மரணக்கிரியைகள், மரணக்கிரியைகள், கல்யாண மனிதனால்லதை விட்டு விண்ணுவுக்கும் சிங்கள் ஊர்வலங்கள் என்பன ஒரு மைலுக்கப்பாவிருக்கும் சிங்கள் இராணுவத்தினரின் சுத்தின்படி நடக்கவேண்டியிருக்கிறது.

குமார் சைக்கிள் டையர்களைத் திருத்தி ஒடிக் கொண்டிருந்தான். சந்தைக்குப். போய் அம்மாவுக்கு மருந்து வாங்க வேண்டும். அம்மாவுக்கு சுகமில்லை. அடிக்கடி

தலையிடி வருகிறது- இதயம் பட பட என்று அடித்துக் கொள்கிறது. சில வேளை தலை சுற்று என்று சொல்லி விட்டுப் படுத்து விடுகிறாள்.

அப்பா இறந்ததிலிருந்து சரியாகச் சாப்பிடாமல் அழுது கொண்டிருந்தாள். நாற்பத்தைத்து வருடத் திருமண சீவியத் தில் பாதியழுந்த தவிப்பு, தன்னைத் தனிமையில் கண்ட சோகம் அவளை பற்றிக் கொண்டது. அப்பா சுகமில்லாமல் நீண்ட காலம் வைத்திய சாலையும் விடுமென்று அவைந்து கொண்டிருந்தார். அம்மா இரண்டு மூன்று வருடம் தன்னை மறந்து அப்பாவுக்காக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

போன வருடம் கிட்டத்தட்ட இதே கால கட்டத்தின் குளிருக்குக் கம்பளியாற் போர்த்துக்கொண்டு படுத்திருந்தவர் நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டு மூச்சியுக்கக் கஷ்டப்பட்டார்.

அவர் காலடியில் எப்போதும் படுத்துக் கிடக்கும் கருப்பன் அவர் நிலையைக் கண்டு முன்கிக்கொண்டு வலை யாட்டியது. அம்மா அப்பாவின் நெஞ்சைத்தடவி விட்டாள். அக்கம் பக்கத்தார் ஒன்றிரண்டு போராக வரத் தொடங்கியதும் ஒரு அரைமணித்தியால் நேரத்தில் ஊரின் பெரும்பாலான மக்கள் அப்பாவைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். என்ன, எது. என்று கேட்கும் அவசியம் அதிகமிருக்கிறில்லை. அப்பா நீண்ட காலமாகச் சுகமில்லாமலிருந்தவர், இப்போது நிலைமை மோசமாகி விட்டது. நல்ல மனிதர்கள் தாங்கள் இந்த மண்ணுல்கை விட்டு விண்ணுவுக்கம் பேரவுதைத் தங்கள் உள்ளுணர்வால் உணர்ந்து கொள்வார்களாம். அப்பா நல்ல மனிதர் என ஊர்மக்களால் மதிக்கப்பட்டவர்.

அவரைச் சுற்றி அம்மா, அப்பாவின் தம்பியின் மனைவி என்போர் நிறைந்திருந்தனர். காலை எட்டுமணியிருக்கும். தூரத்தில் கோயில் மணி அடித்துக்கொண்டிருந்தது. மார்கழி மாதத் திருவெம்பாவை காலையில் ஒனித்துக் கேட்டது.

அப்பாவின் உதடுகள் நடுங்கின. ‘போக நேரம் வந்து விட்டாதே’. அவர் கண்கள் தன்னைச் சூழ நிற்கும் மனிதர்

களைத் தாண்டி பிரபஞ்சத்தை வெறித்தது. அம்மா வாழிற் சேலையை அடைத்துக் கொண்டு விழ்மினரான்.

“குமார்.....கு..... அப்பாவின் கடைசிச் சொற்கள் அது தானாம். குமார் அப்போது கோயிலில் நின்றிருந்தான்.

“என்ன எங்கேயோ வெளிக்கிடுறாப்போலு.....” குமார் சைக்கிளைத் திருத்துவதை விட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான், பக்கத்து விட்டு வெதக்காரக் குடும்பத்தின் பையன் குமாரின் நண்பன் அருள் நின்றிருந்தான்.

அருள் என்று அழைக்கப்படும் அருள்நாதனுக்குக் குமாரின் வயது. நெருங்கிய நண்பர்கள். அருள் இப்போது பட்டணத்தில் வேலை செய்கிறான். குமாரை அடிக்கடி காண்பது குறைவு. குமார் ஆசிரியர் பயிற்சிக்கு எடுப்படிக்கிறான். இருபது வயதுதான் இருவருக்கு. “மார்க்கட் பக்கம் போகவேணும்” குமார் சைக்கிளைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

அருள் தயங்கினான், ஏதோ சொல் லப்போகிறான் என்று தெரிந்தது. கிணற்றாயில் பெரியக்கா துணி துவைத் துக் கொண்டிருந்தாள். பப்பாப் பழ மரத்தடியில் சின்னக்கா கோழிகளுக்குத் தீனி போட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அருள்நாதன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். ராஜ்குமார் தெரிந்தும் தெரியாததுபோவிருந்தான். அருள் சைக்கிள் பக்கம் வந்து குந்தினான், நிலம் சுரமாக இருந்தது. அருளின் கைகள் ஈரமண்ணில் கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

“ரதி.....” அருள் மெல்ல முனுமுனுத்தான். குமார் இப்போது நேரடியாக நிமிர்ந்து பார்த்தான். ரதியைப் பற்றி அருள் ஏதோ சொல்லப் போகிறான் என்று தெரிந்தது. ரதியைப் பற்றிய விஷயங்களை அருள்தான் கொண்டு வருவான்.

ரதியைக் குமார் மிகவும் நேசிக்கிறான். நினைவு தெரிந்த நாள் முதல் அவனின் நெஞ்சில் குடியிருப்பவன் ரதி. தூரத்துச் சொந்தம். மிக மிகப் பணக்காரி. நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர்களின் ஏக போகச் சொந்தக்காரி. அப்பாவின் செல்ல மகள். குமாரின் ஆசைக் காதலி. பட்டணத்திற் படித்தவன். குமாரை விட இன்னுமிரண்டு மொழிகளை இலகுவாகப் பேசுவன், விடுமுறைக்கு இந்தியா போய்ப் பட்டுச்சேலை வாங்கிவரும் ஆடம்பரக்காரி. ராஜ்குமாரின் வாழ்க்கையில் இரண்டறக் கலக்கத் துடிப்பவன், ஆனால் அவளைக்கண்டு இரண்டு மாதங்களாகிவிட்டன. காதலர்களுக்குள் தகராறு, ஊடல், மன உழைச்சல்.

“ரதி உன்னைப் பார்க்க வேணுமெண்டானாம்” அருள் பட்டென்று சொன்னான். பெரியக்கா துணியைத் தொழ் தொழ் என்று அடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அருள்நாதன் அக்காமாருக்கு விடயம் தெரியாமலிருக்க வேண்டும் என்பதால் மிகவும் மெல்லப் பேசினான். சின்னக்காவின் பையன் ஒருத்தன் மூலையிற் குந்தியிருந்து மலம் கழித்துக் கொண்டிருந்தான், வானம் இடித்தது. சொற்றாய் எங்கேயோ ஓலமிட்டது; மழை எப்போதும் தூறலாம்.

ரதியின் பெயர் மனதில் இனித்தது. அவளை இரண்டு மாதம் இவன் சந்திக்கவில்லை. இரண்டு யுகம் போலிருந்தது. எத்தனையோ தரம் சைக்கிளில் போகும் போது அவளைக் கண்டிருக்கிறான். அவள் முறைத்துப் பார்த்தான். இவனும் பதிலுக்கு முறைத்தான். இப்படி எத்தனையோ தரம் கதைக்காமல் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இரண்டு மாதங்கள் கதைக்காமல் இருக்கவில்லை. அவளின் பிடி வாதம் குமாருக்குச் சில வேளை கோபத்தையுண்டாக்கும்.

“மார்க்கட்டுக்கு வாறியா” குமார் சினேகிதனைக் கேட்டான்.

“இப்ப ஏலாது” அருள்தாதன் தலையாட்டினான்.

“ஏன்”

“கொஞ்சம் விற்கு கொத்திக் குடுக்க வேணும்.
ஆச்சி மா வறுக்க வேணுமாம்”

“பின்னேரம்” குமார் தயங்கினான். அவள் சொல்லியனுப்பியவுடன் உடனே போய்த் தொலையை வேண்டுமா?

“.....”

“என்ன சொல்ல” அருள் முன்னுழுத்தான். மண்டபத்தில் குமாரின் மருமகள் ஒருத்தி ரேடியோவைத் திருப்பித்திருப்பிச் சரியான அலை பிடிக்கக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். குமார் திரும்பிப் பார்த்தான். அம்மா குசினிக்குள் எதோ செய்து கொண்டிருந்தாள். மருந்துவாங்கப் போக வேணும். அம்மா இரவெல்லாம் முனகிக் கொண்டிருந்தாள்.

அருள் சாரத்தை மடித்துக் கொண்டு எழுந்தான். வானம் மூம்ரமாக இடிக்கக் தொடங்கியது. மழைத்துளிகள் பொட்டுப் பொட்டென்று நிலத்தை முத்தமிட்டன.

“ரதிக்கு என்ன சொல்ல”

“வழிக்கம் போல...” குமார் சினேகிதனை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அருளின் கண்கள் சினேகிதனின் முகத்திற்பட்டரும் மலர்ச்சியைக் கண்டு சந்தோசப்பட்டன. குமார் தர்ம சங்கத்துடன் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான்.

இரண்டு மாதங்கள் இறுகிப் பிடித்து வைத்திருந்த பிடிவாதம் அவள் சொல்லியனுப்பிய தூதில் தனிப்பொடியாகி விட்டது.

“சுரி சுரி. சந்திக்கிறன் என்று சொல்” குமார் அவசரமாகச் சொல்லி முடித்தான்.

தூரத்தில் கிழவி பார்வதி வந்து கொண்டிருந்தாள். பல இல்லாத பொக்கை வாயில், இடித்துக் குதப்பிய வெற்றிலை பாக்கு அசைப்பட்டது. நரை மயிரில் மழைத்துளிகள் நாதம் கொட்டின. முந்தானையால் தலையை மூடியபடி ஓடி வந்து கொண்டிருந்தாள். இந்தக் கிழவியின் பேரனை கொஞ்ச நாளைக்கு முதல் சிங்கள் இராஜேஸ்வரி கொலை செய்து விட்டது.

இப்படித்தான் ஒரு காலையில் ஊரை “ரவுண்ட அப்” பண்ணினார்கள். கிழவியின் பையன் ஓடத் தொடங்கினான், நாயைச் சுடுவதுபோல் சுட்டுத் தள்ளிவிட்டார்கள். ஊர் உலகம் திடுக்கிட. குழந்தைகள் அலற, தாய்மார் பதற அந்த வாலிபன் எல்லோர் முன்னிலையிலும் கருண்டு விழுந்தான்.

கிழவிக்கு அந்த நிகழ்ச்சியின் மூளை பிசகிவிட்டது. அவள் இன்னும் பேரனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறாள். கிழவியின் பேரன், குமாரி சினேகிதர்களில் ஒருத்தனாய் இருந்தவன்.

குமாரைக் கண்டதும் கிழவி பொக்கைவாயைத் திறந்து சுத்தம் போட்டு சிரித்தாள்.

“எங்க போகப் போறாய். வெளிக்கிட்டு நிக்கிறாயே என்ற பேரன் இப்ப வருவான்” கிழவி மழைக்கு மர நிழலில் ஒதுங்கிக் கொண்டு நின்று சொன்னாள்.

குமார் சைக்கினை மரத்தில் சாய்த்துவிட்டு அருள் நாதனைப் பார்த்தான். அவள் போவதற்கு அவசரப் பட்டான் என்று தெரிந்தது.

“ரதிக்கு.....” அருள் மேலும் எதோ சொல்ல நினைத்தான் போலும், பெரியக்கா வருவதைக் கண்டு பேச்சை நிறுத்திவிட்டான்.

திடீரென்று பெரிய இரச்சலுடன் ஒரு ‘ஹெலி கொப்டர்’ தாளப் பறந்தது. சிங்கள இராணுவத்தின் நீண்ட துப்பாக்கிகள் குடிசைகளைக் குறி பார்த்துப் பறந்தன.

“ஏதோ நடக்கப் போகுது”

பெரியக்காவின் குரலில் பதட்டம்.

“யாரையோ தேடுறான்கள்” சின்னக்கா ஓடிவந்தாள். குழந்தைகள் கண்களை அகலவிரித்து ஹெலிகொப்டரைப் பயத்துடன் பார்த்தன.

கோழிகள் சிறகடித்துக் கூடுகளைத் தேடினா.

நாய் ஓலமிட்டு ஓடித்திரிந்தது.

ஆச்சி அவசரமாக ஓடிவந்து குமாரை உள்ளே போகச் சொல்லிச் சத்தம் போட்டாள். அம்மா முந்தானையில் கையைத் துடைத்தபடி குசினியில் இருந்தபடி குமாரைப் பார்த்துச் சத்தம் போட்டாள்.

“நாய்கள், நாய்கள், வெறி நாய்கள்,” பெரியக்கா தலையாட்டித் தலையாட்டித் திட்டிக் கொண்டாள். சிங்கள ராணுவத்தின் ஹெலிகொப்டர் தமிழக கிராமத்தைச் சுற்றிப் பறந்தது. பைத்தியக் கிழவி ‘கிக்கி கிக்கி’ என்று சிரித்தாள். விடாமல் நீண்ட நேரம் சிரித்தாள். ஹெலிகொப்டர் கண் களிலிருந்து மறைத்து விட்டது. தென்னை மரங்கள் காற்றில் சிவிர்த்தன. மாமரத்தில் குயில்கள் மௌனம் சாதித்தன. நாய் வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் ஒதுங்கிப் படுத்து முனகிக் கொண்டது.

கோழிகள் கழுத்தை வெட்டி வெட்டி ஆகாயத்தைப் பார்த்தன. குழந்தைகள் பிதியுடன் வானத்தைப்பார்த்தனர். கள்.

அருள் ரதியைப் பற்றி மேலதிகமாக ஏதோ சொல்ல வந்ததை மறந்து விட்டான். குமார் சாரத்தை மறைத்துக் கொண்டு காற்சட்டை போட்டுக் கொண்டான்.

அருள் தலையைச் சொறிந்தபடி தன் வீட்டுக்குப் போய் விட்டான். பைத்தியக் கிழவி பார்வதி இன்னும் நின்று கொண்டு ஏதோ புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

குமார் அம்மாவுக்கு மருந்து வாங்க வேண்டும்.

“நிலைமை சரியில்ல பிறகு போவன்” ஆச்சி சட்டையனியாத மார்பைச் சொறிந்து கொண்டு சொன்னாள்.

“ஓம் தம்பி பிறகு போகப் பார்” அக்கா ஒத்துப் பாடினாள். அக்காவுக்கு நாற்பது வயது, இப்போதே தலை நரைத்து விட்டது. பற்கள் ஒன்றிரண்டு விழுந்துவிட்டன. அவளது மகன்கள் பதினெட்டும் பதினாலும், ராணுவத் தினருக்குப் பயந்து பயந்து வாழ்கிறார்கள். அந்தத் துயர் ஆக்காவை உருக்குவையப் பண்ணிவிட்டது.

“பின்னேரம் நிலைமை சரியாகும் என்று என்ன நிச்சயம்” குமார் சைக்கிளைத் தள்ளினான்.

ரோட்டுக்கு வந்தபோது கடைக்கார சண்முகம் மாமா இவனை எட்டிப் பார்த்தார். “மார்க்கட்டில் ஆமி நிற்கும் கவனமாகப் போ”

சண்முகம் மாமா சொன்னது இவனுக்குக் கேட்கவில்லை. அவன் கைக்கிளிற் பறந்தான்.

ரதியின் வீட்டில் யாரோ சத்தம் போட்டுப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவளின் மாமாவாக இருக்கும். அவள் மாமா சிதம்பரம் வசதியானவர், அடுத்த நகரில் பெரிய கடை வைத்திருக்கிறார். சத்தம் போட்டுப் பேசி தன் அந்தஸ்தைக் காட்டுபவர்.

குமாரின் கண்கள் வேலீக்கு மேலால் அவளைத் தேடின். இரு அவளைச் சந்திக்கப் போகிறேன் என்ற செய்தி அவன் உடலில் வெப்ப முண்டாக்கியது.

இரண்டு மாதங்கள் அவளைச் சந்திக்கவில்லை. எப்படி அவளைவு பொறுமையுடனிருந்தான் என்பது அவனுக்கே தெரியாது.

இவங்கை ராஜுவத்தின் கிடூபிடியால் கிராமமே அல்லோல் கல்லோலப் படுவதும் கிராமத்து மக்கள் பாதுகாப்புக்குத் கண்களைத் தாங்களே ஒடுங்கிக் கொள் வதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். பகீரதி என்ற ரதியை குமார் என்ற ராஜ்குமார் எவ்வளவுதாரம் நேசிக்கிறான் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

பகீரதியை அவளின் முழுப் பெயரும் சொல்லி ஆசயாகக் கூப்பிடுபவன் ராஜ்குமார் ஒருத்தன்தான்.

அவளை அவள் ராஜன் என்றுதான் கூப்பிடுவாள். நூழர் என்று குடும்பத்தாரும் சினேகிதர்களும் அழைப் பார்கள்.

இந்த ராஜ்குமார் அந்த வேலிக்கப்பாலிருந்து விழியம்புகள் விசம் பகீரதியை இன்று இரவு சந்திக்கப் போகிறான். ஆசியும் அம்மாவும் இவளை வெளியே போகாதே என்று சொன்னது மறந்து விட்டது. ரதியின் நினைவு இனித்தது.

சைக்கிளால் உந்தி வேலியால் எட்டிப் பார்த்தான். ஜாழை மரத்தடியில் அவள் நின்றிருந்தாள். வெளிறிய மஞ்சள் பாவாடையும் சிவப்புச் சட்டையும் போட்டிருந்தாள். பச்சை நிற வாழை மரங்களுக்கிடையில் பச்சைக் கிளிபோற் தெரிந்தாள் - பகீரதி. அவள் மென்னடை இவன் மன உணர்வில் தாளம் தட்டியது. என்ன ஓய்யாரம் அந்த நடையில்? இவன் சைக்கிள் மணியை அடிக்க அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தான். இதழ்களில் குறும்புத்தனமான சிரிப்பு. இவன்

சட்டென்று சைக்கிளை நிறுத்தினான். அவனுக்குத் தெரியும் அந்தச் செய்கையின் கருத்து.

இவன் சைக்கிளில் இறங்கி சைக்கிளின் டயரில் ஏதோ பழுது பார்ப்பதுபோல் குனிந்தான். ரோட்டில் ஏதோ வாகனங்கள், மனிதர்கள் எல்லாம் போய்க் கொண்டிருந்தனர். வேலிக்கப்பால் சர சாப்புக் கேட்டது. ஒட்டைக் கப்பால் மஞ்சள் பாவாடை தெரிந்தது.

‘‘பெரிய எண்ணம் தானாக்கும்’’ அவள் குரவில் செல்லம். இரண்டு வருடமா? இரண்டு மாதம் தானே சந்திக்கவில்லை! அவள் கண்கள் வேலி ஒட்டைக்குள் ஒடிப் போய் அவள் கண்களைத் தழுவிக் கொண்டன.

‘‘ஒரு வரி எழுதியிருக்க முடியாதாக்கும்’’ அவள்தான் வேலியால் கேள்விக்கணைகளைத் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

‘‘காலடியிற் சரணம் என்றால் சந்தோஷமா’’ அவள் குறும்புக்காரன். கிராமத்தில் எத்தனையோ நகைச்சுவை நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றியவன்.

அவள் கணீரென்று சிரித்தாள், அந்த வீணையொலி அவன் இதயத்தைத் தடவியது.

‘‘இரண்டு மாதம்... என்னண்டுதான் இப்படிக் கல்லாய் மாறிப் போனியனோ’’ அவள் பெருஞ்சு விட்டாள்.

‘‘உன்ற பொல்லாத வாய்தான் என்னைத் தூரத்தாராடப் பண்ணுதே’’ அவள் சிரித்தான்.

‘‘சரி நான் போக வேணும்’’ அவள் சினைங்கினாள்.

‘‘வழக்கமான இடத்தில்...’’ அவள் சொல்ல வந்தது பக்கத்தில் சத்தம் போட்டுக் கொண்டு வந்த ட்ரக்டரின் சத்தத்தில் அமிழ்ந்து விட்டது.

அவள் மார்க்கட் நோக்கிப் பறந்தான்.

கால்கள் சைக்கிளை உருட்ட மனம் பசீரதியின் நினைவில் உருண்டது. குமார் சந்தோசத்துடன் சிரித்துக் கொண்டான். ஹெலிகொப்டர் திரும்பி வரும் சத்தம் கேட்டது. குமார் இப்போது மார்க்கட்டை அடைந்து விட்டான். மார்க்கட் இப்போதுதான் வியபாரத்தைத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். காலையில் சிங்கள ராணுவத்தின் நடமாட்டமிருந்ததால் கிராமப்புறங்களிலிருந்து கறி காய்களையும், பால், பழங்கள் என்பனவற்றையும் கொண்டு வருபவர்கள் வரத் தாமதித்தார்கள்.

மீன்கார அகமது குமாரைத் தாண்டிப் போய்க்கொண்டிருந்தான். கடற்கரையில் வாங்கிய மீன்கள், பெட்டியிற் கட்டப்பட்டு சைக்கிளில் போய்க் கொண்டிருந்தன.

‘என்ன குமார், இன்னொருதரம் ‘ஹெலி’வரப் போகுதோ’ அகமது குமாரைக் கேட்டான்.

ஹெலிகொப்டரின் சத்தம் அண்மையில் கேட்பது போனிருந்தது.

அம்மாவும், ஆச்சியும் குமாரைப் போகக்கூடாது என்று தடுத்தும் அவன் வெளிக்கிட்டு வந்தது சரியோ என்று இன்னொருதரம் யோசிக்க முதல் பின்னால் பயங்கர சத்தத் துடன் இராணுவ வண்டிகள் வந்து கொண்டிருப்பது கண்டு சிந்தனை கலைந்தது.

ஒரே அமளி; சாக்குகளையும், படங்குகளையும் விரித்து காய்கறி பரப்பியவர்கள் அவசர அவசரமாகத் தங்கள் சாமான்களை ஒதுக்கினார்கள். ஹெலிகொப்டர் மார்க்கட்டைச் சுற்றி தாழப் பறந்து கொண்டிருந்தது. இராணுவ வீரர்கள் எங்கேயோ இருந்து இத்தனை நூற்றுக்கணக்கில் குவிந்தார்களோ தெரியாது.

குமார் சைக்கிளைப் பிடித்தபடி மரத்தடியில் ஒதுங்கினான். இவனைப்போல் எத்தனையோ தமிழ் இளைஞர்கள்

இராஜேஸ்வரி

21

பயத்துடன் தங்களைத் துப்பாக்கிகளுடன் அனுகும் சிங்கள ராணுவத்தினரைப் பார்த்தனர்.

‘ஒருவகும் அசையவேண்டாம். அசைத்தால் நாயைச் சுடுவதுபோல் சுட்டு விடுவோம்’ சிங்கள ராணுவ அதிகாரி பயங்கரமாகக் கத்தினர்கள். குமாருக்குத் தலை நிமிர்ந்து ராணுவத்தைப் பார்க்கப் பயமாகவிருந்தது. இவ்வளவு காலமும் இந்த ராணுவத்தினரின் பிடிக்கு அகப்படாமல் உயிர் தப்பிய இளைஞர்களில் அவனும் ஒருத்தன்.

இன்று அவன் நிலை அவனுக்குத் தெரியாது.

மார்க்கட்டை, ‘ரவுண்டாப்’ பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். தமிழர்கள் என்று சந்தேகிக்கப்பட்ட அத்தனை பேரும் மார்க்கட்டின் மைதானத்துக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

ராணுவத்தினர் குமாரையும் மைதானத்துக்குப் போகச் சொல்லிச் சத்தம் போட்டனர்.

அவனது சைக்கிளை ஒரு ராணுவக்காரன் எடுத்து மரத்தில் அடித்தான். சைக்கிள் உடைந்தது. இன்னொருத்தன் குமாரின் முதுகில் எட்டி உதைத்தான், பக்கத்தால் ஓடி வந்து இன்னொருத்தன் ‘பறைத் தமிழர்’ என்று காறித்துப்பினான் குமார் முகத்தில்.

முதுகில் வீழுந்த உதையின் வலியா, முகத்தில் வீழுந்த எச்சிலா அவன் ஆண்மையைச் சுண்டியது என்று தெரியில்லை.

குமார் தான் ‘இப்படி அடிபடுவதைவிட ஓடினால் உடனே சுட்டு விடுவார்கள் அது நல்லது தானே’ என்று ஒருகணம் நினைத்தான். மார்க்கட்டில் எல்லோரையும் சேர்த்து விசாரிக்கப் போகிறார்கள், அதன்பின் தான் திரபராதி என்று தெரிந்ததும் கைது செய்யாமல் விடு.

வார்கள் என்று தன்னைத்தானே சமசதானம் செய்து கொண்டான்.

இவன் நினைப்பதோ, நடப்பதோ எல்லாம் இப்போது சிங்கள ராஜுவுவத்தினரின் கையிலிருந்தது. மார்க்கட்டின் மைதானத்தில் நகரின் பல பக்கங்களிலுமிருந்து பிடிக்கப் பட்டுக் கொண்டுவந்த தமிழ் இளைஞர்கள் குவிக்கப் பட்டார்கள். அவர்களைச் சுற்றிப் பயங்கர ஆயுதங்களைத் தாங்கிய சிங்கள ராஜுவும் பரப்பாக நின்றது. மார்க்கட்டைச் சுற்றி வெளிகொப்பார் தாழ்ப்பறந்து இரைச்சலை யுண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

மழையிருண்டு வானம் கறுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. ராஜுவத்தினரின் பயங்கர உருவங்களும், ஆயுதங்களும் அங்குமிங்கும் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

ராஜுவ வண்டியில் ஒரு மனிதன் முகமுடியுடன், மைதானத்தில் குவித்துவைக்கப்பட்டிருக்கும் தமிழ் இளைஞர்களைச் சுட்டிக் காட்டி அடையாளம் காட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

இந்த மாதிரி முகமுடி மனிதர்களைத் ‘தலையாட்டி’ என்று தமிழ்ப் பகுதிகளிற் சொல்வார்கள். இந்தத் தலையாட்டிகள் தமிழ் இயக்கத்திலிருந்தவனாக இருக்கலாம். இப்போது அரசாங்கத்தின் தரப்பில் வேலை செய்கிறான்.

‘தலையாட்டி’ சைகை காட்டிக் கொண்டிருந்தான். திட்காத்திரமாக இருந்த தமிழ் இளைஞர்கள், பார்வைக்குப் ‘போராளிகள்’ போலத் தெரிந்த தமிழர்கள் என்போர் ‘தலையாட்டியால்’ இனம் காணப்பட்டு கூட்டத்திலிருந்து பிரித்து நிறுத்தப்பட்டனர். அப்படி இனம் காட்டப்பட்ட ஒரு இளைஞன் ராஜுவத்தினரின் துப்பாக்கி முனையால் அடிக்கப்பட்டு நகச்த்தப்பட்டான். அடிதாங்காமல் அவன் அலறினான். தலையிலிருந்து பக்கரென்று செங்குருதி அவன்

முகத்தை மூடியது. போட்டிருந்த வெள்ளைச் செர்ட்டில் செங்குருதி புள்ளிகள் போட்டன.

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு தமிழ் இளைஞர் கூட்டம் பிடிக்க ஆயுதத்மானான். கூட்டத்தைவிட்டுத் திமிறும் பயங்கர உந்தலில் பாய்ந்தான். உயிர் தப்ப வேண்டும் என்ற வெறி. அவன் ஓடினான்.

கண்ணுடித் திறப்பதற்குள் அவன் அருகில் நின்ற சிங்கள ராஜுவத்தான் ஓடப்போன தமிழ் இளைஞரைச் சுட்டான்.

குமார் திதுவரையும் கொலைகளைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறான். நடு இராவில் துப்பாக்கிச் சூட்டுன் சுத்தத்தைக் கேட்டிருக்கிறான். ஆனால் திதுவரை இப்படி ஒரு கொலையை நேரில் கண்டதில்லை.

குடு விழுந்த தமிழ் இளைஞரின் உடம்பு மழைத்துவி கொட்டும். பூமித்தாயில் சுருண்டு விழுந்தது. இரத்தம் சீரிட்டுப் பக்கத்தில் நின்றவர்களை நனைத்தது. அவனின் கடைசித் துடிப்பு ஒரு சில வினாடிகளில் அடங்கியது. ஓடிய கால்கள், ஓலம் போட்ட வாய் உயிரிழுந்து தரையில் கிடந்தது.

இருபது வயதிருக்குமா? இரண்டொரு நிமிடங்களுக்கு முன் ‘மனிதனராக’ இருந்த ஒரு தமிழன் இப்போது பினா மானான். அந்த வாலிபம், உணர்வுகள், வாழ்க்கையின் கணவுகள் இனவாதச் சிங்கள சிப்பாயால் ஒரு சில வினாடிகளில் நிர்மூலமாக்கப்பட்டது. கடைசி நிமிடத் துடிப்பை அருகில் நின்ற ஒன்றிரண்டு சிப்பாய்களின் உதையும், குத்தும் அடக்கினா.

ஆடுகள், மாடுகள், வரனத்தில் பறவைகள், குருவிகள் இப்படிப் பவியெடுக்கப்படுமா? அவைகள் சுதந்திரமாக ஒடுக்கின்றன.

ஒரு தமிழன் உயிர் அவசரமாகப் பயிக்கப்படுவதைக் குமார் சுய உணர்வின்றி கீரகிக்க வேண்டி தள்ளப் பட்டிருக்கிறான்.

குமாருக்குப் பக்கத்தில் அவனுக்குத் திதிந்த தெரியாத முகங்கள் என்று எத்தனையோ முகங்கள் பிதியுடன் தெரிந்தன.

ஒன்று இரண்டு பேராகத் தலையாட்டியின் சைகை களினால் ஒரு கூட்டமே நகர்த்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நகர்த்தப்படும் இளைஞர்கள் படுமோசமாகத் தாக்கப் பட்டார்கள். சிப்பாய்களின் மிருகபலம் தமிழனின் முதுகில், வழிற்றில், பிட்டத்தில், தலையிற் தாளம் போட்டன.

குமாருக்குப் பக்கத்தில் தின்றிருந்தவன் அந்த நகர்ப் ‘சிப்போடர்’ டேவிட் என்று சொல்லப்படும் கிறிஸ்தவ வானிபன்.

தலையாட்டி டேவிட்டைப் பார்த்துச் சைகை காட்டி னான், டேவிட்டை ஒரு சிப்பாய் அடித்தான். டேவிட் அவற்றினான். ஆயிரக்கணக்கான பார்வையாளர்கள் மத்தியில் ஆயுதம் வைத்திருக்கும் சிங்கள ராஜுவும் ஆயுதமற்ற தமிழனைச் சிந்திரவதை செய்தது.

டேவிட்டின் கைகளை ஒன்றிரண்டு சிப்பாய்கள் பயங்கர மாகத் தாக்கினார்கள். ‘இந்தக் கைகளினாற்தானா எங்களைப் பற்றி எழுதியது?’ சிங்கள சிப்பாய்கள் மாறி மாறி அடித்தார்கள். டேவிட்டின் கைகள் சிதிலமடைந்தன. பயங்கர மிருகங்கள் பசியில் குதறி எடுத்த ஒரு சிறு மிருகத்தின் உடம்பில் தெரியும் தசையும் நாரும்போல் டேவிட்டின் கைகளிலிருந்து உதிரம் பெருகி தசைகள் பியக்கப்பட்டன. நினைவும் செங்குருதியும் டேவிட்டின் உடலிருந்து பிறியடித்தன. குமாருக்குத் தலைக்கறியது.

‘இவர்களிடம் சித்திரவதைப்பட்டாமல் ஓடிவிட்டால்... உடனே சுடுவார்கள்.’

குமார் நினைத்துக் கொண்டதை இன்னொரு தமிழ் இளைஞன் செய்ய நினைத்திருக்க வேண்டும். அபாயம் வரும்போது ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் வரும் அபரிமிதமான உயிர் ஆசை; ஒடலாமா? கூட்டத்தில் ஒருவன் ஒடத் தொடங்கினான். தப்பியோடி தன் உயிரைக் காப்பாற்றும் வேகம். படிப்பெண்ற குடுகள் வெடித்தன. பறவைகளையும். மிருகங்களையும் இப்படிச் சுடுவார்களா? எத்தனை பேர் விழுந்தார்கள்? துப்பாக்கி வாய்கள் புகை கக்கின. வானம் புகையில் கவிழ்ந்தது. சில நிமிடத்திற்கு முன் உயிருடன் இருந்தவர்கள் இப்போது பின்மாக இருந்தார்கள்.

நரகமொன்று இருப்பதானால் அது இப்படித்தான் இருக்கும். குமாருக்குத் தலை சுற்றியது. தடிமாறி விழுந் தாழும் தப்பி ஒடுவதாக நினைத்துக் கொண்டு சுட்டுத் தள்ளி விடுவார்கள். அதுவும் ஒரு விதத்தில் நல்லதுதானே? டேவிட்டுக்கு இன்னும் அடி விழுந்து கொண்டிருந்தது.

டேவிட் மயங்கி விழுந்தான். முகம் வெளிறி உடம்பில் இரத்தம் நனைய அவன் விழுந்தான். தலையாட்டியின் சைகைக்கு இன்னொருத்தன் இருந்து வரப்பட்டான். அதி காரி அந்த இளைஞனைப் பார்த்துச் சிங்களத்தில் கேள்வி கேட்டான்.

இளைஞன் பதில் பேசவில்லை. சிங்களம் தெரியாமலிருக்கலாம், அல்லது கேள்வி கேட்காமல் அவன் காதுகளை மந்த மடைந்திருக்கலாம், நடக்கும் இந்த நிகழ்ச்சிகளால் எத்தனை பேருக்குச் சித்தப் பிரமை வந்ததோ?

சிங்கள அதிகாரிதான் முன்வந்து அந்த இளைஞனைத் தாக்கினான். அதிகாரியின் கையில் பெரிய தடியொன்று, அது தமிழனின் தலையைப் பிளந்தது. அந்த வாய் பேசாத வாலிபன் வலிமையிழுந்து தரையில் விழுந்தான்.

குமாரை இழுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள், தலை யாட்டி சைகை செய்தான்.

குமாரும் ‘தமிழ்ப் பயங்கரவாதிகள் என்று நகர்த்தப்பட்ட ஒருந்த கும்பனில் தள்ளப்பட்டான், தூரத்தில் வேடுக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த யாரோ ஒருந்தன் சிங்களத்தில் கத்திக் கொண்டிருந்தான். குமார் அரை குறை உணர்வுடன் தலை தூக்கிப் பார்த்தான். குமாருக்குத் தெரிந்த மூகம். ஒருகாலத்தில் படித்த சமணதாஸ நின்று ‘இவன் கவக் காரனில்லை,’ என்று கத்திக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் சுத்தம் போடுவது கேட்டது. யாருக்கும் காதில் விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை, குமாருக்குப் பக்கத்தில் நின்றி ஒருந்த ஒன்றிரண்டுபேர் சுட்டு விழுத்தப் பட்டார்கள்.

வேண்டாத மரங்களை வெட்டியெறியதுபோல் தமிழ் உயிர்கள் வெடிபட்டு விழுந்தன.

சமணதாஸ கூட்டத்தைத் திமிறிக் கொண்டு ஒடி வந்தான். கத்திக் கொண்டிருந்தான். குமாரைக் கட்டிக் காட்டினார்கள்.

“இவன் கவக் காரனில்லை”

ராஜுவத்தினரின் உயர்ந்த துப்பாக்கிகள் ஒரு நிமிடம் தூரமதித்தன. அந்தத் தாமதித்த ஒரு சில நிமிடங்களின் தர்ம தேவைத் தீண்விழித்திருக்க வேண்டும், உயிர் போவ தற்கும் உயிர் தப்புவதற்கும் இடையில் உள்ள ஒரு சில வினாடிகள். சமணதாஸாவின் உதவியால் குமார் தப்பி னான். அவன் பின்னால் வந்த மூன்றிரண்டு தமிழ் உயிர்கள் மடிந்து விழுந்தன.

குமார் சமணதாஸாவை நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை. ஒரு காலத்தில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். சமணதாஸாவின் தாய் ஒரு ஏழைத் தமிழ்ப்பெண். தகப்பன் ஒரு சிங்களவன். சிறு வயதில் அவன் தமிழ்ப்பாடாலையில் குமாருடன் படித்

இராஜேஸ்வரி

தவன். பின்னர் சிங்களப் பாடாலைக்கு மாறிப் போய் விட்டாலும் மார்க்கட்டில், அல்லது தெருக்களில் குமாரைக் கண்டால் ஒன்றிரண்டு வர்த்தைகள் பேசவான்.

ராஜ்குமார் சுமணதாஸாவை நிமிர்ந்து பார்த்தான், இளமையில் ஒன்றாக ‘வார்’ அடித்து விளையாடி சண்டைப்பிடித்து ஒருந்தரை ஒருந்தர் உதைத்துக் கொண்டவர்கள்.

சிங்களப் புத்த விகாரையில் ‘வெசாக்’ திருவிழாவின் போது பகீரதியை ஒன்றிரண்டு சிங்கள வாலிபர்கள் கேளி செய்தபோது சுமணதாஸ அவர்களுடன் சண்டைக்குப் போயிருக்கிறான். சமணதாஸாவின் தாயின் பெயர் தெய்வானை, பாய் பின்னி பிழைத்தவள். தகப்பன் சோமபால அரில் ஏடுபிடி வேலை செய்து பிழைத்த சிங்களவன். நகரில் பாண் பேக்கிரியில் கூவியாய்ச் சேந்து முதலாளியின் மகடு உறவு வந்ததால் தெய்வானையை ஒதுக்கி வைத்து விட்டு பாண்பேக்கிரி முதலாளியின் மகள் பொடி நோனா வைத் திருமணம் செய்து கொண்டவன். தெய்வானை அத்த வேதனையில் வருத்தம் வந்து இறந்து விட்டான். சுமணதாஸாவை அவன் தகப்பன் சிங்கள நாட்டுக்கு அனுப்பி விட்டான்.

சுமணதாஸர் தனது இளமைக்கால நண்பனின் திலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சுமணதாஸாவின் உடம்பில் ஒடுவது ஒரு தமிழ்தாயின் இரத்தமாகும். தன்னுடன் ஒரு காலத்தில் விளையாடிய ஒரு தமிழன் உயிசற்று விழுவதை அவனால் தரங்கமுடியவில்லை. படித்தகம்பீரமான அவன் தோற்றும் சிங்கள அதிகாரிகளைச் சிந்திக்கப் பண்ணி விருக்க வேண்டும்.

மழை தூறியது. வரான் இகுண்டது. இறந்து விழுந்த தமிழ் உயிர்கள் இழுக்கப்பட்டுக் குவியலாக்கப்பட்டன.

சத்தையின் குப்பைத் திடலில் பழைய டயர்கள் குவிக்கப்பட்டன. அவர்கள் தூக்கியெறியப்பட்டன. சத்தையைச் கற்றி ஆயிரக் கணக்கான சிங்களச் சிப்பாய் ஆயுதம் தாங்கிய படி பா பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சிங்கள இராணுவத்தின் கைக்கலிக்குத் தமிழ் இன்தைக்காட்டிக் கொடுக்கும் தலையாட்டியினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்கள் லொறிகளில் ஏற்றப்பட்டனர். தேய்காய் மாங்காய்களை அடைப்பதுபோல் தமிழ் இளைஞர்கள் லொறிகளில் திணிக்கப்பட்டனர்.

அடிப்பட்டவர். அரைகுறை உணர்வுடனிருப்பவர்கள், குருதி பீறிடுவர்கள், விம்மியழுவர்கள் என்று எத்தனையோ இளைஞர்கள் ஏற்றப்பட்டனர்.

தூரத்தில் சந்தையின் குப்பைமேட்டில் ஒரு சில மணித்தியாலங்களுக்கு முன் கூட்டு வீழ்த்தப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்களின் உடல்கள், டயர்களின் சூட்டில் ஏரிந்து கறுப்புப் புகையைப் பரப்பி பின் நாற்றத்தை நாலு பக்கமும் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

லொறிகள் புறப்பட்டன.

லொறிகள் இறந்து கொண்டிருக்கும் இளைஞர்களின் மூன்கல்கள் இருதயத்தைப் பிழிந்தது. வெளியில் ஏரிந்து கொண்டிருக்கும் தமிழ்ப் பினங்களின் நாற்றம் முக்கைத் துளைத்தது. லாறிகள் விரைந்தபின் குமாருக்குத் தலை சுற்றியது.

காரைதீவுச் சந்தியில் வைத்து இன்னும் கொஞ்ச இளைஞர்கள் லொறிகளில் திணிக்கப்பட்டார்கள். மழை சோவெனப் பெய்து கொண்டிருந்தது.

லொரிகள் அம்பாரை நோக்கி ஓடின. லொரியில் உயிருக்குப் போராடிய ஒன்றிரண்டு தமிழர்களின் மூச்சு நின்றது.

சம்பாந்துறை ஊரின் சந்தி வந்ததும் இன்னும் சிலர் லாரியில் திணிக்கப்பட்டனர், ஒரு வயது வந்த மனிதரும் அவருடன் சில இளைஞர்களும் மிகவும் பாரதாராமன் அடிகாயங்களுடன் ஏற்றப்பட்டனர். வயது போனவர் தலைவழுக்கடைந்த, முக்குக் கண்ணாடியுடைந்த ஒரு முதியவர்..

கையில் பாடசாலை வரவுப் புத்தகமும் கையில் மணியும் இருந்தது.

“நான் ஒரு தலைமைவாத்தியார் என்று சொல்லன். கேக்கிறான்கள் இல்லையே” தலைமை வாத்தியார் தலையில் கசிந்து கொண்டிருக்கும் இரத்தம் படிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

வந்திருந்த இளம் மாணவர்கள் வாயைப் பின்து கிடக்கும் பினங்களைப் பார்த்து அலறி விட்டனர்.

“பேய் பையங்களா. பொத்துங்கடா வாயை” தலைமை வாத்தியார் எரிந்து விழுந்தார். லொறி சட்டென்று நின்றது. பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த இராணுவ வாகனமும் நின்றது.

சட்ட சடவென்று சிங்கள இராணுவத்தினர் குழுமி விட்டனர்.

“என்னடா நாய்கள் சத்தம் போடுறியள்” ஒரு இராணுவத்தினன், தலைவன் போவிருந்தவன் துப்பாக்கி முனையால் வொறியில் இருந்தவர்களைத்தாக்கிறான். தலைமை வாத்தியார் பினங்களைக் காட்டினார்.

பேவிட்டின் நிலை பரிதாபமாக இருந்தது. சோவென் அடித்துக் கொண்டிருந்த மலைச் சாரலில் அவன் நனைந்து கொண்டிருந்தான். இரண்டு கைகளும் படு பயங்கரமாக விங்கியிருந்தன.

இராணுவத்தினர் இரண்டு மூன்று பினங்களை லொறி விவிருந்து எடுத்து ரோட்டுக் கரையில் வீசினர். இரத்தக் கறையில் மூழ்கி. விழிகள் பிதுங்கி பயங்கரமாகக் காட்சியளித்த அந்தப் பினங்கள் இந்தக் காட்டுப்பகுதி நரிகளுக்கு நல்ல உணவாகப் போகலாம்.

இன்று காலையில் திருவெம்பாவை ஓசையில் எழுந்த இந்தத் தமிழன் இன்று மாலையில் காட்டு மிருகங்களின்

நிரயாகிறான். ராஜ்குமார் கண்களை மூடிக் கொண்டான்தலை விண் விண் என்று வலித்தது. தெற்றியில் பட்டாயத்தாலுண்டான வீக்கத்தால் கண் இமைகள் வீங்கிக் கொண்டிருந்தன.

வயிற்றில் விழுந்த உதையின் வாதை இப்போதுதான் தெரிந்தது. வண்டியில் இரத்த நாற்றமும் வியர்வை நாற்றமும், அடிப்பட்டவர்கள் உணர்வில்லாமல் கழிக்கும் மலமும் சுலமும் சேர்ந்த நாற்றமும் சேர்ந்து வயிற்றைக் குமட்டியது.

இப்போது என்ன நேரமாக இருக்கும்?

மழையிருட்டும் காட்டுப் பகுதியின் சூழ்நிலையும் சேர்ந்து அந்த நேரத்தைப் பயங்கரமாகக் காட்டியது. அம்பாரை இராஜுவு முகாமையடைத்த போது நன்றாக இருட்டி விட்டது.

வொறியிலிருந்தவர்கள் இறக்கப்பட்டார்கள். இராஜுவு சீர்கள் முன்னும் பின்னும் ஆயுதங்களாலும், தங்கள் கைகாலும் கால்களாலும் தாக்கினார்கள்.

முறுக்கிய மீசையும், மிகவும் உயர்ந்த உருவமுழுடைய ஒரு சிங்கள் ராஜுவு அதிகாரி ஆணவத்துடன் நடந்து வந்து வொறியில் இறக்கப்படும் தமிழ் இளைஞர்களைப் பார்த்தான்.

காட்டு மிருகங்களைப் பார்ப்பதுபோற் பார்த்தான். “உங்களுடன் நேரத்தை வீணாக்க எனக்கு எந்த யோசனை அபில்லை, உங்களில் யார் எந்த இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொன்னால் நல்லது. அல்லது வீணாகக் கண்டப் படவேண்டும்” மீசையை முறுக்கிக் கொண்டு சொன்னான் அந்த ராஜுவு அதிகாரி.

“ஐயா, நான் ஒரு தமிழ் வாத்தியார். அத்தாட்சிக்கும் பட்டசாலை வரவுப் புத்தகத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறன்.”

பட்டசாலை ஆசிரியர் அழுத குறையாகச் சொன்னார்.

“எடேய் கிழவா வரயைப் பொத்தடா” ராஜுவு அதிகாரியின் முஷ்டி தமிழ் ஆசிரியரின் முன் பற்கணைப் பதம் பார்த்தது.

அடிப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்கள் நிற்கழுடியாமற் தள்ளாடி னார்கள். தள்ளாடி விழுந்தவர்களை ராஜுவத்தினர் உதைத்துத் துவம்சம் செய்தனர். ராஜ்குமாரின் தலையிலும் ஒரு குண்டாந்தடியடி விழுந்தது.

கண் விழித்தபோது லொறி போய்க் கொண்டிருந்து. எத்தனை மணிக்குக் கண் விழித்தான் என்று தெரியாது.

நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் இளைஞர்கள் ஒரு ராஜுவு முகாமில் குனிக்கப்பட்டனர். நடுச்சாமமாக இருக்கலாம், அல்லது விடியும் நேரமாக இருக்கலாம். நேரத்தைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள ஒரு வசதியுமில்லை. மின்னும் சில வைட்டுகள் மழையில் நன்னந்து கொண்டிருந்தன.

ராஜுவு அதிகாரிகள் ஒரு கட்டிடத்தில் நிரயாக அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது. கைதிகள் ஒவ்வொருத்தரும் சிசாரணைக்குட்படுத்தப் பட்டார்கள்.

ராஜ்குமாருக்கு முன் டேவிட் தள்ளாடி நின்று கொண்டிருந்தான். கைகள் நீல நிறத்திலிருந்திருக்கலாம், ஆனால் இரவின் வெளிச்கத்தில் கறுப்பாகத் தெரிந்தன. அவன் கண் கள் மிக மிகக் கலங்கிப் போய்யப் பைத்தியக்காரன் போவிருந்தான், ராஜ்குமாருக்குப் பின்னால் நின்றவன் உடுப்புடன் வல சலம் போய் விட்டான் போஹும், நாற்றம் பயங்கரமாக இருந்தது.

இந்தக் கைதிகளுக்கு முன் கொண்டு வரப்பட்ட கைதிகள் இன்னுமொரு மூலையில் குழுமியிருந்தார்கள். பெண்கள் ஆண்கள் எல்லாம் காணப்பட்டார்கள். பெண்கள் என்பவர்கள் மிக மிக மோசமான நிலையில் காணப்பட்டார்கள். பெரும்பாலானவர்கள் மாணவிகளாக இருக்க வேண்டும். கல்லூரி பூனிபோர்மிற் காணப்பட்டார்கள். பாவியக்

வன்முறைக்குட்படுத்தப்பட்ட பயங்கரம் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது. அரைகுறையுடுப்புக்களும், வெளியே தெரியும் பெண்மையும்.....

ராஜ்குமாருக்கு இன்னொரு தரம் தலைசுற்றிக் கொண்டு வந்தது.

கண்களை இறுக்கி முடிக்கொண்டான். ஊரிற் போய் பகீரதியையும் பிடித்திருப்பார்களா? அவனும் இப்படி ஒரு பயங்கர நிலைக்கு ஆட்பட்டிருப்பாளா? “பகீரதி பகீரதி” ராஜ்குமார் வாய்விட்டு முனுமுனுந்தான். கண்கள் கலங்கின, நினைவு தளர்ந்தது. முன்னால் நின்றிருந்த டேவிட்டின் திடீர்ச் சிரிப்பு ராஜ்குமாரைச் சுய உணர்விற்குக் கொண்டு வந்தது.

டேவிட்டுக்கு முனை பிசகிவிட்டதா? தன் கைகள் இரண்டையும் பார்த்துச் சிரித்தான். ராஜ்குமார் பேதவித்துப் போய் நின்றான்.

ஒரு ராணுவ அதிகாரி வந்து டேவிட்டைப் பளார் பளார் என்று அடித்தான். டேவிட் தன் காலால் அந்த ராணுவ அதிகாரியை உதைத்தான்.

ஒரு நிமிடத்தில் நாலா பக்கங்களிலும் சலசலப்பு. டேவிட்டின் மிருகபலத்தில் ராணுவ அதிகாரி கீழே விழுந்தான். அடுத்தகணம் ஒரு குண்டு டேவிட்டின் உடலில் பாய்ந்து வெளியேறி ராஜ்குமாரின் தோளை உராசிக்கொண்டு பறந்தது. டேவிட் விழுந்தான்.

இரண்டு முன்று அதிகாரிகள் பயங்கரமாக அவனைத் தாக்கினர். டேவிட்டின் உடம்பு பந்துபோல் உதைபட்டது. கொஞ்ச நேரத்தின்பின் அவன் உடம்பு அசைவற்றுக் கிடந்தது.

டேவிட் போன வருடம் திருவிழாவுக்கு வந்திருந்து படங்களை எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். திருவிழாவை

விபரிக்க வந்தவன் தேர்போலப் பவளிபோகும் பெண்களையும் தன் கமராவிற் சிறை பிடிக்கத் தயங்கவில்லை. பகீரதி யின் மயக்கும் விழிகள் அவன் கமெராவில் சிறைபட்டு தேசியப் பத்திரிகை ஒன்றில் ‘திருவிழாவுற்கு வந்திருந்த திருக்கோலம்’ என்ற தலையங்கத்துடன் வந்திருந்தது. அந்தப் படத்தின் பிரதியை டேவிட் ராஜ்குமாருக்கும் கொடுத்திருந்தான். ராஜ்குமார் அந்தப் படத்தை அவளின் ஞாபகமாக எப்போதும் தன்னுடன் வைத்துக் கொள்வான். திருவிழாவையும் திருக்கோலங்களையும் கமராவுக்குள் கலையாகச் சிறைபிடித்த டேவிட் பின்மாகி விட்டான்.

மழை தூறும் காலையில் வீட்டை விட்டு வெளியேறியதி விருந்து இதுவரை எத்தனை இளம் தமிழர்கள் இறந்திருப்பார்கள்?

“டேய் உன்னைத்தான்.”

ராஜ்குமார் என்ற தமிழ் வாலிபன், பகீரதி என்ற அழிய கெட்டித்தனமான பெண்ணின் அன்பன், அம்மாவின் அருமை மகன், ஆச்சியின் ஆசையான பேரன், அக்காமாரின் கடைசித் தமிழ் வெறுமையான ‘டேய்’ என்ற பதத்தின் அழைக்கப் பட்டான்,

“இவன் உன்ற சினேகிதனா” பின்மாய்க் கிடக்கும் டேவிட்டைக் காட்டிக் கேட்டார்கள்.

அதர்மம் அரியாசனத்திலிருக்கும் போது தர்மம் தலைகுனியத்தானே வேண்டும்?

“எந்த இயக்கத்தில் இருந்தாய்”

“.....

“எந்த விதமான சகசிய ராணுவ நடவடிக்கையிலே பட்டாய்?”

“.....”

“ எவ்வளவு காலமாய் எனிகளுக்கெதிராக வேலை செய்கிறாய் ”

“.....”

ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதனை இப்படிக் கொடுமை செய்வதை ராஜ்குமார் கற்பனை செய்து பார்க்கவில்லை.

அந்த இரவு, அடுத்த நாள், அதற்கு அடுத்த நாள்..... எவ்வளவு நாட்கள், எத்தனை இரவு பகல்கள்? சித்திரவதை கள் கணவுகளா?

நாகவோகத்திலிருந்த அசுரர்கள் சிங்கள ராஜுவும் என்ற பெயர் எடுத்து வந்திருக்கிறார்களா? அவன், தான்தீரு கலகக்காரனில்லை, எந்தவிதமான அரசியல் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடவில்லை என்று சொன்னதைல் வாம் இவர்களின் காதுகளில் ஏற்றாது என்பது இவனுக்குத் தெரிந்தபோது ராஜ்குமார் தலைகீழாகத் தொங்க விடப்பட்டு குதிகாவில் பயங்கரமாக அடிக்கப் பட்டான்.

அம்மாவுக்கு மருந்து வாங்கவேண்டும், அவன் உள்மனம் அலறியது. ஆசிரி போக வேண்டாம் என்று சொன்னானே அப்போது அவன் சொல்லைக் கேட்டு வீட்டுடன் நின்றிருக்க வாமா? அக்காமார் எப்போதும் இவனின் பாதுகாப்பில் கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பவர்கள் இப்போது துடித்துப் போவார்களே? கடைசித்தம்பியின்உயிருக்குப் பிரார்த்திப்பர்.

முகத்தில் நீரையடித்தார்கள்.

“ டேய் எத்தனை சிங்கள ராஜுவத்தைக் கொலை செய்தாய் ” ஒருத்தன் இவன் வயிற்றில் ஏறிக் குதித்தான். வயிற்றிலுள்ள உறுப்புகளில் ஏதோ இழந்திருக்க வேண்டும். முக்காலும் வாயாலும் இரத்தம் வந்தது.

“ டேய், ஆண்பின்னையாய் இருந்தாற்தானே இனிச் சண்டை பிடிப்பாய்..... ” ஒருவன் மிருகத் தனமாய்ச் சிரித்தான்.

மனிதர்கள் மிருகங்களின் உணர்வுகளுக்கு நடந்து தொள்வார்கள்?

நிர்வாணமாய் மனிதர்கள் துடிக்கத் துடிக்கச் சித்திர வதை செய்யப் பட்டார்கள். சிங்களவனும் தமிழனும் எதிரி களாம், ஒரு மனிதனின் ‘மனிதம்’ ஆண்மை இன்னொருத்த னின் குரூரத்தில் பழிவாண்கப் பட்டது.

இப்போது எத்தனை நாட்கள்?

இாவில் இந்த முகாழுக்கு அழைக்கப்பட்டு வந்ததற்கும் இன்று தன்னைத்தானே தான் அடையாளம் தெரியாமல், உணர்வுகளுக்குத் தொடர்பு அறுந்து இருப்பதற்கும் இடையில் எத்தனை இரவுகளும் பகல்களும் நகர்ந்திருக்கும்? இவ ஆடன் ஒரு லொறியில் தினிக்கப்பட்டு—மிருகம் மாதிரி அடைக்கப்பட்டு வந்தார்களே அவர்களுக்கு என்ன நடந்திருக்கும்?

தான் கலகக்காரத் தமிழனில்லை, ஒரு தமிழ் வாத்தியார் தான் என்று பாடசாலை வரவுப் புத்தகத்துடன் வந்திருந்தாரே அந்த ஆசிரியர். அவருக்கு என்ன நடந்திருக்கும்?

கிழிந்த ஆடைகளுடனும், தொலைந்த கெளரவத்துடனும் கலங்கிய கண்களுடனும் குவிந்திருந்த அந்தப் பெண் காலுக்கு என்ன நடந்திருக்கும்?

இரண்டின் அமைதியைப் பிளந்து கொண்டு கேட்கும் பெண்மையின் கதறல்கள் காதைப் பிளக்கின்றதே அதெல்லாம் அந்தப் பச்சினம் பெண்களின் பரிதாபக் கதறல்களா?

ராஜ்குமாரின் தினையு தடுமாறும்போது உலகமே கிருண்டு தெரிந்தது.

உடைந்த கைகால்கள், வீங்கிய ஆணுடம்பு, இரத்தம் கசியும் மூக்கும் வாயும், உணர்வைப் பிடித்து வைக்க முடியாத மனதிலை.

உலகத்தில் தமிழ் இனம் பழிவாங்கப்படுகிறதா? இத் தனைக்கும் அவன் என்ன செய்தான்?

நினைவு தொடர முடியாமல் மனம் பெல்லீனமாக இருந்தது.

இதெல்லாம் நிஜமான வாழ்க்கையில் நடக்கவில்லை என்று நினைத்து மனத்தைத் திருப்திப் படுத்திக் கொள்ள வாயா?

அம்மா இப்போது எப்படியிருப்பாள்? அவனுக்கு மருந்து வாங்கப்போன மகன் இப்படி அரைகுறை மனிதனாய் வதை படுவதைத் தெரிந்து கொண்டிருப்பாளா? சந்தையில் பினா மாய் எரிந்த சில தமிழ் இளைஞர்களுடன் தன் மகனும் எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டான் என்று துடித்திருப்பாளா?

'நான் இப்போது எங்கேயிருக்கிறேன்?' அவனால் கண்களைச் சரியாகத் திறக்க முடியவில்லை. உடம்பில் அடிப்படாத் சித்திரவதைக்குள் உடப்படாத எந்தப் பகுதியும் இல்லையா?

'ஏது உன்னைச் சுந்திப்பதாகச் சொன்னேனோ, இனி உன்னை உயிருடன் பார்ப்பேனா?' அவனை ஏதோ வண்டியிலிருக்கிறேன் என்பதை எப்படி அவளிடம் சொல்வது.

இதென்னா 'ஸ்டெச்சரா?' வைத்தியசாலைக்கு ஏன் கொண்டு போகிறார்கள்? செய்த சித்திரவதையில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உயிர் போய்க் கொண்டிருக்கிறதே, இது போதாதா?

'இந்த நாயிடம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயம் நிறைய இருக்கிறது' ஒருத்தனின் உறுமல் இவன் செனிகளில் மோதியது.

இவனை உயிருடன் வைத்திருந்து விடயம் எடுக்கப் போகிறார்களாம்! இவன் உயிரைப்பிடித்து வைத்திருக்க அவர்கள் கஷ்டப்பட்டார்கள். குளிர் காற்று உடவிற்பட்டது.

வீங்கிய கண்களைத் திறந்து தன் சுற்றாடலைப் பார்த்தான். நீலவாளம் நிச்மலமாய் இருந்தது. பஞ்சத் துண்டுகளைப் பியத்து ஏறிந்ததுபோல் மேகத்துண்டுகள் பறந்து பறந்து கொண்டிருந்தது. பார்க்குமிடமெல்லாம் ஆயுதம் தூக்கிய சிங்களச் சிப்பாய்கள் தெரிந்தார்கள்.

அந்த ராஜூவமுகாம் ஒரு பெரிய காட்டின் மத்தியில் இருந்தது. தூரத்தில் மலைமுகடுகளில் மேககள்னிகள் கோலம் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸ்ரெட்சர் அவசரமாக ஆம்புலன்ஸில் ஏற்றப்பட்டது. சுதியின் குராலைக் கீட்கவேண்டும், நான் இறந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை எப்படி அவளிடம் சொல்வது.

நினைவு தப்பியது.

ஒவ்வொரு தரம் நினைவு தப்பும்போதும் ஏதோ ஒரு இருட்டுக்கையில் விழுந்து விட்டதுபோற் தோன்றும். யாரோ எங்கேயோ மிகத்தூரத்திலிருந்து இவன் பெயரைச் சொல்விக் கூடப்பிடுவது போனிருக்கும்.

எமதுதர்களா? கையிற் பாசக்கமிறா வைத்திருக்கிறார்கள்? பயங்கரமான மேலைநாட்டுத்துப்பாக்கிகள்லவாவைத் திருக்கிறார்கள்! பார்வை சரியாகத் தெரியவில்லையே.

எங்கே அருவி காட்டுகிறது? ஏதோ மலைச்சாரலில் ஆம்புலன்ஸ் போய்க் கொண்டிருந்தது.

ஊரில் தீல்லையாறு பெருக்கெடுக்கும்போது நீச்சலடித்து விளையாடியது ஞாபகம் வந்தது. சின்ன முகத்து வாரம் உடைந்து கடலூம் தீல்லை நதியும் ஒன்றோடு ஒன்று கலக்க கடலின் அலைகள் தென்னைமர உயரத்துக்கு எழும். காட்சி மனத்தைச் சிலிர்க்க வைக்குமே!

இவன் பார்வை இனித் திரும்பி வருமா? கால்நடக்குமா? கைகளால் ஏதும் செய்ய முடியுமா?

ஆம்புலன்ஸ் கட்டென்று தின்றது.

‘பறத்தெமிளன்’ ஸ்டெட்டசரைத் தளவியவனா காறித் துப்புகிறான்?

இவன் உடம்பை ஏதோ அழுவிய கிழங்கைத் தூக்கி எறிவதுபோல் தூக்கி எறிகிறார்கள்,

தலைபாரமாக இருக்கிறது. இவன் போட்டிகுந்த சேட்டையாரோ நகர்த்தி ஏதோ இவன் மார்பில் வைத்தார்கள். ஸ்டெல்ஸ்கோப்பாக இருந்திருக்கவேண்டும். குளிர்த்தது.

டொக்டர் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். ராஜ்குமார் மட்டக்களப்பில் ஒரு பெரிய கல்லூரியிற் படித்தவன். ஆங்கிலம் சுமாராகத் தெரியும்.

‘வயற்றில் பெரிய காயம் போலிருக்கிறது’ டாக்டர் முனு முனுப்பது தெளிவில்லாமல் கேட்டது.

‘நிறைய இரத்தம் போயிருக்கிறது’ டாக்டர் இவன் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தார்.

மிகுந்தி சம்பாஷணை சிங்களத்தில் நடந்தது. இவனைப் பிழைக்க வைப்பது அவசியம்தரனா என்பதை விவாதித் தார்கள்.

இவன் ஒரு முக்கியமான தமிழ்க் கலக்காரர் என்றும் இவனிடமிருந்து நிறைய விடயக்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் இவனைக் கொண்டு வந்திருந்த இராஜுவ அதிகாரி அடித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். எப்படியும் இவனைப் பிழைக்க வைக்க வேண்டுமாம்.

இவர்களின் கோபமான விவாதத்தை முழுக்கக் கிரவிக்க முடியவில்லை. ‘என்னிடம் உங்களுக்குச் சொல்லக்கூடிய எந்த விஷயமுமில்லை’ ராஜ்குமாரின் உதடுகள் முனு முனுத்தன. சத்தம் வரவில்லை. நெஞ்சம் வலித்தது. அடுத்த கணம் நினைவு தப்பியது.

எத்தனை நிம்மதியான உலகமிது. ராஜ்குமாரும் அருள் நாதனும், மற்றும் இவர்களைப்பொத்த இளைஞர்களும் தீச்சலடித்து விளையாடிய தாமரைக் குளமல்லவா? இது? அவரின் எல்லையில்—சுடுகாட்டுக்குப் பக்கத்தில் அந்தத் தாமரைக் குளமிருந்தது.

சிவப்பும் வெள்ளையுமான எத்தனையோ தாமரைகள் தீரைக் கிழித்துக்கொண்டு நிமிர்ந்தாலும் அழகே அலராதி தான். குழந்தைகள் தாமரைக் குளத்துக்கருகே போகக் கூடாது என்று பெரியவர்கள் உத்தரவு போட்டிருந்தார்கள். காரணம் தாமரைக் குளத்தில் நீர்ப்பாம்புகள் நிறைந்திருப்பதும், தாமரைக் குளத்தை காட்டிடகுமைகள் தங்கள் படுக்கை கிடமாகப் பாரித்துக் கொள்வதும் சில காரணங்கள். அத்துடன் தாமரைக் குளத்தருகிற்தான் சவக்காலையிருந்தது. சவக்காலையருகில் குழந்தைகள் விளையாடினால் பேஷ் கீகாக் பிடித்துவிடும் என்ற முடறம்பிக்கையுமிருந்தது.

ராஜ்குமார். அருள்நாதன் போன்றோர் மேற்குறிப்பிட்ட காரணங்களால் கட்டுப்படனில்லை. நேரம் விடைத்த போதெல்லாம் தாமரைக் குளத்தில் தீச்சலடித்து விளையாடுவார்கள்.

வாயைச் சப்பிக்கொண்டு சோம்பேறித்தனமாகப் படுத்திருக்கும் சில எருமைகள் இந்தப் பையன்களை முறைத்துப் பார்க்கும். தண்ணீரிற் படாத தாமரையிலைகளில் தண்ணீர் பாம்புகள் தாவி ஏறிப்போவது பார்க்கப் பயமாக இருந்தாலும் அது கண்கொள்ளக் காட்சியாகத்தானிருக்கும்.

நினைவு தவறிய ராஜ்குமார் தாமரைக் குளத்தில் தீச்சலடிக்கிறான். பதினெந்து வயது வாலிபனாகத் தன் சினேகிதர்களுடன் தீச்சலடிக்கிறான். காட்டிடகுமைகள் முறைத்துப் பார்க்கின்றன. ஆனால் இவன் ஒரு தமிழன் என்பதற்காக அந்த மிகுந்த இவனைக் கொலை செய்ய எத்தனிக்க வில்லை.

தாமரைத் தண்டைச் சுற்றிய தண்ணீர்ப் பாம்புகளைத் தாண்டி இவன் மூஷ்கி எழுகிறான். இவன் மூஷ்கில் தமிழ் ஒலிப்பதால் அந்தப் பாம்பு இவனைப் பிடுங்கி அழிக்க வில்லை.

ராஜ்ஞுமார் மூஷ்கத் தினானினான். பிராணவாயு இல்லாத இடத்தில் அவன் மூஷ்கத் தினாறுவதானதோர் உணர்வு.

கண்கள் திறக்கப் பார்த்தன. ஆனால் ஏதோ ஒரு அழுத்தம், அவன் முனகினான். உடம்பின் வலியில் முனகினானா அல்லது உயிர் போகப் போகிறது என்ற தவிப்பிற் தவித்தானா தெரியாது.

கண் திறந்தபோது பெடாக்டர் நிற்பது தெரிந்தது. கையில் ஏதோ ஊர்வது போன்ற உணர்ச்சி. ‘தாமரைக் குளத்திலா இன்னும் இருக்கிறேன்?’ முறைத்துப் பார்ப்பது சிங்கள ராணுவ அதிகாரி. கையில் ஊர்வது பெடாக்டர் சிங்கள ராணுவ அதிகாரி. கையில் ஊர்வது பெடாக்டர் சிங்கள் டிரிப் என்று தெரிந்துகொள்ள மிகவும் சுற்றிய ‘சேலைன்’ டிரிப் என்று தெரிந்துகொள்ள மிகவும் நேரமெடுத்தது.

இவனைச் சுற்றி இரண்டு போலிஸ்காரர்கள் இருந்தார்கள். இவன் ஒரு பயங்கரவாதி என்றும் எந்த நேரமும் தார்கள். தப்பி ஓடலாம் என்றும் முனு முனுத்துக் கொண்டார்கள். நினைவு தெளிவாகிக்கொண்டு வந்தது.

கையில் ஏற்றப்பட்டிருக்கும் மருந்தின் மகின்மயால் உடம்பில் தெம்பு ஏற்படுவதுபோல் இருந்தது.

அவனைச் சுற்றி ஏதோ ஆரவாரர்; ‘வராட் நேர்ஸ்’ மிகவும் கடுமையாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள், என்ன நடக்கிறது? ராஜ்ஞுமாருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

அவன் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் தலையைத் திருப்பிடப் பார்த்தான். ஒரு பெரிய கூட்டம் ஜன்னல் வழியாக இவனையுற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். கண்டில் அடைத்து வைத்த புலியைப் பார்க்கும் பயத்துடன் பார்த்தார்கள்.

தமிழ்ப் பயங்கரவாதியைப் பார்க்க வந்த மக்களிடம், நேர்ஸ் வந்து இவளிடம் வேண்டாவெறுப்பாகச் சொன்னாள்.

அடுத்த மாதம் ஆசிரிய பழிற்சிக் கலாசாலைக்குப் பேரக் விருந்த ராஜ்ஞுமார் இன்று கண்டில் அடைக்கப்பட்ட மிருகம் போல பார்வையில் அகப்பட்டிருந்தான்.

ஜன்னலுக்கப்பால் எத்தனையோ இனம் பெண்கள், இவளின் ரதியை ஞாபகப் படுத்தும் கண்கள். கிராமத்து அப்பாவித் தனத்தை முகத்தில் தாங்கிய தாய்மார் இவன் தாயை ஞாபகப் படுத்தினார்கள். மார்பில் சேலை அழிந்து கீடந்த ஒரு முதுபெரும் கிழவி ஆசிரியை ஞாபகப்படுத்தி னாள். இவன் வீங்கிய கண்களில் நீர் வழிந்தது.

‘‘எங்கள் இராணுவ வீரர்களைக் கொண்ற பறத் தமிழா அழு’’ கிழவி ஜன்னலுக்கப்பால் நின்று காறித் துப்பி னாள்.

ராணுவ வீரர்களைக் கொண்ற தமிழனாம்?

ராஜ்ஞுமாரின் நினைவில் ஞாபில் ஏதோ ஒரு இரவில் வெடித்த கண்ணி வெடி அதிர்ந்தது. அன்று இரவு அவன் கோயிலில் திருவிழா விடயமாக ஜயருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தானே.

‘‘உனது கண் கெட்டுப் போகட்டும், கால் முடமாகட்டும் மூளை கெட்டுப் பைத்தியமாகட்டும். தமிழன் எல்லாம் அழிந்து போகட்டும்.’’

‘‘இது எங்கட பூமி’’

இன்னொரு பெண் ஜன்னலை ஆட்டி ஆட்டி வீரிட்டாள்.

இவனைச் சுற்றியிருந்த சிங்கள பொலிஸார் அவனைப் பார்த்துக் கேவலமாகச் சிரித்தனர்..

உன்து ஆண்மையை வெட்டி வெறி நாய்க்குப் போட வேணும்” ஒரு கிழவன் அலறினான்.

“பாவித் தமிழா, பாவித் தமிழா” எல்லோரும் சேர்த்து கோடிம் போட்டார்கள்.

அவனுக்கு நினைவு தப்ப வேண்டும். அடிக்கடி அவன் காணும் உலகத்துக்கு அவன் பேரகவேண்டும். தாமரைக் குளத்தையும் கனவு காண வேண்டும்.

தண்ணீர் பாம்பும் காட்டு ஏருமையும் அவனை துன்புறுத் தப் போவதில்லை. பக்கத்தில் புதைத்திருக்கும் சவக்காலைப் பிணங்கள் பேயாக வந்தாலும் அவன் பயப்படமாட்டான்.

நினைவா அல்லது கனவா? அத்தான் வந்திருக்கிறாரே. பெரிய அக்காவின் கணவர் வந்திருக்கிறாரே, இவன் ஏழு வயதாக இருந்தபோது இந்த மனிதனை அக்கா கல்யாணம் செய்தான். ராஜ்குமாருக்கு ‘கற்றபுள்’ கட்டி விளையாடப் பண்ணியவர் அத்தான். கண்களில் நீர் மல்கப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

“அகமது காக்கா வந்து ஆயி ஏத்திக் கொண்டு பேரள தைச் சொன்னார். சுமன்தாஸா தனக்குத் தெரிந்த ஒரு சிங்கள் எம். பிக்குக் காசு கொடுத்து நான் இங்கு வர உதவி செய்தான்” அத்தான் தேம்பித் தேம்பி அழுதார். அதர்மம் சிரிக்கும் சிங்கள் அரசியலில் இந்த மாதிரி அப்பாவிகள் அழுதுகொண்டேயிருப்பார்கள். இப்போது நேரமென்ன? இன்றைக்கு என்ன நேரமாக இருக்கும்?

“அம்மா எப்படி இருக்கா” இவன் நினைவில் அம்மா வுக்கு மருந்து வாங்க வேண்டிய கட்டாயம் குத்திக் கொண்டிருந்தது.

“அம்மா.....அம்மா.....” அத்தான் முனு முனுத் தார்.

அவன் அடிவயிறு நொந்தது. ஆமிக்கார் உதைத்த தசல் நோகவில்லை, அம்மாவை நினைத்துக் கொண்டதால் நினைவு தகர்ந்தது.

“நீ அம்மாவைப் பற்றி யோசிக்காமல் உன்னைக் கவனமாகப் பார்” அத்தான் இவனைக் குழந்தை போல் முத்தமிட்டார். தூரத்தில் சுமன்தாஸ நின்றிருந்தான். இவனிடம் வரவில்லை. வரத் தேவையிருக்கவில்லை. ஜன்ன வில் நின்று சத்தம் போடும் சிங்களப் பாமர மக்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“‘யண்ட...யண்ட’” (போ போ) நேர்ஸ் வந்து அத்தானைத் தூரத்தினாள்.

“‘நாங்கள் எவ்வாம் உனக்காகப் பிரார்த்திக்கிடோம்...’ அத்தான் அவசர அவசரமாக வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்.

அம்மாவுக்கு ராஜ்குமாரைப் பற்றிய ஏக்கத்தில் பாரில் வாதம் வந்ததை அத்தான் சொல்லவில்லை.

“‘ராஜ்குமார் உன்து காதலனா’” என்று கேட்டு விட்டு ரதியைக் கொண்டுபோய் அழித்ததையோ அதனால் அவள் தற்கொலை செய்து கொண்டதையோ அத்தான் ராஜ்குமாருக்குச் சொல்லவில்லை. ஊரில் நடக்கும் எத்தனையோ பயங்கரங்களை அவர் சொல்லவில்லை.

சுமன்தாஸ தன் பழைய சினேகிதனைப் பார்த்தான். பொவிஸார் தங்கள் கைத்தியை கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தப் பயங்கரவாதியான தமிழன் கட்டாயம் பிழைக்க வேண்டும், இவனிடமிருந்து மேலதிக விடயங்கள் எடுப்ப வேண்டும் ராஜுவு முக்கிய அதிகாரிகள் காத்திருக்கிறார்கள்,

இலங்கையிற் தமிழ்ப் பகுதிகளில் ராஜ்குமாரின் அத்தான் போல் எத்தனையோ பேர் தங்களின் உறவினர்களுக்காகப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். □

யாத்திரை

கணவரின் குறட்டை ஓலி மஞ்சளாவின் தூக்கத்தைக் கலைத்து விட்டது. அவள் திரும்பிப் படுத்தாள். கணவரின் குறட்டை ஓலி தொடர்ந்தது தவிர குறையவில்லை.

ஒருதரம் தூக்கம் குழம்பிப் போனால் அவளால் நீண்ட நேரம் வரைக்கும் தூங்க முடியாது.

கணவர் எவ்வளவு நிம்மதியாக நித்திரை கொள்கிறார்? நித்திரையின் ஆழத்தில் கணவகளும் வந்து போகலாம். என்ன கனவு காணுவார்? வெளிமனத்தின் நினைவோட்டங்கள் அடிமனத்தின் அலைச்சல்கள், உள்மனத்தின் உறுத்தல்களெல்லாம் வருமா, இரவுச் சாப்பாட்டின்பின் மஞ்சளாவின் கணவர் ஏதோ சாதாரண விசயமாகச் சொல்லிய செய்தி அவளின் மனதைக் குடைகிறது.

விட்டில் பருப்பு முடிந்துவிட்டது என்றால் அவரிடம் சொல்லி விடுவாள், குழந்தைகளின் பாடசாலைச் செலவுக்கு அவரிடம் கேட்டுத்தான் காசு கொடுப்பாள். பதினைந்து வருடத் திருமணத்தில் அவருக்குத் தெரியாமல் அவரைக் கேட்கரமல் ஒரு சதம் செலவழித்திருக்க மாட்டானே.

அவர் எவ்வளவோ செலவழிக்கிறார், அவள் விளக்கம் கேட்டதில்லை; ஆனால் இன்று சொன்ன விடயம் செலவில் மட்டும் தங்கியிருக்கவில்லையே.

மஞ்சளா நித்திரை வராமற் திரும்பிப் படுத்தாள். அடுத்த அறையில் பெரிய மகள் தேவிகா இருமுவது கேட்

கிறது. உண்மையாகவே இருமுகிறாளா அல்லது உணர்வில் நெருடும் குழப்பத்தைக் காட்டுகிறாளா? தேவிகாவுக்குப் பதின்மூன்று வயதாகிறது. இன்னும் பெரிய பின்னையாக வில்லை என்று யோசிக்காமலிருக்க முடியவில்லை. இரண்டாவது பெண் பதினொரு வயது; கார்த்திகா தமக்கையின் உயரத்தைவிடக் கூட வளர்ந்திருக்கிறாள்; தேவிகா இன்னும் 'பெரியவளாக' வராதது சொந்தக்காரர்களுக்கு ஒரு கதையாகப் போய்விட்டது. சொந்தக்காரர்கள் தேவிகாவை டொக்டரிடம் கூட்டிக் கொண்டு போய் காட்டி என்ன என்று நேரடியாகக் கேட்டார்கள்.

மஞ்சளாவின் குடும்பத்தில் நான்கு பெண்கள். ஒருத் தரும் பதின்மூன்று வயதுக்குமுன் 'வயதுக்கு' வரவில்லை, அதுபோற்றான் தன் பெண்களும் என்று இருக்க மஞ்சளாவால் முடியவில்லை. சொந்தக்காரர்களின் பேச்சு எளிச்சலை யுண்டாக்குகிறது.

கணவர் தில்லையம்பலம் நிம்மதியாக நித்திரை கொள்கிறார், லண்டனில் எலக்ட்ரோனிக் எஞ்சினியராக இருக்கிறார். கை நிறையச் சம்பளம். வீட்டைப் பார்க்க மனைவி. கவலையில்லாத சீவியம். தான் நினைத்த மாதிரி நடப்பார், நடக்க வேண்டிய மாதிரித் திட்டமும் போட்டுக் கொள்வார். மஞ்சளா எழுந்து கொண்டாள். இரவு இரண்டு மணியாயிருக்கும். உலகம் நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஜன்னலால் உலகத்தைப் பார்த்தாள். தூரத்தில் தேமஸ் நதியில் வெளிச்சங்கள் கோலம் காட்டின. மஞ்சளாவின் வீடு நகரின் உயரமான இடத்திலைமைந்திருக்கிறது. நகரைக் குறுக்கிட்டுக் கிடக்கும் பெரிய ரோட்டுகளில் இரவின் அமைதியைக் காத்துக் கொண்டு சில கார்கள் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன.

வண்டனுக்கு வந்த காலத்தில் அவர்கள் நில்லையம்பலத் துக்குத் தெரிந்தவர்களின் வீட்டின் ஒரு அறையிலிருந்தார்கள். ஜன்னலுக்குப் பின்னால் பெரிய ரோட்டில் பெரிய

வொறிகளும் வான்களும் நிறைந்து கிடக்கும். ஜூன்னலுக்கு அப்பாலுள்ள உலகத்தைப் பார்க்க முடியாது. வாழ்க்கையில் பதினெட்டு வருடங்கள் மஞ்சளா தில்லையம்பலத்துடன் பிரயாணம் செய்து விட்டாள். இரண்டு வீடுகளிலிருந்து விட்டுக் கடைசியாக இந்த விட்டுக்கு வந்தார்கள்.

வாழ்க்கையில் அடிப்பட்டு முன்னேறியதாக ஏதும் ஞாபகமில்லை. கல்யாணம் செய்த நாட்களில் குழந்தைகள் பிறக்க முதல் ஏதோ ‘பார்ட்ரைம்’ வேலை செய்தாள். அதுதான் அவள் உழைத்த உழைப்பு. அதன்பின் அவள் உழைப்பு குழந்தைகளுக்கும் கணவனுக்கும்தான்,

தான் ‘உழைக்கவில்லை’ என்ற உள்ளணர்வோ என்னவோ இன்றிரவு அவர் தான் ஒரு பெரிய யாத்திரையைத் தொடங்கப் போவதாகச் சொன்னபோது திருப்பி ஏதும் கேட்காமல் இருந்ததன் காரணமாக இருக்கலாம்.

தில்லையம்பலம் பெரிய பக்திமான் என்றில்லை. ஆனால் இப்போதெல்லாம் வெள்ளிக் கிழமைகளைக் கோயிலில் கழிப்பதன் காரணம் அவருக்குச் சாடையாக வந்திருக்கும் நீரழிவு வியாதி மட்டும் காரணமல்ல, வீட்டிலிருப்பதும் பொழுது போகாமலிருப்பதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்..

பெரிய யாத்திரை!

மூன்று மாதம் இந்திய யாத்திரை செய்யப் போகிறாராம். புண்ணிய தலங்கள், புராதனமான இடங்களைத் தசிசிக்கப் போகிறாராம்.

‘‘நீ பிள்ளையளப் பார்ப்பாய்தானே’’ என்று ஏனோதானோ என்று கேட்டார்.

தீ.பிள்ளையளப் பார்த்துக்கொள் என்ற கட்டளைதான் கெனரவமான கேள்வியாக வந்தது என்று மஞ்சளாவுக்குத் தெரியும்.

‘பெரிய மகள் எந்த நேரமும் பெரிய பிள்ளையாகலாம் அவள் சொல்ல நினைத்தாள்.

அதற்கென்ன சடங்குகளை நான் வந்தபின் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று தயங்காமல் சொல்வார் என்று தெரியும். மஞ்சளாவின் சொந்தக்காரர் பெண் நத்தார் பண்டிகைக்குள் பெரியவளாகிப் போனாலும் ‘விழா’வை வைக்க எத் தனையோ மாதங்கள் எடுத்தன, லண்டனிற் சமயச் சடங்குகள் சாத்திரத்துக்குள் கட்டுப்பட்டதில்லை.

தேவிகா, தாய் மாதிரி தகப்பனிடம் எதையும் கேட்க மாட்டாள்.

‘‘என்ன ஜூன்னலுடியில் செய்கிறாய்’’ தில்லையம்பலத் தின் அதட்டல் கேட்டது.

‘‘நித்திரை வரல்ல’’ மஞ்சளா முன்னுழைத்தாள். ‘உங்கள் குறட்டை என்னை எழுப்பி விட்டது’ என்று சொன்னால் அவர் பாய்ந்து விழுவார்.

‘‘ஏன் நித்திரை வரல்ல...கண்ட விசிரெல்லாம் யோசிக்காம வந்து படு’’ தில்லையம்பலம் அதட்டினார். இவளின் மனத்தில் குமையும் கேள்விகளைப் பற்றி அவருக்கு அக்கறையில்லை.

மஞ்சளா வந்தாள். இனி நித்திரை வராது வயிற்றை என்னவோ செய்தது. அவளுக்கு நாற்பது வயதாகப் போகிறது. கடந்த ஒரு வருடமாக மாதவிடாய் சரியாக வரவில்லை. ‘தீட்டு நிற்கப் போகிறது’ என்று சினேகிதி ஒருத்தி சொன்னாள். தீட்டு நிற்கும்போது என்னென்ன மாற்றம் உடம்பில் நிகழும் என்றும் சொல்லியிருக்கிறாள். வயிறு ஏதோ செய்தது.

‘‘அம்மா’’ தேவிகா மெல்லமாகக் கூப்பிட்டாள். மஞ்சளா மெல்லமாக எழுந்தாள்.

“വധിന്റെ വലിക്കുതുമ്മാ” തേവികാ മുണ്ണുമുണ്ണുത്താൻ. തായ്ക്കുത്താൻ വധിന്റു വലി എന്റൊലു മക്കളുക്കുമാ?

“കീഴേ വാ” മന്ത്രകൾ തേവികാവെ യമൈത്താൻ. തായുമു മക്കളുക്കു കീഴേ വന്നതാർകൾ.

പരുവമട്ടയുപ പോകുമു പെൺജിൻ മുകത്തിനു പരുക്കൾ.

“അമ്മാ ഇടുപ്പെല്ലാമു നോകുതു”

തേവികാ തുമ്പചന്കടത്തുടൻ നെനിന്ത്താൻ.

തായിൻ മുകത്തിലു ഒരു പുംസിരിപ്പു,

എന്തു നേരമുമു മകൾ ‘പരുവമട്ടയലാമു’

ശൊന്തക്കാരാർ ശൊല്ലവതുപോലു ടോക്ടറിടമു കൊണ്ടു പോകതു തേവൈപ്പില്ലെ.

“അപ്പാ എൻഡമ്മാ എങ്കേയോ പോരതാക്കു ശൊഞ്ചാർ”

ഇരിവിൻ അമൈതിയിലു അവൾ കുരബു കണീബെൻ്റു കേട്ടതു.

“അപ്പാ ഇന്തിയാവുകുകു കോമിലു പാര്ക്കപ പോകിരാ മാമു”

“നീങ്ക പോകല്ലയാ”

“നാൻ പോനാ ഉങ്കണ്ണായാർ പാര്ക്കിരിതു”

“പെരിയമ്മാവോടു നിർക്കലാമു താനേ”

“അപ്പാവുകു നീങ്കൾ ധാരോട്ടെയുമു നിർകിരിതു പിടിക്കല്ലു”

“നീങ്കളുമു അവരോടു പോക വിനുപ്പമില്ലെയാ”

“.....” തായു മെണ്ണമാണാൻ.

തായിൻ മെണ്ണമാണു മരുമൊധികൾിലു പദ്ധകപ്പപ്പട്ടവൾ മകൾ.

“എപ്പ അപ്പാ പോകിതാരാമു”

“ഇൻനുമു ഇരണ്ടു മുൻ്റു കിழമൈയിലു...”

ഈപ്പോതു മകൾ മെണ്ണനുമു ശാതിത്താൻ.

ടോക്ടറിടമു പോകുമ്പോതു തണക്കു അടിക്കടി വരുമു വധിന്റു നോവൈയുമു പർത്തിചു ശൊല്ലു വേണ്ടുമു എൻ്റു നിണ്ണത്താൻ മന്ത്രകൾ.

ഇരണ്ടു മുൻ്റു നാട്കൾക്കു തേവികാ വധിന്റുകു കുട്ടാൻ കഷ്ടപ്പട്ടാൻ. കണ്ടസിയാകു ടോക്ടറിടമു പോൻ പെൺജിൻ ‘അപ്പോയിൻമെണ്ട്’ എടുക്കുമ്പോതു താനുമു ടോക്ടരൈപു പാര്ക്കപ പോവതാക്കു ശൊഞ്ചാൻാൻ. ടോക്ടറിൻ കാരിയതരിസി തായ്ക്കുമു മക്കളുക്കു നേരമു ഒമുങ്കു ചെയ്തു കൊടുത്താൻ.

“തേവികാവിൻ അരികുരികൾ അവൻ എപ്പോതുമു പെരിയവലാകലാമു എൻരികുക്കിരിതു” ടോക്ടർ തായിടമു ശൊഞ്ചാൻാർ.

“ഉങ്കൾിൻ പിരഃക്കിണെ എൻഞു” ടോക്ടർ തായൈക്കേട്ടാർ. കടന്ത ഇരണ്ടു മുൻ്റു കിഴമൈയാകു വധിനു ചരിയില്ലെയു ശൊഞ്ചാൻാൻ മന്ത്രകൾ. അതുടൻ കടന്ത ഒരുവരുടമാകു മാതവിടായുമു ഒമുങ്കാകു വരുവതില്ലെയു ശൊഞ്ചാൻാൻ.

തനുതു തായ്ക്കു മുപ്പത്താരു വയതിലേയേ തീട്ടു നിന്റു വിട്ടെതെ മന്ത്രകൾ ശൊല്ലു മന്ത്രകൾില്ലെ.

ടോക്ടർ മന്ത്രകൾ മെഡിക്കൽ നോട്ടണിലു ഒരുക്കണം ജോട്ടെത്തെതു ശെലുത്തിണാർ. അവൻിൻ താഴിതു തുടിപ്പെപ്പു പാര്ക്കുതാർ. സ്ലെട്ടത്സ്ലോപു വൈത്തു ഇരുതയമു എപ്പഡി വേലു ചെയ്ക്കിരുതു എൻ്റു കേട്ടാർ. കട്ടിലിലു പട്ടു വൈത്തു മന്ത്രകൾ മന്ത്രകൾവിൻ വധിന്റെതു ശോതിത്താർ.

“എത്രകുമു സലപ്പരിപ്പൈ ചെയ്തു പാര്പ്പുകു” ടോക്ടർ കൈകമുവിയപ്പു ശൊഞ്ചാൻാർ.

“ഒരുമുഖ്യാക്കിയോക്ക് ഇരുക്കിന്നതാ ടോക്ടാർ” മന്ത്രിൾ മെല്ലമാക്കി കേട്ടാൻ. മന്ത്രിൾവിൻ ചൊന്തതാകാരപ്പെൻ ഒരുത്തിക്കു ഇപ്പറ്റിത്താൻ വധിന്റു വഴി വന്നതു. ഏനോതാനോ എന്റു അക്കണ്ണയില്ലാമല്ല വിട്ടു വിട്ടാൻ. കൃതിയാക്കി പാത്താലും “കാൺസർ” എന്റു കണ്ടു പിടിത്താർകள്.

“എൻഡോ യോസിക്ക ഇരുക്കിന്നതു. തേവികാവുക്കു ഒരു തമ്പിയോ തങ്കക്കിയോ പിരക്കപ്പോകിന്നതു എന്റു നിന്നെങ്കിരേണ്. എത്രകുമുളമാണെന്നു പരിശോതനാണെങ്കു തീര്മാനിച്ചു ചില്ലാമേ”

ടോക്ടാർ അവനെ പാർക്കാമർ ചൊന്നനാർ.

മന്ത്രിൾവിൻ വാധി വരണ്ടു ഇരുതയമുള്ള പട്ടപടബേണ അടിത്തുക്കു കൊണ്ടുതു. കൈകൾ നടുങ്കിൻ. അവൻ എതിരാം പാരാത് സിന്റയമിതു. കാർത്തികാവുക്കുപ്പു പതിണേരു വധതാകിന്നതു. കാർത്തികാ പിരന്തു ഇരണ്ടു മുന്റു വരുടാനുകൾ പിൻ ഇന്നുമൊരു കുമ്ന്തതയെത്തുക്കി വൈത്തുക്കു കൊഞ്ചക്കു ചുരുപ്പാൻ. അവൻ മികമിക്ക ചന്തോശപ്പബുവാൻ.

“എൻഡെന്നതുകു ഇന്നുമൊരു പിൻഡാ. ഇരുക്കിന്നരെണ്ടു പെൻ കുമ്ന്തതകൾക്കു കരയേற്റുവദേഹ കൃതമാക്കിരുക്കപ്പോകുന്നു” നിലലൈയമ്പലമുള്ള തിട്ടമാക്കു ചൊല്ലി വിട്ടാർ.

മന്ത്രിൾ എതിരത്തുപെ പേച്ചില്ലെല്ല.

“ഒരു ആൺകുമ്ന്തതയുടെ കിണ്ടക്കാതാ എന്റു നുംബാസൈ അപ്പടിയേ അഴിന്തുവിട്ടതു.

“ഇപ്പോതു പതിണേരു വരുടാനുക്കുപ്പിൻ ഇപ്പറ്റിയുമുരു ചോതനെയാ?

“തില്ലൈയമ്പലമുള്ള എൻഡോ ചൊല്ലാർ? അവൻ പുണ്ണിയാൽവാങ്കുക്കുപ്പു പോവതാക്കു ചൊണ്ണാനുമേ കൃതവിൻ പലൻ

ചെണ്ടിയാക്കി കൈമിലിലില്ലതുപോലെ ഇരുക്കിന്നതേ. ഇതു താൻ പുനിതമാണെ പക്തിമിന്ന പീരതിപലഭേണോ?

മന്ത്രിൾവുക്കു അമുഖതാ സിരിപ്പതാ എൻ്റു ദതരിയ വില്ലെല്ല. തേവികാ ഇൻരോ നാഞ്ചോ പെരിയ പെൻ ണാകപ്പു പോകിന്നാൻ. അവങ്കു ഒരു സിന്നെന്തു തമ്പിയോ തങ്കക്കിയോ പിരക്കപ്പു പോകിന്നതു എന്റു ചെയ്തി എപ്പറ്റി മിരുക്കുമെന്നും.

കാർത്തികാ നിഷ്കയമുള്ള ചന്തോശപ്പബുവാൻ. അവങ്കു എപ്പോതുപു സിന്നെങ്കു കുമ്ന്തതകൾ എൻ്റൊരു മികവുമുള്ള പ്രിയമുള്ള തെരിന്തവർകൾ ധാരുമുള്ള വിട്ടുകുകു വന്നതാലും അവരുടെ കാർത്തികാ സിന്നെങ്കു കുമ്ന്തതയെത്തുക്കി വൈത്തുക്കു കൊഞ്ചക്കു ചുരുപ്പാൻ. അവൻ മികമിക്ക ചന്തോശപ്പബുവാൻ.

“എൻഡോ യോസിത്തുക്കു കൊണ്ടു വാരിയൻ” തേവികാ കേട്ടാൻ. താധി സിരിത്തു കമാണിത്തു വിട്ടാൻ. ഇപ്പോതു എൻഡോ എതഥ്യമുള്ള ചൊല്ലു വേണ്ടുമെന്നും. ചലമാണുക്കിയോടുപോരുമുള്ള പാരത്തുപു “രിസല്ട്” വരവിട്ടുകു ചൊല്ലു ലാമേ.

“മന്ത്രിൾ അക്കാ എപ്പറ്റിയിരുക്കിന്നിരുക്കുന്നു” കൃതക്കുപ്പോയുള്ള വന്നതു കൊണ്ടിരുന്നതു മന്ത്രിൾവിൻ കിനേകിതിമിന്നു തങ്കൈ മാലതി കുക്കു വിശകാരിത്താൻ. മാലതി അണവുകു മീരി ഉടമ്പു വൈത്തിരുക്കിന്നാൻ. മുകത്തിലും എപ്പോതുമുരു പരാപ്പു. മാലതിക്കുകു കല്യാണമാകിപ്പു പത്തു വരുടമാകിന്നതു. ഇന്നുമുരു ഒരു കുമ്ന്തതയുമുള്ള പിരക്കവില്ലെല്ല. പാരക്കാത ടോക്ടാർഡില്ലെല്ല. പോകാത കോയില്കണില്ലെല്ല.

“നാംകൾ നല്ല കുക്കു. നീ എപ്പറ്റി ഇരുക്കിന്നായും”

“എൻഡോ... ഒരേ യോചനയുമുള്ള തുക്കമുമ്പതാൻ. കൃതവിൻ എന്നും ഇപ്പറ്റി എൻഡോ ചോതിക്കിന്നാരോ തെരിയാതു” മാലതിമിന്നു മുകത്തിലും ചോക്കുമെന്നും.

നാറ്റപു വയതിലും തണ്ണുമൊരു കുമ്ന്തതയുടെ പിരക്കപ്പോരുമുള്ള ചന്തർപ്പമുള്ള വരലാമുള്ള എൻഡോ മാലതിയാൽവാനുപു എപ്പറ്റി എടുത്തുക്കു കൊണ്ണാൻ?

ரோட்டுகளில் நிறைய வாகனங்கள். ஏதோ எல்லோரும் அவசரத்தில் ஒடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒருத்தரை ஒருத்தர் முந்திப் போகும் அவசரம். இப்படி ஒடிப்போய் என்ன செய்யப் போகிறார்கள்?

தேவிகா பாடசாலைக்குப் போக வேண்டும். அவசரமாக நடந்தாள். அவள் மனத்தில் எத்தனை யோசனையோ? மாலதி மாமியாறித் தானும் 'மலடி'யாக வாழ்ந்து மனம் சூழவதைக் கற்பனை செய்வாளா?

மாலதி ஒரு கையில் வைத்திருந்த 'வொப்பிங்' சாமானை அடுத்த கையில் மாற்றிக் கொண்டாள்.

மாலதி காரிற்தான் ஒடித்திரிவாள். இன்று ஏதோ நடந்து வருகிறாள். கையில் ஒரு சமை, மனத்தில் இன் னொரு சமை. தூக்கமுடியாமற் தூக்கிக்கொண்டு வருகிறாள்.

'அக்கா செல்வியின் விஷயம் கேள்விப்பட்ட ஸீங் களோ' மாலதி அக்கம் பக்கம் பார்த்து விட்டுக் கேட்டாள்.

செல்வி என்பவள் மாலதியின் கணவரின் சொந்தக்காரப் பெண். மிகவும் குடிகையான பெண். கல்யாணமாகி ஒன்றிரண்டு வருடங்கள் தானாகின்றன. ஏதோ பிரச்சினை. மிகவும் துக்கமாக இருக்கிறாள்.

'ஒவர் டோஸ் எடுத்துப் போட்டாளாம்' மாலதி மீல்லமாக கிக்கிக்கத்துக் கொண்னாள். இவர்களுக்கு முன் னால் நடந்துபோகும் தேவிகாவுக்குக் கேட்காதபடி கொண்னாள்.

'ஒவர் டோஸ்'

'ஒவர்டோஸ், எவிப்பிங் பிள்ஸ் எடுத்தாளாம்' மாலதி தலையாட்டிக் கொள்கிறாள். இவர்கள் தாண்டிப்போன கடையில் ஓரத்தில் ஒரு ஏழை ஆங்கிலேயப் பெண் கைக்

குழந்தையுடன் கைநீட்டிப் பிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

'இஞ்ச பாருங்கோ, செல்வி மாதிரி ஆக்கனுக்குக் கொஞ்சம் வாய் கூடிப்போச்சு. புருஷனோட்டு என்ன சண்டை சக்சரவு? அவையின்ர சொல்லைக்கேட்டுப் போட்டு வாயைப் பொத்திக்கொண்டு இருக்கிறதுதானே..... நாங்கள் எல்லாம் என்ன பெரிய சந்தோசமாகவா இருக்கிறம்? ஏதோ வாழ்ந்திற்றுப் போறம்?'

மாலதி தன் சாமான்களை மற்றக்கையில் மாற்றிக் கொண்டாள்.

இவர்களைத் தாண்டி இரண்டு முரட்டுத்தனமான ஆங்கிலேய வாலிபர்கள் மிகவும் ஆபாசமான வார்த்தை களால் ஆசிய மக்களைக் கிண்டல் செய்து கொண்டு போனார்கள்.

'ஏதோ பிழைக்க வந்த நாட்டில் நாங்கள் அவரின்ர கருத்துக்களையும் நாகரிகங்களையும் பொறுக்கி எடுக்க வேணும்? செல்வி போல ஆட்களுக்குப் படிப்புக் கூடிப் போய்த்தான் இந்தப் பிரச்சினைகள்.'

மாலதி பேசிக்கொண்டே வந்தாள்.

'அம்மா நான் என்ற பிரண்டோட் பாடசாலைக்குப் போறன்' தேவிகா ஒரு பெரிய சந்தியில் திரும்பிவிட்டாள்.

'நீங்க நல்ல மாதிரி பெண்பிள்ளையள் வளர்க்கிறியள். வண்டனில் பிறந்தாலும் இந்தப் பிள்ளையள் உங்கட சொல்லுகளைக் கேட்கின்றன' மாலதி பெருமுச்சவிட்டுக் கொண்டாள்.

மஞ்சளா திரும்ப வேண்டிய சந்தி வந்ததும் மாலதியிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டாள்.

மனத்தில் செல்வியைப் பற்றிய நினைவு விரித்தது. 'என் ஒவர்டோஸ் எடுத்து தற்கொலை செய்ய முடிவு செய்தாள்' மஞ்சளா தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டாள்.

செல்வி ஒரு பிரபல நர்த்தகி. லண்டனில் மத்தியதரத் தமிழர்கள் தங்கள் பணத்தின் மதிப்பைக் காட்டத் தங்கள் குழந்தைகளை பரதநாட்டியம் கற்பிக்கிறார்கள்.

பரத முனிவரையோ பரத நாட்டியத்தையோ ஆத்மீக தீயாகப் புரிந்து கொள்ளாத தமிழ்க் குழந்தைகள் தங்கள் தாய் தகப்பனின் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்ய ஆடல் கற்கிறார்கள், அரங்கேற்றம் நடத்துகிறார்கள். செல்வியின் நடனம் அந்த ரகத்தில் இல்லை. நர்த்தகியாகவே பிறந்தவள்போல் அவள் நடையில் ஒரு தாளம், நளினமான பாவங்களில் ஒரு வயம், நவரசம் ததும்ப பாவங்களைக் கையாளும்போது ஒவ்வொரு ரசபாவழும் பார்வையாளர்களைச் சுண்டியெடுக்கும் ஒரு ஆழம். செல்வியின் நடனங்கள் மஞ்சளாவைக் கவர்ந்தவை.

அப்போதாவது இருந்துவிட்டு நடனங்களுக்கு அழைப்பு வந்தால் மஞ்சளா ஏனோதானோ என்று போவாள். செல்வி யின் நடன அரங்கேற்றத்துக்கும் அப்படித்தான் போனாள்.

முதல் நடனமே மஞ்சளாவைத் திகைக்கப் பண்ணியது. நடராஜன் வணக்கத்துடன் அவள் சாமிக்குத் தலை குனிந்த தோற்றம் மஞ்சளாவை ஆகர்சித்து விட்டது. செல்விக்கு அப்போது பதினெட்டு வயது. லண்டனில் கடந்த எட்டு வருடங்களாக வாழ்கிறாள். இன்னும் அழகான தமிழில் பேசுகிறாள். எல்லோரையும் போல் மஞ்சளாவும் செல்வியை வாழ்த்தினாள்.

செல்வியின் கண்கள் நன்றியைச் சொல்ல பவள இதழ் கள் மகிழ்ச்சியை உதிர்த்தன. மஞ்சளாவுக்குத் தன் குழந்தை களில் ஒருத்தி என்றாலும் இப்படி ஒரு பரத நர்த்தகியாக வரவேண்டும் என்ற ஆசை அப்போது வந்தது. ஆனால் தேவிகாவுக்கு நடனங்களில் அவ்வளவு அக்கறையில்லை, வினை பயில்கிறாள். சின்ன மகள் கார்த்திகா பாடசாலையில் "ஜிம்னாஸ்டிக்" கில் மிகவும் பிரபலமாக இருக்கிறாள்.

மழை தூறத் தொடங்கினிட்டது. அவசரமாக வீட்டுக்குப் போனாள். கணவர் வேலைக்குப் போய் விட்டார். குழந்தை கள் பாடசாலைக்குப் போய் விட்டார்கள். வீடு அமைதியாகக் கிடந்தது.

கைகள் வீட்டு வேலையைச் செய்ய மனம் டெக்டர் சொன்ன விடயத்தை அசை போட்டது. தேவிகா, கார்த்திகா ஏக்கு ஒரு தமிழேயா தங்கையோ பிறக்கலாம் என்று டெக்டர் சொன்னாரே, உண்மையாக இருந்தால் என்ன நடக்கும்?

தில்லையம்பலம் தன் யாத்திரையை ரத்து செய்வாரா? தேவிகா பெரியவளாகப் போகிறாள் என்பதையே பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் பிரயாண விடயங்களைப் பார்ப்பவர் தான் இப்படி ஒரு நிசர் மாற்றத்தை எப்படி எடுத்துக் கொள்வார்? தன் யாத்திரையைக் குழப்ப உண்டாகியிருக்கும் சிக்கல் என்று எடுப்பரா?

• இது என்ன சிக்கல்? குடும்பமாயிருந்தால் குழந்தை வரும் தானே? எனக்கும் மட்டும் ஏன் எல்லாப் பொறுப்பும் யோசனையும்? அவருக்கும் தானே பொறுப்பு?

கைகள் சட்டிபாணகளைத் தேய்த்தன. மனம் தன் மனக் கதவுகளைத் தட்டி ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருந்தது. இருபத்தைந்து வயதில் திருமணம் செய்து இதுவரையும் கணவருக்கும் குழந்தைகளுக்குமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். செல்வி மாதிரி மஞ்சளா எதிலும் பிரபலமில்லை. கத்தரிக்காய்க் குழப்பும், புட்டும், பொரியலும் வைத்துக் கொடுப்பதில் பூரிப்படைந்தவள்.

தேவிகா வீணையில் பூபாளம் வாசிக்கும்போது மனம் புல்லரிக்கிறது. தேவிகாவின் பிஞ்ச விரல்களில் கானதேவதை கண்ணா மூஞ்சி வினையாடுவது போலிருக்கிறது. தேவிகா வின் கண்ணிமைகள் தாழ்ந்து, முகம் பதிந்து வீணையிற் கவனம் செலுத்துவதைப் பார்த்தால் சாட்சாத் சரஸ்வதிதான் தள் வீட்டுப் படியேறி வந்தது போலிருக்கிறது.

கார்த்திகாப் பெண் பதினொரு வயதில் மத மதவென்று வளர்ந்து போமிருக்கிறாள். அவள் செய்யும் தேகப் புழிற்சி களெல்லாம்தான் இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாமோ? வாழ்க்கை யாத்திரையில் கணவர், குழந்தைகள் என்று கூகமான பிரயாணம்; டெவிபோன் அடித்தது.

நினைவில் ஆழ்ந்து போயிருந்தவழூக்குத் திடீரென்று வந்த டெவிபோன் திடுக்கிடப் பண்ணியது.

காலை பதினொருமணி மேலாகி விட்டது. வண்ட ஆக்கு வெளியிழுள்ள மஞ்சளாவின் தங்கை அகிலாவுக்கு உடம்பு சுகமில்லை, அவள் சிலவேளை போன் பண்ணலாம்.

யோசித்துக் கொண்டு டெவிபோன் எடுத்தாள்.

‘‘மஞ்சளா’’

‘‘என்ன மிலஸ் கதிரேசனா’’ மஞ்சளா குரவில் மரியாதையை வரவழைத்துக் கொண்டாள். மிலஸ் கதிரேசன் மஞ்சளா குடும்பத்தின் நீண்ட நாளைய சினோகிதி. மஞ்சளாவை விடக் கொஞ்சம் வயது கூடியவளென்றால் எப்போதும் மிலஸ் கதிரேசன் என்றே மஞ்சளா அழைப்பாள்.

திருமதி கதிரேசன் அதிகம் பேசி அலட்டிக் கொள்ளாத பெண்மணி, மற்றவர்களைப் பற்றி அரட்டையடிப்பதை விரும்பாத பெண்மணி, ஒரு மாதத்துக்கென்றாலும் ஒருதரம் மஞ்சளா குடும்பத்தை வந்து பார்ப்பாள்.

திருவாளர் கதிரேஸனும் மஞ்சளாவின் கணவர் தில்லையம்பலமும் ஒரு காலத்தில் ஒன்றாக வேலை செய்த வர்கள்.

‘‘மஞ்சளா.....’’ திருமதி கதிரேஸனின் குரவில் சேரகம்; குரல் கார்த்திருந்தது.

‘‘மற்றவர்கள் சொல்லி நியகள் கேள்விப்படக் கூடாது.....’’ திருமதி கதிரேஸன் அழத் தொடங்கி விட்டாள்.

‘‘என்ன விடயம்...’’ மஞ்சளா பர பசப்புடன் கேட்டாள். கதிரேஸன் குடும்பத்தில் ஒரே ஒரு பையன், மிகவும் சாது வானவன், அதிகம் ஒருத்தருடனும் பழகமாட்டான். தினேஷ் என்று பெயர். எப்போதும் தானும் தன்பாடுமா யிருப்பான். ‘‘இவன் மற்றப் பின்னையளைப் போல கலகலப்பாக இருக்க மாட்டானா’’ திருமதி கதிரேஸன் எப்போ தாவது இருந்து விட்டுச் சொல்வாள்.

மகனுக்கு ஏதும் சுகமில்லையா?

‘‘தினேஷ்.....’’

‘‘தினேஷ் கு என்ன’’

‘‘.....விட்ட விட்டுப் போய் விட்டான்’’

‘‘ஆண்பிள்ளை..... இருபத்தி மூன்று வயதாகிறது. போனால் என்ன..... எப்போதாவது போகத் தானே போகி ரான்... நீங்கள்தானே அவன் என் மற்றப் பின்னையளைப் போல் இல்லை என்று சொன்னியள்’’ மஞ்சளா ஆறுதல் சொன்னாள்.

‘‘.....’’ திருமதி கதிரேஸன் அழுவது கேட்டது:

‘‘அழாதேயுங்கோ’’

‘‘அழாம என்ன செய்ய. அவன் போனதால் எனக் கெல்லோ அடியும் உதையும்’’

அடியும் உதையுமா? திருமதி கதிரேஸனுக்கு இப்போது ஜம்பத்தைந்து வயதுக்கு மேலிருக்கும். அம்மாவுக்கு அடிவாங்கிக் கொடுக்குமளவுக்கு மகன் என்ன செய்தான்?

‘‘தினேஸ்... தினேஸ் தன்ற சினோகிதனோட் சீவிக்கிற தாகப் போய் விட்டான்’’

‘‘.....’’ மஞ்சளா இப்போது மென்னமானாள். தினேஸ் என்ற சினோகிதனுடன் போய் விட்டான் என்று

சொன்னபோது திருமதி கதிரேஸனின் குடிலை தெரிந்த சோகம் மஞ்சளாவை தவிக்கப் பண்ணியது.

‘என் இந்தக் காலத்துப் பிள்ளையள் மற்றவர்கள் இப்படி எல்லாம் நடக்கினம்’

‘அழூதேயுங்கோ..... நேரமிருந்தா வீட்ட ஒருக்கா வரப் பார்க்கிறன்’

மஞ்சளா போனை வைத்தாள்.

டெவிவிஷனைப் போட்டாள். வீட்டு வேலைகளை முடித்துவிட்டு மத்தியானச் செய்தி கேட்பது அவள் வழக்கம். அதன்பின் கார்த்திகா வந்து சேரப்பின்னேரம் நான்கு மணி யாகும். தேவிகா வீணை ரியுஷன் முடிய விட்டுக்கு வர ஜந்து மணியாகும்.

டெவிவிஷனில் மனம் ஓடவில்லை. நேற்றுப் பின்னேர மிருந்து அவள் மனம் சரியில்லை. கணவர்தான் மூன்று மாதம் பிரயாணம், தலயாத்திரை செய்வதாகச் சொன்ன தைச் தீரணிக்க முடியாமல் நித்திரையில்லாமல் புரண்டாள். தைச் தீரணிக்க முடியாமல் நித்திரையில்லாமல் புரண்டாள். சொன்ன விடயத்தைப் பற்றி யோசிக்கவே இன்னும் சரியாக ஒரு நேரம் கிடைக்கவில்லை.

மனம் என்னவோ செய்தது.

அன்று பின்னேரம் கணவர் வந்தபோது இவள் மனம் எங்கேயோ இருந்தது. அவனுக்குப் பிடித்த மாதிரி ஆட்டுக் காற்றுப்போது உருளைக் கிழங்கு பிரட்டலும் வைத்தாள். கறியும் வைத்து, உருளைக் கிழங்கு பிரட்டலும் வைத்தாள். தேவிகா மரக்கறி சாப்பிடுபவள். அவளுக்குக் கத்திரிக்காய்க் குழங்கும் பய்ப்படமும் செய்தாள். கார்த்திகாவுக்கு பாயாசம் குழங்கும் இயந்திரமாக எல்லாவற்றையும் செய்து முடித்தாள்.

தில்லையம்பலம் வேலையால் வந்து கொஞ்ச நேரத் துக்கு யாரிலாவது பாய்ந்து பேசவார். வண்டன் தெருக்கு

களில் ஊர்ந்து செல்லும் கார்களைப் பற்றித் திட்டிக் கொள்வார். வேலையில் தன்னை நடத்தும் வித்தைதப் பற்றித் திட்டிவிட்டு இனவாத்தைப் பற்றிப் பிரசங்கம் செய்வார். அல்லது ஏதாவது ஒரு விடயத்தைப் பற்றி, அதாவது உலகத் தில் அதிகரிக்கும் சனத்தொகை பற்றி, அல்லது, வண்டனில் அல்லது நங்களுக்குச் சமூரிமை கேட்கும் பெண்களைப் பற்றித் தாறுமாறாகத் திட்டிக் கொள்வார்.

‘பாவம் கணத்துப்போய் வந்திருக்கிறார்’ என்று மஞ்சளா தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொள்வாள்.

இன்னும் அதே மாதிரித்தான். சிகாக்கோ நகரில் தனது மூன்று வயதுத் தமிழ்யைச் கட்டுக் கொலை செய்த ஜிந்து வயதுப் பையணைப் பற்றித் திட்டிக் கொண்டார். கட்டுத் தள்ளவேண்டும் என்று சூடாகப் பேசினார்.

தேவிகா தகப்பன் பிரசங்கம் செய்வதைப் பொருட் படுத்தாமல் மேலே போய் விட்டாள். கொஞ்சநேரம் வீணைப் பயிற்சி செய்வாள். மஞ்சளா பின்னேரப் பூசை செய்யும்போது தேவிகாவின் வீணை ஒரை மனதுக்கு நன்றாக இருக்கும்.

கார்த்திகா ‘கார்விமேனோவின்’ றெக்கோர்ட்டைப் போட்டுக்கொண்டு உடம்பை நெறித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மஞ்சளா வழக்கம்போற் தன் குசினிவேலையைத் தொடங்கினாள். வீணையொலி கேட்டுக்கொண்டு கைகள் வேலையைக் கவனித்தன. அவரிடம் விடயத்தை தீரவுக்குச் சொல்லலாமா?

‘என்ன சொன்னாய்?’

தில்லையம்பலம் திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்த்தார்.

மஞ்சளாவுக்கும் தில்லையம்பலத்துக்கும் பத்துவருட வித்தியாசம். அவருக்கு முன்தலையின் விழுந்து மொட்டை தெரியத் தொடங்கிவிட்டது.

மஞ்சளா அவசரமில்லாமல் எழும்பியுட்கார்ந்தாள். இரண்டு கிழமைகளாக அவரிடம் சொல்லாமல் வைத்திருந்த விடயத்தைச் சொன்னதும் அவர் பேயடித்ததுபோற் திடுக் கேட்டார். கட்டிலறையின் மங்கிய வெளிச்சத்தில் மஞ்சளா அவரையற்றுப் பார்த்தார்.

பொக்டிடம் கலம் பரிசோதித்துப் பார்த்ததும் பரி சோதனையின்பின் மஞ்சளா தாயாகப் போகிறார் என்று சொன்னதும் மிக மிக விரைவாக நடந்தது போவிருக்கிறது. அவளாலேயே அந்த விடயத்தை நம்ப முடியாமலிருந்தது. ஒருவருடம் மாதவிடாய் வராமலிருந்தபோது ஒரேயடியாகத் தீட்டு நிற்கப் போகிறது என்றுதானே நினைத்தாள்.

‘சில பெண்களுக்குச் சில வேளை ஒருவருடம் மாத விடாய் வராமலிருந்த பின்னும் மாதவிடாய் வரும்’ என்று பொக்டர் சொன்னபோது ஊமைபோல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

உடம்பில் ஏதோ வித்தியாசம்போல் தெரிகிறது என்று யோசிக்காமலிருந்தால் பொக்டிடம் போயிருக்கமாட்டானே. கட்டசி மகள் கார்த்திகாவுக்குப் பதினொரு வயதாகிறது. தனக்கு இன்னொரு பிள்ளையா?

‘எத்தனை மாதக் குழந்தையாயிருக்கும் பொக்டர்’ அவள் உயிரற்ற சூலில் கேட்டாள்.

‘சொல்ல முடியாது. ‘ஸ்கான்’ பண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அப்போயின்ட்மென்ட் ஒன்று ஒழுங்கு செய்கிறேன்’ பொக்டர் சொல்லி அடுத்த கிழமையே ஸ்கான் நடந்தது.

அதுவரையும் அந்த விடயம் பற்றி மஞ்சளா தன் கணவரிடம் மூச்ச விட்டில்லை. தனக்கே நம்பமுடியாத-

நிகழ்ச்சியை பொக்டர் மூலம் நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளும்வரை அவள் துடித்த துடிப்பு அவரூக்குத்தான் தெரியும்.

‘என்ன புதினமான கதை கதைக்கிறாய்’ தில்லையம்பலம் மஞ்சளாவை ஏற் இறங்கப் பார்த்துக்கொண்டு கேட்டார். அவளால் அந்தப் பார்வையைத் தாங்க முடியவில்லை.

அவருக்குத் தெரியாமல் இவள் ஏதோ ஒரு பிழையைச் செய்துவிட்டாள் என்பது போவிருந்தது.

அவர் பார்வையைத் தாங்காமல் இருண்ட வெளியுலகத் தைப் பார்த்தாள். லண்டன் தெருக்களின் லைட்டுக்களின் கண் சிமிட்டுக்களோடு போட்டி போட்டுக்கொண்டு பரந்த வாளில் நட்சத்திரங்கள் கண் சிமிட்டின.

வெளியில் சரியான அமைதி.

தில்லையம்பலத்துக்கு நீண்டநேரம் ஒன்றும் சொல்லத் தெரியவில்லைப் போலும். தர்மசங்கடத்துடன் பெருமுச்ச விடுவது கேட்டது.

என்ன யோசிக்கிறார்? இது என்ன பிரச்சினை என்ற யோசிக்கிறார்? மாலதிக்குக் குழந்தையில்லை. ‘மலடி’ என்று பெயருடன் துயரப்படுகிறாள். செல்லி ஏதோ பிரச்சினையில் நித்திரைக் குளிசை எடுத்துக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரியில் படுத்துக் கிடக்கிறாள். மகள் ‘ஹாமோ லெக்சவலாக’ வளர்ந்துவிட்டாக மிலஸ் கதிரேசன் அடிவாங்கித் துயரபடுகிறாள்.

மஞ்சளாவுக்கு நாற்பது வயதில் குழந்தை வயிற்றில் வந்துவிட்டது. பிரச்சினைதானா?

‘என்ன செய்யப் போகிறாய்?’ அவர் கேட்டார்.

மஞ்சளா அவரையேறிட்டுப் பார்த்தாள். மங்கிய வெளிச்சத்தில் அன்னியனாகத் தெரிந்தார். ‘பதினைந்து

അനുടമ ഇന്ത മനിതനുടൻ വാച്ചന്തു വിട്ടേൻ, ആണാൽ ധാർ ഇന്ത മനിതൻ എൻ്റു തെരിയാതേ'

"എൻ്ഩ പൈത്തിയമ് പോലപ് പാർക്കിന്റായ്" തില്ലൈ യമ്പലമ് പായ്ന്തു വിമുന്താർ.

മന്സളാവൈ ഇപ്പടിക് കഴിന്തു കൊണ്ണാൽ തക്കതാക എൻഡെയ്താർ? ഇവർ എൻ്ഩ 'ശെയ്യ' വേൺടുമ് എൻ എതിർപാർക്കിന്റാർ?

"നാൻ യാത്തിരൈക്കു ആധ്യത്തം ചെയ്തു പോട്ടേൻ" അവർ വാർത്തയെതക്കണ്ണാൽ തൊടരാമല തർമചങ്കടപ് പട്ടാർ.

കൈമലില് ഏതുമ് തിരുപ്പതിയില്ലാത ചാമാൻ വാങ്കി ഇരുന്താലും കരിമില്ലൈ എൻ്റു തിരുപ്പിക് കൊടുക്കലാമ്. ആണാലും കൃപ്പത്തിലും വണ്ണരുമുണ്ടെന്തെയല്ലവാ ഇതു? മനിത വാച്ചക്കാമിൻ തൊടർ ചാങ്കിലിയല്ലവാ കുടുമ്പമും ഗുഹ്നതെക്കരുമും?

"ധാരുക്കുമും ചൊണ്ണനായാ"

"..... ചൊല്ലുത് തേവൈമില്ലൈ. ഇപ്പണേ വയിർക്കൈ കുമട്ടിക്കൊണ്ടു വരുകിന്റു. തേവികാ കേടകത്താൻ പോകിന്റാൻ"

"പിരവേട്ടാകപ് പോകത്താൻ വേണ്ണുമ്" തില്ലൈയമ്പലത്തിൻ കുറവിലും എതോ ഒരു പിഠിവാതമ്.

"എൻ പിരവേട്" മന്സളാ കുമ്പമും വിട്ടാൻ.

"അപോഷൻ... അപോഷൻ പിരവേട്ടാകത്താൻ ചെയ്യവേണ്ണുമും കൊന്തുകൾ കാക പോകുമതാൻ. ആണാലുമും കെതിയിലും ചെയ്യലാമ്. നാൻ യാത്തിരൈക്കുപ് പോക മുതലു വിശയത്തെ മുടിച്ച് വിലാമ്" തില്ലൈയമ്പലമും കുറവിലും മുഠിവു തൊണിത്തതു.

മന്സളാ സിലൈയാക അമർന്താൻ.

ചെലവിയൈപ് പാർക്കപ് പോക വേൺടുമുണ്റു എപ്പോതോ യോസിത്തുക് കൊണ്ണിട്ടുന്താൻ. ഇൻറുതാൻ മുടിന്തതു. ചെലവി ഭഹാസ്പിട്ടലാലു വന്തിരുന്താൻ. "ഈരുപ്പത്തി എടു വയതാൻ പെണ്ണ, എതോ ജൂമ്പതു വയതുമും പെണ്ണ പോർ ചോർന്തുപോയ്തു തെരിന്താൻ."

ചെലവിയിൽ കണ്വാർ വീട്ടിലും. മാമിയാർ വെസിയിലും പോവതാക്ക് ചൊലവിയിട്ടുപ് പോണാൻ.

"ഭഹാസ്പിട്ടലീവിരുന്തതാക്ക് കേൺവിപ്പട്ടൻ"

മന്സളാ ഓരേന്താനൈ ഉന്നിനും കൊണ്ണടാൻ.

ചെലവി മന്സളാവൈ നിമിര്ന്തു പാർക്കവില്ലൈ. ചെലവിക്കു മന്സളാവിലും ഒരു മരിയാതെ. തേവികാവക്കുന്തനമും ചൊലവിക് കൊടുക്കക്ക് ചൊലവിക് കൂട്ടിക്കൊണ്ണുവന്തു അൻറേ ചെലവിക്കു മന്സളാവൈപ് പിഠിന്തുക് കൊണ്ടതു. എതോ ഒരു വകയീലും സർവ്വി വണ്ണാത്തു ചൊന്തക്കാരർക്കൾ എൻ്റെ മുത്രയിൽ ചെലവിയിട്ടും തേവികാവൈയെയുള്ളതുക് കൊണ്ണുപോണാൻ. അൻറിവിരുന്തു ഇതുവരെയുമും ഇരുബേണ്കരുമും സിനേകിതമാക ഇരുക്കിന്റാർകൾ.

മരിയാതെ കലന്തു സിനേകിതമും. ചെലവി ഓരു ആപാസമാൻ നീർത്തകി എൻപതിലും മന്സളാവുക്കു മരിയാതെ. ലണ്ടനിലും ഓൺ പെരുമ്പാലാൻ മത്തിയതര മക്കൾ പോലില്ലാമലും മന്സളാ പരതക്കലൈയെ കലാരശങ്ങയുടണ്ട് രാസിക്കിന്റാൻ എൻപതിലും ചെലവിക്കു ഒരു മരിയാതെ. ചെലവിയിൽ കണ്കാൻിലും ചോകമും, നടന്നകാൻിലും കാട്ടമുടിയാതു ചോകമും.

"നാൻ എൻ ഓവർട്ടോൾ എടുത്തേൻ എൻ്റു നീങ്കാൻ കേടകവിലുണ്ടോയേ" ചെലവി മന്സളാവൈപ് പാർക്കകാമലും കേട്ടാൻ.

"....." ചെലവിയൈ നിമിര്ന്തു പാർക്ക മന്സളാവാക്കു മുടിയവില്ലൈ.

“என்னெப் பரர்க்க வருபவர்கள் எல்லாம் இந்தக் கேள்வியை மறைமுகமாகக் கேட்டு விட்டார்கள். நீங்கள் ஏன் கேட்கக் கூடாது”

“.....” மஞ்சளா தான் குடித்த தோடப் பழச் சாற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“உங்களுக்குத் தேவிகாவைப் பெற்றபோது எத்தனை வயது” செல்வியின் குரல் கரகரத்தது.

“..... இருபத்தி ஏழு வயது” மஞ்சளா குழப்பத்துடன் பதிலளித்தாள்.

“உம்..... எனக்கு இப்போது இருபத்தி ஒன்பது வயதாகிறது. மூப்பத்தைந்து வயது வரை நான் நடனம் செய்து தல்லாட்டமூக்கலாம் என்று இவர் சொன்னார்”

மஞ்சளாவுக்கு செல்வி என்ன சொல்கிறாள் என்று விளங்கியது. அதே நேரம் அடிமனத்தில் ஒரு மூலையில் இதை விளங்கிக் கொள்ளக் கூடாது என்ற தீவிரமும் படத்தத்து.

“குடும்பம், குழந்தைகள் எவ்வாம் பண்டமாற்றுச் செயல்களா” செல்வி கேள்வி கேட்டாள்.

மஞ்சளாவுக்கு இப்படியான சிக்கலான கேள்விகளுக்கு மறுமொழி சொல்லத் தெரியாது.

மீண்டும் மௌனம். ஆண்கள் நினைக்கும். நடக்கும் செயல்முறைகளுக்குச் செல்விபோற் பெண்கள் பலியாடுகளா?

“தில்லையம்பலம் மாமா இந்தியக் கோயில்களுக்குத் தலையாத்திரை போகிறார் என்று கேள்விப்பட்டேன்” செல்வி கட்டிலிருந்து ஏழுந்திருக்க முயன்றாள்.

மிகவும் ஒழுங்காக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த புத்தக அனுமாரி படுக்கையறையின் மூலையிலிருந்தது. மஞ்சளா புத்தகங்களில் பார்வையை ஓட்டினாள்.

“புன்னிய யாத்திரை... மனத்தைப் புனிதமாக்கும் ஒரு யாத்திரையா... வாழ்க்கையைத் தூய்மையாக்கும் யாத்திரையா”

செல்வி என்ன கேள்விகளாகவே கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்!

“நீங்கள் ஏன் மாமாவுடன் போகக் கூடாது”

தேவிகாவும் இதைத்தானே கேட்டாள்.

“குழந்தைகள்.....” இதைச் சொல்லும்போது மஞ்சளாவின் அடிவயிற்றில் ஏதோ ஊர்வது போலிருந்தது. குழந்தைகள்!

வயிற்றிலிருக்கும் குழந்தையை அழிக்கச் சொன்னாரே தில்லையம்பலம். வயிற்றிலிருக்கும் ‘குழந்தை’ தில்லையம்பலத்தின் அகராதியில் குழந்தையில்லையா?

“எனது மாமிக்கு என்னில் கோபம்” செல்விதான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“குழந்தை பிறந்தால் நடனமாட வரும்—நடனரியுஷன் கொடுத்து வரும் வருமானம் போய்விடுமாம்” செல்வி ஏழுந்து வந்து கதிரையில் உட்கார்ந்தாள். கண்கள் நீரால் நிரம்பிவிட்டன. குழந்தைக்குத் தவிக்கிறாளா?

“மாலதி பாவம், பிடிக்காத விரதமெல்லாம் பிடிக்கிறான் ஒரு குழந்தை கேட்டு” செல்வி பெருமுச்ச விட்டாள். ‘இவளையும் அபோர்வஷன் செய்யச் சொல்வி இவள் கணவன் சொல்லியிருப்பானா?’

“இவள் பிறந்திருக்காமலிருந்திருக்கலாமே” மிள்ஸ் கதிரேசன் இப்படித்தான் கதறினாள், ஒரே ஒரு மகன் சம்பிரதாயங்களைத் தூக்கி ஏற்குந்துவிட்டு, சாஸ்திர தோத்திரங்களை உதாசீனம் செய்துவிட்டு ஹோமோ செக்ஸாவலாகப் போய் விட்டாளாம். இப்படி ஒரு பின்னையை ஏன் பெற்றாய்

என்று மிஸ்டர் கதிரேசன் மிஸஸ் கதிரேசனுக்கு உதை போடுகிறார். “இந்த வழித்திலா அவனைச் சுமந்தாய்”, என்று உதைக்கிறாராம். மஞ்சளாவின் கண்ணில் நீர் துவித்தது.

“எனக்கு இப்போது ஒரு குழந்தை வேணும். முப்பத் தைந்து வயது வரைக்கும் பொறுத்திருக்க முடியாது என்றேன். அதுதான் இவருக்கும் எனக்கும் சண்டை...” செல்வி விம்மி விம்மியழுதாள். சொல்ல முடியாத ஏத்தனையோ விடயங்கள் விரும்பலாக வெடித்தன. செல்வியின் விம்மல் இருதயத்தைப் பிடித்தது.

சுயமை இழுந்துவிட்ட கலை, சுதந்திரமிழுந்துவிட்ட காற்று, திசை தவறிவிட்ட நதி, ஓட்டை விழுந்த பிரணவம், இங்கு ஒரு பெண். இவைதான் வாழ்வா? இதுதான் வண்டனா?

“ஊரோடு இருந்திருக்கலாம்” செல்வி முனுமுனுத்தாள்.

“சிங்கள ராஜுவம் ஊரையழித்தது, இந்திய ராஜுவம் நகரங்களை யழித்தது. இங்கு வந்தாள் இந்தக் குடும்ப அமைப்புகள் உணர்வுகளையும் மனச் சாட்சிகளையும் அனுவண்வாகச் சிதைக்கிறதே” செல்வி முகத்தை முடிக் கொண்டாள்.

“இதே குடும்ப அமைப்பும் அடிமைத்தனமும் ஊரிலுமிருக்கிறது. நாங்கள்தான் உணர மறந்து விட்டோம்” மஞ்சளா ஏதோ புதிதாக உணர்ந்துகொண்ட உண்மையைச் சொல்விராள்.

“நான்கு மாதக் குழந்தையின் பிஞ்சக் கரங்கள் என்கற்பப்பையில் ஊன்றி நின்றதை என்றெறன்று மறப்பேன்” செல்வியின் கதறல் ஈட்டியாய் மஞ்சளாவின் இருதயத்தைப் பிளக்கிறது.

மஞ்சளாவின் தெஞ்சில் தேள் கொட்டித் தொலைக் கிறது.

“லண்டனில் வாழும்வரை உழைக்க வேண்டும். இந்த இனவாதிகள் எப்போது போகச் சொல்கிறார்களோ தெரியாது, அபோர்ஷன் செய்து விடு என்றார்”

தில்லையம்பலங்கள் எத்தனை உருவத்தில் இருக்கிறார்கள்? புனித யாத்திரைக்குத் தடையாக வந்த குழந்தையை அழிக்கச் சொல்கிறார் தில்லையம்பலம்.

ஊருக்குப் போக முதல் நிறைய உழைக்க வேண்டும். அதற்காக செல்வியின் கணவர் குழந்தையை அழிக்கச் சொல்லி விட்டார்!

“இப்படி ஒரு ஜென்மாயிருப்பதைவிட இறந்துவிடுவது நல்லது என்று நினைத்தேன்”

கதை சொல்லிய களைப்பில் செல்வி சோர்ந்து விட்டாள். கண்களில் வெள்ளம், கழுத்தில் ஓடி, போட்டிருந்த ரெளிக் கவுணை நனைத்தது. தாய்மையின் துடிப்பு அவள் சொற்களில் தெரித்தன. முலைப்பால் வழிந்து நனைய வேண்டிய ரெசிங்கவுண் நீர் வழிந்து நனைந்தது.

ஆடுகள் மாடுகள் நன்றாக உதைக்காவிட்டால் எஜமானுக்குக் கோபம் வரும். இங்கு மனைவி கணவனின் எதிர்பார்ப்பை நிறைவேற்றாவிட்டால் எத்தனை கொடுமைகளை எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

ஆடுகளும் மாடுகளும் அபோர்ஷன் செய்வதில்லையே! “தேவிகா எப்படி” செல்வி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“இன்றோ நாளையோ பெரிய பிள்ளையாகப் போகி றாள், வயிற்றுக்குத்து நாளிநோ என்று கஷ்டப்படுகிறாள்”

“கல்யாணச் சந்தையில் இன்னுமொரு மாடு” செல்வி வேதனையுடன் சிரித்தாள்.

கல்யாணங்கள் எங்கள் கலாச்சாரம் செல்வி' மஞ்சளா ஏவும் கலாச்சாரப் பிரியை,

செல்வி மஞ்சளாவை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

'ஆடு, மாடு, காய்கறிகளைப் பண்டமாற்றம் செய்வது போல் பெண்களையும் பண்டமாற்றம் செய்து கொள்வது கலாச்சாரமா'

மஞ்சளா 'ஆமாம்' என்று தலையாட்டினாள்.

'இப்படி ஒரு கலாச்சாரத்திற்குத் தலைகுனியத்தான் வேணுமா'

மஞ்சளா பதில் சொல்லவில்லை. செல்வி குழம்பிப் போயிருக்கிறாள். இந்தக் கலாச்சாரத்தில்தான் பெண் களுக்குப் பாதுகாப்பிருக்கிறது; கெளரவமிருக்கிறது; சமய ஆசீர்வாதமிருக்கிறது! இப்படிச் சொல்ல தீணத்தாள், ஏனோ சொல்லவில்லை.

வாழ்க்கையின் பரிமாணத்தை எத்தனை கோணத்தி விருந்து பார்த்தாலும் ஆண் களின் கோட்பாட்டுக்குள் கட்டுப் படாத பெண்களின் வாழ்க்கை நரகமாகி விடும் என்பதைச் சொல்வி உணர்கிறாளா?

'நான் நல்ல டான்ஸ்காரி என்று என்னைக் கல்யாணம் செய்தார் என் கணவர் என்றுதான் எதிர்பார்த்தேன்...நான் நல்ல உழைப்பாளி என்றுதான் கல்யாணம் செய்து கொண்டார் என்று உணர்ந்தபோது நெஞ்சை வலிக்கிறது.'

'கனக்க யோசிக்காதேயுங்கோ' மஞ்சளா எழுந்தாள். மின்னேரம் மூன்று மணியாகப் போகிறது. குழந்தைகள் வருவார்கள், அவர் இன்று கோயிலுக்குப் போய்விட்டு நீண்ட நேரம் கழித்துத்தான் வருவார்.

மஞ்சளா தெருவுக்கு வந்தாள். பஸ்கக்குக் காத்திராமல் விட்டுக்கு நடந்து போக யோசித்தாள். பாடசாலை விடும்

தேரமாதலால் வீதி திறையக் குழந்தைகள். எத்தனை விதமான குழந்தைகள்! இந்திய, பாகிஸ்தானிய, ஆபிரிக்க, இங்கிலிஸ் குழந்தைகள். இவர்களில் எத்தனை பேர் செல்வி மாதிரி அழகிய—அபரிமிதமான ஆட்டக் கலையில் பிரசித்தம் பெறுவார்கள்? எத்தனை பேர் செல்வியின் கணவர் மாதிரி ஒருத்தனைச் சந்தித்துக் கஷ்டப்படுவார்கள்?

நடந்தாள். இத்தனை நாளும் யோசிக்காத விடயங்களை யோசித்துக்கொண்டு நடந்தாள்.

மலடி என்று திட்டப்படும் மாலதியை நினைத்து மனம் சோகப்பட்டது.

மகனின் நடவடிக்கையால் அடிவாங்கும் திருமதி கதிரேசனுக்காக மனம் இரக்கப்பட்டது. திருமதி கதிரேசன் எத்தனை பண்பான பெண். ஜம்பது வயதுக்கு மேலாகிறது. வாழ்க்கையில் அமைதியாயிருக்க வேண்டிய வயதில் இப்படி அடியுதை வாங்க வேண்டியிருக்கிறதே!

ரோட்டில் ஏதோ விபத்து போலும், பொலிஸ்காரர்கள், ஆம்புலன்ஸ்கள் பெரிய கூட்டம் எல்லாம் நிறைந்திருந்தது.

மஞ்சளாவின் மனத்திலும் எத்தனையோ யோசனை. மாலதி, செல்வி, மிலஸ் கதிரேசன் எல்லாரையும் யோசித்தாள். தீவிரமான போராட்டம்.

'என்ன பெரிய யோசனை?' திருமதி கதிரேசன் பஸ்ஸால் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். எத்தனையோ அடியுதையான வாழ்க்கைக்குள்ளும் இன்னும் 'மனிதத்தை' மிகுந்துவிடாத கெளரவம். 'செல்வியைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்'.

திருமதி கதிரேசன் மஞ்சளாவை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். 'நான் அண்டைக்குப் போன் பண்ணிக் குழப்பினதுக்கு என்னை மனிச்சுக் கொள்ளுங்கோ'

திருமதி கதிரேசன் பூமியைப் பார்த்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

“ഐതവൻിരുക്ക അമ്പൈ നോക്കി ക്കെത്താൻ”
മനുകൾ എത്തോ ചൊല്ല വേണ്ടുമ എൻപത്തകാക്ക് ചൊല്ലി
വെത്താൻ.

“തേവികാ, കാർത്തികാവൈക കവനമാക വാരക്കപ്പ
പാരുന്കോ” തിരുമതി കതിരേചൻ പാശത്തുടൻ ചൊണ്ണാൻ.

മനുകൾ പതിൽ പേശില്ലെല.

“ലണ്ടനിലി പിൻഡായണാ വാരക്കിരുതു പെരിയ കഷ്ടമ...
ഇന്തക്കു മന്ത്രിലെയില മന്ത്രിയെ അടക്കി വാച്ചിരുതു പെരിയ
വിടയും, എത്തണായോ വിതമാൻ കരുത്തുകൾ. ഇതിലെല്ലാ
മിരുന്തു എങ്കഞ്ഞുകുത് തേവൈധാനതുക്കണാ മട്ടുമെന്തുക
കൊണ്ണിരുതു മിക മിക കഷ്ടമ” കതിരേചൻ തന്ന അനുപവത്ത്
താലി പട്ട തുന്പങ്കൾിന് ചാരമ കുരാവിന്പടരക് ചൊണ്ണാൻ.

“നേരമിരുന്താ വിട്ട വരപ് പാരുന്കോ...” മനുകൾ
വിടൈ പെற്റാൻ.

“നേരമിരുക്കുമ. ആണ ഇപ്പോതെക്കു എങ്കേയുമ്
പോക മനസില്ല. കൊന്തു നാണെക്കു അക്കാവിന്റു
മക്കോട കണ്ടാവിലി പോയ നിന്റകപ് പോറൻ” തിരുമതി
മിൻ കുരാവ് ഉടൈന്തതു. കண്ണിരൈ മന്ത്രക്ക മുക്ത്തെത്ത
തിരുപ്പിക കൊണ്ടാൻ:

പൊൻമേടൈ കട്ടി, പുമാലൈ ചോഴ്ത്തു, പുരോകിതർ
മന്ത്രിരമ ചൊല്ല ഇവൾ കട്ടിക്ക കൊണ്ട താവിമിൻ കന്മ
കമുത്തെ അമുത്തുകിരുതാ? തലൈയൈത് താച്ചിത്തിക കൊണ്ടാൻ.
മനുകൾവുക്കു മന്ത്രത്ത നീർ പുമിത്തായിലി തെരിത്തു
വിമുന്തതു.

കലബെൺരാലുമ് കണവൻ പുലബെൺരാലുമ് പുരുഷൻ
എൻറു പുസിത്ത കണവൻിന് കൈയ്യി താങ്കാമലി ഇന്ത മുതുമൈ
സുരു അടൈക്കലമെ തേടുവിരുതാ?

“മകൻ ഇപ്പോതു ഉംക്കോട ക്കെതക്ക വില്ലൈയാ”
ഇതു ഒരു കേട്കക കൂടിയ കേണ്ണിയാ എൻറു തെരിയാമാം
കേട്ടാൻ മനുകൾ.

“അവൻ എൻ മകൻ. ഒൺപതു മാതമ സമതു, ഇരുപത്തി
ഇരണ്ടു വരുടങ്കൾ കഷ്ടപ്പട്ടു വാര്ത്ത മകൻ. എപ്പോ
താവതു ഇരുന്തു പോൻ പണ്ണജുവാൻ.....എൻരൈ അക്കാവിൻ
മകൻസ ചിങ്കൾ ആരശാങ്കമ കുട്ടുപ് പോട്ടതു. തങ്കൾക്കി
പിൻരൈ മകൻ ഇന്തിയ രാജുവമെ അമിത്തുവിട്ടതു. എൻരൈ
മകൻ ലണ്ടൻ കലാശ്ചാരമ മാർന്നി വിട്ടതു.”

തിരുമതി കതിരേചൻ വേതന്യുടണ സിരിത്താൻ. എൻ
ചെമ്പിയുതു. വാച്ചുകൈ എൻകിര യാത്തിരൈയില എൻബെണ്ണല
ശാമോ വരുമ, ധാര എല്ലാമോ വരുവാരകൾ. ഇപ്പടിത്തരാം
വാച്ചുകൈ ഇരുക്കവേണ്ണുമ എൻറു എതിർപാർപ്പബതു
യതാർത്ഥമാകാതേ”

മനുകൾവുക്കു മിശൻ കതിരേചൻ ‘യാത്തിര’ എൻറു
ചൊണ്ണാനുമേ അവാതു കണവൻസപ് പത്രിയ ഞാപകമ
വന്തതു.

“എൻകെൻരാലുമ ഒരു കൊന്തു കാലത്തുക കെൻരാ
ലുമ തപ്പിപ് പോക ഒരു ഇടമിരുക്കു. ഇലങ്കൈമിരുക്കിര
തമിപ്പ് പെണ്കോട പാരക്കേക്കൈ നാൻ അതിർഷ്ടസാലി
എൻറുതാൻ നിന്നുക്കിരേൻ”.

അതിർഷ്ടസാലികൾ!

കണവർകൾിന് പുനിത യാത്തിരക്കുപ് പിൻഡായ
അമിത്തു വിട്ടുക കെളാവമാക ഇരുക്കുമ അതിർഷ്ടസാലികൾ!
കണവർകൾിന് പേരാശൈക്കുക്കു കലൈയൈക കാസാക്കിക
കുമ്ന്തെയൈ അമിത്തു വിടുമ അതിർഷ്ടസാലികൾ!

“എൻ പേരാമവിരുക്കിനീരകൾ” കതിരേചൻ നിന്റൊൻ.

“പേരൈവതർകു എൻ ഇരുക്കിയുതു?” മനുകൾ താമ
ചങ്കടത്തുടൻ നകർന്താൻ.

മിശൻ കതിരേചൻ സന്തിയിലിരുങ്കി നടന്തു വിട്ടാൻ.

വിടു വെറുമൈയാക്ക ശീതന്തതു. തേവികാ തൻ സിനോകിളി മിൻ വിട്ടുകുപ്പ് പോയ്വിട്ടു വരുവാൻ എൻ്റു ഇപ്പോതു താൻ നിണ്ണുവു വന്തതു.

കാർത്തികാ സ്ല്പോർസ് കിംപ്പുകു ഇൻ്റു പോയിരുപ്പാൻ.

വിടു വെറുമൈയായ് മന്ത്രക്കാഖവുപ് പാര്ത്തു വെറിത്തതു. കുസിനിക്കുപ്പ് പോനാൻ. പിൻനോരം ചമൈപ്പതർക്കാക എടുത്തു കൊവുക്കുന്നതു കോഴി മേചക്യില് തനിയാക ഉട്കാര്ന്തിരുന്നതു. ഇന്തക് കോഴിയൈ സണ്ടനുകു വെണിയിലുണ്ടു കുറു വിവശാമി കുണ്ടിൽ അസെത്തുത് തിനിപോട്ടു വാര്ത്ത തിരുപ്പാൻ. വിർകുമ് പരുവമ് വന്തതുമു കുമുത്തെത്ത തിരുക്കി കുറുപ്പാൻ.

മന്ത്രക്കാഖിൻ അടിവയിരു നോന്തതു. ഇപ്പോതു എത്തന്നെ മാതമ? ഒരു വരുടമാക്ക തീട്ടു വരവില്ലെ. അതനാലു വയിന്റ്റില് വാരുമു കുമുന്നെതക്കു എത്തന്നെ മാതമായിരുക്കുമു എൻ്റു തെരിയാതു. എൻ്റു ടെക്ടാർ യോസിത്താർ.

ആണാലു അവരുക്കുത തെരിയുമേ!

തില്ലെല്ലയമ്പലമ് ‘അവണ്ണത്’ തൊടുവു മിക അരുമൈ. അവരുക്കുത തേവെക്കു എപ്പോതാവു ഇരുന്തു ‘എതോ’ നടക്കുമു.

കടെസിയാക ‘അപ്പടി’ നടന്തതു നാൻകു മാതത്തുക്കുമേ കിരുക്കുമാ?

അപ്പടി എൻ്റൊൾ നാൻകു മാതക കുമുന്നെതയായിരുക്കുമാ?

‘അവരുക്കുത തെരിയാമലു മരൈത്തു വൈക്കക്കുതാൻ പാര്ത്തതേൻ. കുത്തി എടുക്കുത തൊടഞ്ഞകുത്താൻ അവരുക്കുത തെരിന്തതു. ഉടനേ അപോഷിജുക്കുത തയാർ ചെയ്തു കിട്ടാർ. കുല്ലെല്ലയെന്റൊൾ നടന വിധാവുകു വാംകിയ ആയിരമ് പവജ്ഞായുമു തിരുപ്പിക കൊടുക്ക വേൺടിയ ശിസ്പെപ്പത്തുമു’ ചെലവി വിംചി ചിംഗിയശുതാൻ.

“കരു തരിന്തു ഇരണ്ടാമു കീழമൈയേ ഇരുതയും ഉണ്ടാക്ക തൊടഞ്ഞ വിടുമാമു” ഇതെങ്കിൾ ചൊല്ലിയ പോതു ചെലവി നാഞ്ഞത്തും ഓടിപ്പാണേ!

പിൻഞെ ഇന്നി വേണ്ടാമു എൻ്റു ഇപ്പോതു തുണ്ണിയുപ്പ് പവർ ഇരുട്ടിലു വന്തു തടവാമലു വിട്ടിരുക്കലരമേ! മന്ത്രക്കാ വക്കുക കോപമു വരുകിരതു.

മുപ്പത്തെന്നതു വയതു വരൈക്കുമു പിൻഞെ പെരാമലു ഇരുപ്പതു പ്രിയപ്പുകു തലലതു എൻകിനാർ ചെലവിയിൽ കണ്ണവൻ. നാറ്റപ്പതു വയതിലു പിൻഞെ പെരബ് പോകിരോൻ എൻകിനായേ എൻ പുരിത ധാത്തിരെ എൻഡാവാകുമു എൻകിനാർ എൻ കണ്ണവൻ!

മന്ത്രക്കാ കുസിനിക്കുൻ നടന്താൻ.

പുരിത ധാത്തിരെ! ഉണ്ണംതുയുമു തേടി ഉയർ നിന്തന്നെ തേടി പുരിത ധാത്തിരെ ചെയ്യപ്പെ പോകിരാരാമു തില്ലെല്ലയമ്പലമു.

നാൻകു മാതക കുമുന്നെതക്കു ഇപ്പോതു സിരു കാല സിരു കുകകൻ വിരിന്തു ഉതെതക്കിരതു. അന്ത ഉമ്പിൻ തുഷ്ടപ്പെ ഷടക്കി വിട്ടു എൻ ഉയർ സിന്തന്നെ തേടലരാമു?

മന്ത്രക്കാ കോഴിയൈപ്പ പാര്ത്തുക കെരഞ്ഞിരുത്താൻ. അമുകാൻ സിന്ഩക് കോഴി ഇൻഞുമു കൊആർസ് നേരത്തിൽ ആടുപ്പിലു വേകപ്പെട്ടു അവർ വയിന്റ്റുക്കുൻ പോകുമു. അടുത്ത കീழമൈവിരുന്നതു താൻ മരക്കരി ചാപ്പിടപ്പെ പോവതാക്ക തില്ലെല്ലയമ്പലമു കൊഞ്ഞനാരാർ. കോഴിലു തലങ്കൻ പോക മുതലു ഉടലു സത്തി, മന സത്തി ചെയ്തു കൊഞ്ഞെ വേണ്ടുമാമു. ഉടലു സത്തമുമു മന സത്തമുമു ആത്മ സത്തതെക്ക കൊടുക്കുമാ?

ടെവിപോൻ അടിത്തു.

தேவிகாதான் பேசினாள். “அம்மா நான் கொஞ்சம் இந்தி வரலாமா?”

“என் என்ன விடயம்”

“என் சினேகிதியின் தமக்கைக்குக் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது. ஹாஸ்பிட்டலுக்குப் போய்ப் பார்க்கப் போதிரோம்”

மஞ்சளா கொஞ்ச நேரம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஏன் எல்லோரும் பிள்ளைகள் பற்றிப் பேசுகிறார்கள்?

“என்ன அம்மா பேசாமலிருக்கிறீர்கள்... அப்பாவும் வேட்டாகத்தானே வருவார்” தேவிகாவின் குருவிகளுக்காலி.

“சரி சரி கெதியாக வரப்பார்”

தேவிகாவும் தன் காவிற் தான் நிற்கிப் போகிறேன் என்கிறாள். கார்த்திகாவும் விரைவில் தேவிகா மாதிரித்தானும் நேரம் கழித்து வரப் போகிறாள்.

ஹோஸ்குன் வந்தான். மிகவும் துப்பவாக வைத்திருக்கும் வீடு. அதைத் தவிர என்னுடையது என்று சொல்ல என்ன இருக்கிறது? வாழ்க்கைப் பிரயாணத்தில் மஞ்சளா என்ன சாதித்து விட்டான்?

பதினெட்டு வயதானதும் இந்தப் பெண்கள் இருவரும் ஜூனிவர்சிட்டி என்று போய்விடுவார்கள். அதன்பின் அவர்கள் தங்கள் பாட்டைப் பார்த்துக் கொள்ளப் போகிறார்கள். மிலஸ் கார்த்திகேஸ்வின் மகன் மாதிரி ஏதோ ஒரு “புதுவழியைக்” கண்டு பிடித்தாலும் ஆச்சியிப் படுவதற்கில்லை.

மஞ்சளா சோபாவில் அமர்ந்தாள். தனக்கு முன்னிருக்கும் எல்லாப் பொருட்களும் யதார்த்த மற்றவைகளைக் கூட்டின்தன. இவை வாழ்க்கையுடன் எந்த விதத்திலும் தொடர்புடையவையாகத் தெரியவில்லை.

தில்லையம்பஸத்தை முதலீற் பார்த்தது ஞாபகம் வருகிறது. நான்கு பெண்களில் மூன்றாவது பெண் மஞ்சளா. இரண்டு தமக்கைகளுக்கும் கிருமணம் செய்து முடித்த கடனில் தகப்பனுக்கு இருதய நோய் வந்துவிட்டது.

“என்தான் எல்லாரும் பெண்களாகப் பிறந்து தொலைத் தீங்களோ” அம்மா மனம் நெரந்து கொண்டாள். மஞ்சளா கொழும்பில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். தில்லையம்பஸம் மூப்பத்தைந்து வயதில் முன் தலை வழுக்கைவிழத் தனக்கொரு பெண்டேடிக் கொண்டிருந்தார்.

“லண்டனில் வேலை. சீதனம் ஒன்றும் பேரிதாகக் கேட்கல்ல” அம்மா சந்தோஷத்துடன் சொன்னாள். அப்பாவின் துயர் தீர் அம்மாவின் நச்சரிப்பிலிருந்து தப்ப மஞ்சளாயாரையாவது கல்யாணம் செய்வதாக இருந்தான்.

நன்றாக வளர்ந்த உயரம் மஞ்சளாவுக்கு. அடர்ந்த முடி. கொழும்பில் கோலபேஸ் கடற்கரைக்குச் சினேகிதி கணுடன் போகும் போது இவள் எத்தனையோ பேரின் கவனத்தைக் கவர்ந்தாள்.

தில்லையம்பஸம் பெண் பார்க்க வந்தபோது அம்மா மிகவும் சந்தோசப் பட்டாள்.

மஞ்சளா மற்றவர்களின் சந்தோசத்துக்காக வாழப் பழகிக் கொண்டவள். தில்லையம்பஸத்தின் மொட்டைத் தலையை முழுமளத்துடன் வணங்கி எழுந்தாள்.

பத்துவயது வித்தியாசம். இவளின் இளமை தில்லையம்பஸத்துக்குத் தர்மசங்கடத்தை யுண்டாக்கியது. கணவரின் மனவோட்டத்தை அடையாளம் கண்டுகொள்ள அதிக நேரம் எடுக்கவில்லை.

லண்டன் வாழ்க்கை இயந்திர மயமானது.

தேவிகா வயிற்றில் வரும்வரை ஏதோ பார்ட்டரை வேலை செய்தாள். அவர் பின்னோடு வந்ததும் புட்டும்

ബോറിയലുമ്, തിഥിയപ്പമുമ் കമ്പലുമ്, ഇട്ടവിയുമ്, ശാമ്പാ
കുമ്, തോഴൈയുമ് ചട്ടവിയുമ് ചോറുമ് കന്ധിയുമ്, വട്ടയുമ്
പായകമുമ് നിഹർന്നതിനുകുമ്. ഓട്ടു മിക്കികൾ കത്തമാക ഇരുക്കു
ം. മന്ത്രക്ഷണം തിരുമതി തില്ലവെയ്യമ്പലമാകി—മന്ത്രക്ഷണം എന്റെ
ക്യമൈയിന്നത്തെത്തു തിരുമണത്തിൽ ‘സ്ലേറ്റേസ്’ എന്റെ
തിന്നെത്തുകുക കൊണ്ടാൻ. അവനുക്കെൻ്റെ തനിപ്പപ്പട്ട
സിനേകിതമുള്ളവും കുക്കരുമുള്ളവും, ചട്ടി പാഞ്ഞകളും
അവൻ കൈപട്ടുപെണ്പാത്താൻ. പെണ്ണമൈൻ ക്യമൈ
അവൻിൻ കുസിനിക്കുക ചൊന്തമാണെതെ മന്ത്രക്ഷണാവാലും ഉണ്ടാ
മുള്ളയവില്ലെല്ല.

വാழ്ക്കൈ ഒപ്പമാകതു തെരിയവില്ലെല്ല. തേവികാ മികവും
കഷ്ടപ്പട്ടുപെറ്റുപെറ്റുന്നതാണ്. മന്ത്രക്ഷണം മുൻനുതരാണാകതു തുടിത്തു
വിട്ടാൻ. തില്ലവെയ്യമ്പലത്തിൽ ചൊന്തക്കാരപ്പെണ്ണ താഞ്ഞു
കുരു കഷ്ടമുഖില്ലാഗലും (?) പ്രിംജണ പെற്റുക കൊണ്ടതെത്തുപെ
പുതുക്കിക്കുക കൊണ്ടാൻ.

ഇരണ്ടാവതു കുമുന്നെതെ കാര്ത്തികാ. മികവും കകമാകപ്
പിരന്താണ്. ഏറു മണിക്കു ഭോംപിട്ടലുക്കുപ്പ് പോൺവൻ
ഒന്നപതു മണിക്കുകുക കാര്ത്തികാവെപ്പ് പെற്റഭേദുന്താണ്.
അടുത്ത നാം വിട്ടുകുകു വന്താണ്. പിരിശരിലു വൈത്തിനുന്നതു
മീണെ എടുത്തുകു കനി വൈത്താണ്. എപ്പടിച്ച കകമാകപ് പിരന്ന
താണോ അപ്പടിയേ കുടിക്കുയാക വണ്ടകിന്താണ് കാര്ത്തികാ.
കുരു ആണ്കുമുന്നെതെ ഇല്ലെല്ല എന്റെ തുന്പത്തെതെ കാര്ത്തികാ
നിവർത്തി ചെയ്ക്കിന്താണ്. മിക മികതു തുടിപ്പാണവൻ.

മന്ത്രക്ഷണം വയിന്റ്റെതു താവിക്കൊണ്ടാണ്. ഏതോ
വണ്ണണാത്തിപ്പ് പുംശി ഊർവ്വതു പോൺനു ഉണ്ണര്സ്സി. സിന്ഩാഡി
സിന്നെക്കൈക്കണാലു അയ്മാവിൻ കരപ്പപ്പെബ്യിൻ കവർക്കൻിലു
കരണ്ടി വിശായാട്ടകിന്താണോ? അവൻാ?

ആണ് കുമുന്നെതയാമിനുക്കുമാ? അന്തെ നിന്നെവു വന്തു
കുമുന്നെതയുക്കു ഇരുതയെത്തെപ്പു പിരിവതു പോവിനുന്നതു.
നാണോക്കോ മരുതാണോക്കോ ടെറക്കട്ടിമു പോകവേണ്ടാണോക്കോ
മു. അപോർഷ്ണാക്കു ആയത്തുമെ ചെയ്യ വേണ്ടുമു.

മന്ത്രക്ഷണാവിൻ കണകവിലു തീരു വയിന്നതു. അവരിൻ
യാത്തിരൈയെകു കുപ്പകു കൂടാതു. അവരുക്കു ഇരണ്ടു കുമുന്നെ
കൈകുമേതു തേവൈപില്ലെല്ലാമു!

ഓട്ടു ഇരുണ്ടു വിട്ടു. ലൈട്ട് പോട്ടാം അയ്യു
കൊണ്ടിരുത്താാൻ.

യാത്തിര

മന്ത്രക്ഷണാവിൻ യാത്തിര ഹാലുക്കുമു കുസിനിക്കുമാകക
കട്ടുപതിനെന്തുവരുതമാക നടക്കിന്തു. എത്തണ്ണെ മൈലു
കാൻ താടന്തിരുപ്പാാൻ? എത്തണ്ണെ ചട്ടിപാാണെക്കണ്ണെതു തേമ്പ്
തിരുപ്പാാൻ? പുനിത തലവുക്കുകുപ്പ് പോധ്യ പുണ്ണണിയെത്തെത്തു
തില്ലവെയ്യമ്പലമു തേടുകിന്താർ. അവരുക്കുകു ചെയ്യുമു പണിക്കു
അവനുകുപ്പ് പുണ്ണണിയുമു കിടൈക്കുമുതാനേ?

‘‘എൻണമ്മാ ഓട്ടു ഇരുണ്ടു കിടക്കിന്തു’’ കാർത്തികാ
വന്തു ലൈട്ട് പോട്ടാാൻ.

മകൻ പാര്സക്കു കൂടാതു എൻപതന്നകാക അവചരമാകക
കണ്കണെതു തുടൈത്തുകു കൊണ്ടാാൻ.

‘‘അമ്മാ പശിക്കുതു’’

‘‘കൊള്ളുചു പൊരു. കെതിയാകു ചമൈക്കിന്തു’’

മന്ത്രക്ഷണം അവചരപ്പട്ടാാൻ.

കാർത്തികാർ മേലേ ഓടിവിട്ടാാൻ. സ്ലോപാർട്ട്സക്കുപ്പോധ്യ
കിട്ടുവന്തൊലു ഉടനേ കുനിക്കു വേണ്ടുമു.

‘‘തേവികാ എങ്കേ’’

കാർത്തികാ മേലേമിനുന്തു ചത്തമു പോട്ടാാൻ.

‘‘യാണോ താണെ സിനേകിതിയിൻ അക്കാവുകുകു കുമുന്നെതെ
പിരന്തിരുക്കാം; പാകകുപ്പ് പോമുക്കിന്താാൻ’’

കാർത്തികാ വയക്കമുപോൾ ‘‘കാലിമെനോ’’വിശേ
ശ്രക്കോട്ടെടുപ്പ് പോട്ടകിന്താാൻ.

யாத்திரை! மஞ்சளை எத்தனை சுங்கீதத்தை ரசிக் கிறான். மஞ்சளாவின் பிரார்த்தனை, தில்லையம்பலத்தின் அதட்டல்கள் தேவிகாவின் தெய்வீக காணம், கார்த்திகாவின் “பொப்” பாட்டுக்கள்!!!

மஞ்சளை இயந்திரம் போல சமைக்கிறான். அவர் வந்து விடுவார்... அவசரத்தில் விரலை வெட்டிக் கொண்டாள்.

தேவிகா குதுகலத்துடன் ஒடி வந்தான்.

“அம்யர் மார்க்கிரட்டின் குழந்தை எத்தனை அழகானது தெரியுமா”

மஞ்சளை மறுமொழி சொல்லாமல் சமைத்துக் கொண்ட ஒருந்தாள்.

யாத்திரை! மஞ்சளாவின் வாழ்க்கை யாத்திரை உப்பும், புளியும், கத்தரிக்காயும் சுமக்கும் ஒரு வெறும் யாத்திரை.

“என்னம்மா யோசிக்கிறியன்?”

“யோசனை ஒண்டுமில்லை. கெதியாகச் சமைக்க வேணும்”

மஞ்சளாவின் வாழ்க்கை மிக மிக ஒழுங்கானது. இன்று செல்வியைப் பார்க்கப் போனதால் கொஞ்சம் குழம்பி விட்டது.

மிஸஸ் கார்த்திகேசனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததால் கொஞ்சம் குழம்பி விட்டது. மனித உணர்வுகளின் மெல்லிய நரம்புகளில் ஒரு நோ. சுகமான பிரயாணத்தில் காலில் முன் தைத்த உணர்வு.

கத்தரிக்காய்க் குழம்பும் இடியப்பறும் பிழிந்த கைகள் சட்டென்று உணர்விழுந்த தன்மை.

“பிழுடிபுல் பேபி” தேவிகா திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“சரி மேலே போய் விணைப் பசிற்சியைப்பார்”

அவர் வந்தார். மிகவும் சிடுசிடுப்பாயிருந்தார்.

“ஷ்க்கட் புக் பண்ணப் போனன் சரிவரவில்லை”

அவள் விளக்கம் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. அவரிடம் விளக்கம் ஒதும் கேட்டு அவனுக்குப் பழக்கமில்லை.

“நாளைக்கு எப்படியும் ஷ்க்கட் புக் பண்ண வேண்டும்” அவள் அவருக்குச் சாப்பாட்டை எடுத்து மேசையில் வைத் தான், அவர் இவளின் விளக்கத்தை எதிர்பரஸ்ப்பதுமில்லை.

“என்ன கறிக்கு உப்பில்லை” அவர் சீரி விழுந்தார்.

அவள் மறுமொழி சொல்லவில்லை.

“என்ன நான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறன், நீர் முண்டம் போல நிற்கிறீர்”

அவர் சத்தம் போட்டார்.

முண்டம்! பெண்களுக்குக் கிடைக்கும் பட்டங்களில் ஒன்று. அவள் மறுமொழி சொல்லாமல் உப்புக்கொண்டு வந்து வைத்தாள்.

மேலே தேவிகா வீணை வாசிக்கத் தொடங்கி விட்டான். எதோ ஒரு சரம் அபஸ்வரமாக விழுந்து தொலைத்தது. தகப்பன் சத்தம் போடுவது அவள் கவனத்தைக் குழப்பி விருக்க வேண்டும்.

கார்த்திகா சாப்பிட வந்தாள். தகப்பனின் முகத்தில் தெரிந்த கோபம் அவளை மௌனமாக்கியது. தகப்பன் சாப்பாட்டு மேசையால் எழும்புவரை தேவிகா இறங்கி வரவில்லை.

அவர் மேலும் சத்தம் போட இறங்கி வந்தாள். தாயை நியிர்ந்து பார்த்தான்.

“என் அப்பா சத்தம் போட்டார்”

അമ്മാവൻ മെണം മകളുക്കുത് തെരിന്തതുതാൻ.

‘‘ഇൻ ഇപ്പടികൾ സ്ഥാപിച്ചതുവരും’’

‘‘ഉണക്കു ഒൺരുമ്പി വിജാനകാതു’’ മന്ത്രജാ കമ്മൈയാകൾ ഭാരണാൻഡാൻ.

നടു ഇരാ:

വധിന്റെ കുമട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നതു. മന്ത്രജാ അനുമദി ഉടക്കാർന്താൻ. അടിവധിന്റെ തട്ടിനാൻ. മെല്ലിയ ഒരു പുട്ടെപ്പു വധിന്റെ തെരിന്തതു.

‘‘ഒൻ്നെ എറുമ്പിയിരുക്കിന്തിര്’’

ശ്രീവൻ മഹുമാർ ചൊല്ലവില്ലെല്ല.

‘‘ബോക്കാട്ടു പോയ്പ് പാര്ക്കക്ക ചൊന്നേന്നേ പോക്കാട്ടു’’ തില്ലൈയമ്പലമുണ്ടാണ്.

‘‘ഇൻ ബോക്കാട്ടിടമുണ്ടോ?’’

‘‘ഇൻ എൻ കേട്ടകിന്തിര്. അപോര്ഷണം ചെയ്യത്താണ്’’

‘‘.....’’ മന്ത്രജാ കുന്നിയത്തെ വെരിത്താൻ.

‘‘ഒൻ്നെ പേചാമവിരുക്കിന്തിര്’’

‘‘ഇൻ അപോര്ഷണം ചെയ്യ വേണ്ടും’’

‘‘.....’’ ഇപ്പോതു അവർ മെണം.

ശ്രീവൻ ഇപ്പടികൾ കേട്പാണ് എൻ്റു അവർ എതിര്പാര്ക്കുവില്ലെല്ല.

‘‘ഇൻ എൻ്റരാലു എത്തണ്ണേയോ വിഷ്യമുള്ളും’’

‘‘ഒൺരുമ്പി കുമ്പാതു’’ അവൻ കുരഞ്ഞിരുമ്പി.

‘‘നാണ് ധാത്തിരെ പോകവേണ്ടും. തേവികാ പെരിയ പിംഗണായാകും പോക്കാൻ. ഇന്ത ലട്ടസണ്റ്റിലും ഒരു പിംഗണായും തേവിയാ’’

‘‘പിംഗണാ തേവിയാ തില്ലൈയാ എൻ്റു മുഴവുകട്ട. എങ്കുമ്പു ഒരു ഉരിയമയില്ലൈയാ’’ മന്ത്രജാവിൻ അടിവധിന്റെ ഒരു മെല്ലിയ ഉത്തേ. അമ്മാവുകു ഉർശാകമിക്കാടുകുമ്പു ഒരു കുന്നിയ ഉന്തലാ?

‘‘ഉരിയമയാ.....’’ തില്ലൈയമ്പലമുണ്ടാണ് വായ് തിരന്തു പോയ അമര്ത്തിരുന്താൻ. അവരുകു എൻ്നെ ചൊല്ലവു എൻ്റു തെരിയവില്ലെല്ല.

തേവികാവുകുകു കുമ്പം തെരികുകു കുമ്പം. കാര്ത്തികാ ഉർശാകത്തിലുണ്ണാം പോക്കാൻ. തില്ലൈയമ്പലത്തിൽ ധാത്തിരെയിലുണ്ണാം തെരികുകു കുമ്പം പോക്കാൻ. മന്ത്രജാവിൻ വായുക്കൈ ധാത്തിരെയിൽ തിരുപ്പത്തിലുണ്ണാം തിരുപ്പതി.

(സപമാങ്കാരാ കുരുത്താവൽ പോട്ടിയിലുണ്ടായ പരിസ്ഥിതിപരമായ കഥകൾ—1995.)

அம்மா என்றொரு பெண்

இன்றைக்கெல்லாம் அவனுக்கு மனமே சரியில்லை அதற்குக் காரணம் ஸண்டன் வெபில் மட்டுமல்ல, வெப்பம் தொண்ணாறு டிகிரிக்கு மேற்போய் உடலிலுள்ள நீரெல்லாம் வியர்வையாகக் கசிகிறது.

அவன் மனம் ஏதோ நிம்மதியில்லாமலிருந்தது. உடம்பு துடித்தது. உள்ளத்தில் ஏதோ பாறாவும் கல்லைத் தூக்கி வைத்த பாரம். அழவேண்டும் போல் ஒரு உணர்வு.

அவன் தான் ஒரு ஆண்மகன் என்பதை மறந்து எத்தனையோ தரம் அழுதிருக்கிறான். அவனையழப் பழக்கியது அம்மாதான்.

‘உடப்பு வைத்த பாத்திரம் மாதிரி கசிந்து தொலையாமல் மனதில் உள்ளதைச் சொல்லியிருந்து’ என்று இவன் சின்னப் பையனாக இருந்தபோது சத்தம் போட்டிருக்கிறான். இவன் விக்கி விம்மிக் கொண்டு மனதில் உள்ளதைச் சொல்லியமுவான்.

இன்றைக்கும் ஏதோ ஒரு துயர் மனத்தையழுத்திக் கொண்டது. ஊரிலிருந்து கடிதம் அடிக்கடி வராது. பெலிபோனுக்குள் இறப்புக்கள், பிறப்புக்களின் செய்திகள் பரிமாறப்படுகின்றன.

பெரிய மாமிக்கு இவன் போன கிழமை பெலிபோன் கோல் எடுத்தான். மாமி கொழும்பில் இருக்கிறாள். இவனின் குடும்பம் மட்டக்களப்பிலிருக்கிறது.

ஊரைச் சுற்றி அடிக்கடி ராஜுவு கற்றிவளைப்பு நடப்பதாலும், அடிக்கடி ஊரடங்குச் சட்டம் அழுல் படுத்துவதாலும் இவன் விட்டாரும் எத்தனையோ ஆயிரம் இலங்கைத் தமிழர்கள் போல் விலங்கிடாக கைதிகளாக விட்டோடு சிடக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவன் அம்மாவையீப்பற்றியும் குடும்பத்தைப் பற்றியும் விசாரித்தான்.

பெரிய மாமி இவனுடன் பேசும் போது இவனின் தாயின் சகவீனம் பற்றிச் சொன்னாள். அம்மாவுக்கு அடிக்கடி மாரடைப்பு வரும். அவன் வாழும் சூழ்நிலையைப்படி எப்போது என்ன நடக்குமோ என்று தெரியாத பயங்கரச் சூழ்நிலையில் வாழ்பவர்கள் அவர்கள். சாதாரணம் என்ன என்று தெரியாமல் அசாதாரணங்களே வாழ்க்கையின் தியதியாக அமைந்த இலங்கைத் தமிழரின் வாழ்க்கையில் மாரடைப்புக்களும் மரணங்களும் சர்வ சாதாரணங்கள்.

பூகம்பழும் பெருமழையும் ஊரையழித்தால் அது இயற்கையின் கொடுமை எனலாம். இப்போது ராஜுவமும் அராஜுகமும் ஆட்சி செய்து மனித வாழ்க்கையை அழிக்கிறது.

அவன் மனக் குழப்பத்தோடு கட்டிலுக்குப் போன போது பாலசந்தரின் விணையை ‘ரேப்பில்’ தட்டிவிட்டுக் கட்டிவிட்டாய்ந்தான். மதுராமான அந்த விணையொலி மனதின் சலங்கதைக் கொஞ்சம் குறைத்தது. இசையில் எந்தத் துயரையும் மறக்கலாம் என்பதைத் தாலாட்டின் மூலம் சொல்லித் தந்தவள் அம்மா. பெலிபோன் மனியடித்த போது விணையொலி ஒங்கிச் சத்தம் போடுகிறதோ என்று ஒரு கணம் யோசித்தான். சரம் தவறிய விணையொலிபோல் பெலிபோன் அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அரைகுறை நித்திரையில் ஒரு நிமிடம் தடுமாறிவிட்டு சிசிவரை எடுத்தான்.

பெரிய மாமி கொழும்பிலிருந்து பேசினாள்.

“தம்பி ரமேஷ்.....” மாமி விசம்பத் தொடக்கினாள். இவனுக்கு வயிற்றில் நெருப்பு பற்றியது.

யாரோ இராணுவம் கொலை செய்திருக்கும்? குடும்பத் தீவில் எந்தப் பையனை இயக்கம் கடத்திக் கொண்டு போயிருக்கும்?

அவன் சிந்தனை தறிகெட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தன.

“தம்பி..... அம்மா. அம்மா.....”

மாமி அழுதாள்.

இவனின் இருதயத்தில் ஆயிரம் ஈட்டிகள் பாய்ந்தன.

அம்மாவின் புன்னைக் கூபகம் வந்தது. அவன் இவனைப் பாடசாலைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போன முதல் தாள் கூபகம் வந்தது. இவன் அம்மாவின் முந்தாளையில் மறைந்து கொண்டு தமிழ்ப் பண்டிதர் பரமலிங்கத்தைப் பயத்துடன் பார்த்ததை எத்தனை மாணவர்கள் ரசித்துச் சிரித்தார்கள். அந்த கூபகத்தைத் தொடர்ந்து “அவன் நல்ல அழகான பெட்டையா” என்று அம்மா இவன் காதவி கையைப் பற்றிக் குறும்பாகக் கேட்டதும் திடிரென்று காதில் கேட்டது.

அம்மா எத்தனை சந்தோசத்துடன் ‘அவனைப்’ பற்றி விசாரித்தாள். அவனுக்கு இவனைத் துறந்து விட்டாள். அம்மாவும் இவனைப் பிரிந்து விட்டாளே.

இவன் குழந்தைபோலத் தேம்பியழுதான். லண்டன் தெருவின் இரவு வைட்டுக்கண் இவன் சோகத்துக்காகவோ என்னவோ ஒரு தரம் சட்டெட்டறு ஒளியிழுந்து மீண்டது. தேற்றுப் பின்னேரம் லண்டனில் யிகவும் அதிசயமாகப் ‘பவர் கட்’ ஏற்பட்டது. இப்போது இந்த வைட்டுக்கள் ஒனியிழுந்து மீண்டது அந்தப் ‘பவர் கட்டின்’ மிச்ச சொச்சமாக இருக்கலாம்.

யாருக்குப் போன் பண்ணியழலாம்? லண்டனில் எத்தனையோ சினேகிதர்கள். சேர்ந்திருந்து ‘பீர்’ அடிக்கும் சினேகிதர்கள், யுனிவர்ஸிடிட் ஸ்ராவ் ரூபில் தத்துவத்தைப் பரிந்து கொள்ளும் சக ஆசிரியர்கள். லண்டன் திரைகளில் தமிழ்ப் படம் (அத்தி பூத்தாற்போல் எப்போதாவது ஒரு நாள்) அல்லது தமிழ்க் கலை நிகழ்ச்சிகள் என்று பார்க்கப் போகும் போது சேர்ந்து கல்துவரயாடும் ‘இன்டலெக்கவல் கள்’, பழைய சினேகிதர்கள் (பரந்து சிடக்கிறார்கள் லண்டன் முழுக்க), இவனைப் புரிந்து கொள்ளத் துடிக்கும் ஒரு சில இளம் மாணவர்கள், இவனின் வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்து கொண்டவளின் (முன்னொரு காலத்தில்) பழக்கத் தால் உண்டான பெண்ணிய எழுத்தாளர்கள், இவனோடு சேர்ந்து மனம் துறந்து வாழ்க்கையை விமர்சனம் செய்யும் சில ‘நல்ல’ சினேகிதர்கள் இப்படி என்று எத்தனையோ பேர் லண்டனிலிருக்கிறார்கள்.

அவர்களையெல்லாம் விட உறவினர் என்ற கும்பலில் ஜரிப்பட்டோர் இவனுக்கு. அம்மா இறந்த விடயத்தை இவன் மற்றவர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டும். அழாமல் இவனால் அம்மாவின் மரணத்தை மற்றவர்களுக்கு அறிவிக்க முடியுமா? ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வரப் போவதில்லை என்று இவனைத் தேற்ற இவரின் மாமனார் பெரிய தம்பி வந்து சேருவார்.

லண்டன் தெருக்கள் அமைதியில் ஆழந்து கிடத்தன. இரவு நான்கு மணி, அல்லது அதிகாலை நான்கு மணி என்றபடியால் அதிக சந்தடியில்லை. எப்போதாவது ஒரு கார் இவனது தெருவால் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அவன் அழுதாள். அவன் பார்வை ஜன்னல் வழியால் பாய்ந்தோட மனத் திரை பழைய நினைவுகளைப் படம் பிடித்தது. அழுகை சுகமாக இருந்தது. மனத்தை அழுத்திய பாரம் நீராகக் களிந்தது.

அம்மா இறந்து விட்டாளா? உண்மையாகவே என்னென்பதீந்து விட்டாளா! அவன் தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டான்.

மஞ்சள் நிறவெயிலான அவன் மதிவதனம் மரணத்தின் பிடியில் நீலம் பாரித்துக் கோரமாய்ப் போயிருக்குமா? அம்மா சிரித்தால் மெட்டி குலுங்குவது போவிருக்கும். அப்பா திந்தியாவிலிருந்து வாங்கிக் கொண்டு வந்த காற் சங்கிலி அவளின் மென்னடையில் கிணுவிணுக்குவளின் புன்சிரிப்பின் சாயல் சேர்ந்து இசை சொல்லும் ஒவியமாகுமே, அந்தச் சிற்பம் செத்துவிட்டதா? ஒரு மனிதனின் முதற் தொடர்பு, முதல் அன்பு இன்று முற்றுப் பெற்றுவிட்டதா?

அம்மா இறந்த விடயத்தை சொந்தக் கார்களுக்குச் சொல்ல முதல் அம்மாவுக்காகத் தன்னால் முடிந்தவரைக்கும் அழுவேண்டும் போவிருந்தது. இவன் பிறகும்போது அவன் வேதனையிற் துடித்திருப்பானே, இப்போது இவன் துஷக் கிறான். இவனுக்காக அம்மா எத்தனையோ தரம் அழுதிருக்கிறான். அவன் அறியாத வயதிலிருந்து அழத் தொடங்கி விருப்பாள்.

அவளின் யோசனை டெவிபோன் மனியிடத்தில் தடைப்பட்டது. இந்த அதிகாலையில் அடிப்பது சொந்தக் காரர்களாகத்தானிருக்கும். பெரிய தமிழ் மாயாதான் போளில் பேசினார். மாமி அவனுக்குப் போன் பண்ணி விடயத்தைச் சொல்லியிருக்கிறான் போலூம். அவர் சொன்ன மற்றோவில் கலக்கம் தெரிந்தது.

“.....சொறி தமிழ்” பெரிய தமிழ் மாமா தன் அழுகையை மறைத்துக் கொண்டு பேசினார். அம்மாவுக்குத் தமிழ் தமயன்களில்லை. பெரிய தமிழ் மாமா அவளின் ஒன்றைவிட்ட தமயன். சொந்தத் தங்கச்சி மாத்தி அம்மா நாவப் பார்த்துக் கொண்டவர். தங்கச்சியின் பையன் ரமேஷ் தன் மகன் கலோச்சனாவைத் திருமணம் செய்யவில்லை

என்ற கோபத்தில் தீண்டகாலம் உறவு வைத்துக் கொள்ள வில்லை.

தயோவிள் திருமணம் விவாகரத்தில் முடிந்தபோது “நல்ல காலம் என் மகளின் எதிர்காலம் ராமேஷ்விடம் பேராயியிருந்ததே” என்று சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டார்.

“மாராடப்பாவ செத்தது ஒருவிதத்தில் நல்லது, எங்கட ஊரில் வருத்தம் வந்தால் மருந்தில்லாம் கஷ்டப் பட்டுச் சாவதையிட ஒரேயடியாய்த் தொலையுறவு நல்லது தானே” மாமா பாதி தத்துவமாகவும் பாதி வாழ்க்கையின் வெறுப்பாகவும் தன் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார். ராமேஷ் ஒன்றும் பேசாமல் மென்னமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“எப்ப சுவம் எடுப்பினமோ தெரியவில்; ஊரில் பெரிய ‘ரவுண்ட் அப்’ தட்டது கொண்டிருக்காம்”

மாமா இவனைக் கேட்டார்.

அம்மா இறந்து விட்டாள். அவன் உடம்பு மணக்க முதல் விட்டிலுள்ள சொந்தக்காரர் அவளை எரித்து விடலாம்; அல்லது புதைத்து விடலாம்.

“எங்கள் ஊரில் இப்போதெல்லாம் சாவு சடங்கென் தில்லையே சுடலைக்கு கொண்டு போக ராஜாவும் விடாவிட்டால் விட்டுத் தோட்டத்தில்தான் புதைக்க வேணும்”

மாமா சிசால்லிக் கொண்டேயிருந்தார்.

அவன் போனை வைத்தான். அவனால் ஆழாமல் எதை யும் கேட்க முடியவில்லை. ஊரிலிருந்தால் இந்தப் பொறுப் பெல்லாவற்றையும் அவன் செய்திருப்பான்.

இன்று அவன் ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கப்பார்தாயின் மரணத்தின் துயரைப் பகிர்ந்து அழச் சகோதரங்களை கூட அருகில் தில்லாமற் தவிக்கிறான். அந்த விடியற்காலை

இருங் விலகி வெளிச்சம் வரத் தொடங்கி விட்டது. லண்டனில் சம்மர்க்காலம் என்றால் நான்கு மணிக்கே விடியத் தொடங்கி விடும். தெருவில் சந்தஷ்டக் கூடிக் கொண்டு வந்தது. முகம் கழுவவும் மறந்த நிலையில் அறையைப் பூட்டிவிட்டுத் தெருவில் இறங்கினான்.

நல்ல காலம் இன்றைக்குச் சளிக்கிழமையானதால் ஜூனிவிசிட்டிக்குப் போகத் தேவையில்லை. பின்னேரம் அவனது நண்பன் ஏர்போர்ட் வருவதாகச் சொல்லியிருந்தான்.

அவனை வரவேண்டாம் என்று சொல்ல வேண்டும். இருவரும் எவிஸ்பெத் ஹாਊக்கு தென்னாப்பிரிக்கக் கலை நிகழ்ச்சி பார்க்கப் போகத் திட்டம் போட்டிருந்தார்கள்.

‘மேஷ் கால் போன போக்கில் நடந்தான்.

அம்மா இவனை இவர்களின் ஊரைச் சுற்றியோடும் தில்லையாற்றில் நீச்சல் அடித்து விளையாட அனுமதிக்க மறுத்தாள். தண்ணீரால் இவனுக்கு ஏதோ ‘கண்டமாம்’. ஊர்க் குழந்தைகள் தில்லையாற்றில் வெள்ளம் பெருகி ஓடும் போது தாங்களும் சேர்ந்து புதுதில் குதுகவிப்பார்கள். இவன் அம்மாவின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கரையில் இன்று விளையாடுவான்.

அந்த இளமை ஞாபகமேர என்னவோ இவன் லண்ட னுக்கு வந்ததும் தேம்ஸ் நதியில் தன்னைப் பறிகொடுத்து விட்டான். தில்லையாற்றுப் புனுக்கும் தேம்ஸ் நதியின் எண்ணெய் வறிந்த சோர்வுக்கும் எத்தனையோ வித்தியாசம் என்றாலும் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் தேம்ஸ் நதியில் கால் நனைக்கத் தயங்குவதில்லை.

இந்த அதிகாலையில் கால் போன போக்கில் நடந்து வாட்டலூர்ப் பாலத்தையடைந்தான். ஊர் இன்னும் சரியாக விழித்துக் கொள்ளவில்லை. வாட்டலூர் பாலத்தின் கரைகளில் விடற்ற ஏழைகள் கம்பளிகளால் முடிக்கொண்டு

வடுத்திருந்தார்கள். இவர்களின் உலகம் வாட்டலூர்ப் பாலத் தடியே. அவர்களில் யாரையாவது எழுப்பி எனது அம்மா இறந்து விட்டாள் என்று சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது.

ஆய்விலேயக் கலாச்சாரத்தில் அழுவது மிகக் குறைவு. கண்ணீரைக் காட்டுவது கௌரவமில்லை. அப்படிக் கல் நெஞ்சம் இருந்தபடியினாற் தானோ உலகமெல்லாம் போய் எத்தனையோ பாதகங்களைச் செய்துவிட்டுப் பேரரசை நிறுவினார்கள் போலும். அழவேண்டும் அந்நியர்கள் யாரையாவது நிறுத்தி வைத்து அம்மா இறந்து விட்டாள் என்று சொல்லியழ வேண்டும் போலிருந்தது. தூரத்தில் கில படகுகள் சோம்பேறியாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தன. இவனுரூரில் தில்லையாற்றில் இந்த நேரத்தில் இரவு வினுக்குப் போன தோணிகள் திரும்பி வந்துகொண்டிருக்கும். அம்மா உயிருடனிருந்தால் பக்கத்து விட்டுப் பையன்களிடம் காசைக் கொடுத்து நல்ல கயல்மீனாக ஒன்று வாங்கிக் கொண்டுவா’ என்பாளா?

ஒரேயடியாக ஊருக்குப் போய் அவன் பினாத்தைக் கட்டிப் பிடித்து அழவேண்டும் போலிருந்தது.

காலை ஆறு மணிக்கே லண்டன்-பரபரத்தது.

அறைக்குத் திரும்பி வந்தபோது இரண்டொரு சொத்தைக் காரங்கள் காத்திருந்தார்கள்.

ஒரு மாமிழூவென்று அழுவுவிட்டாள். இந்த மாமிக்கு அம்மாவை ஒருநாணும் பிடிக்காது என்று சின்னாம்மா சொல்லி யிருக்கிறாள். அம்மா இறந்த துக்கத்தில் அழுகிறாளா?

அம்மாவின் நீண்ட தலையிரும், அழகான விழிகளும் அப்பாவைக் கவர்ந்தபோது இந்த மாமியின் கணவுகளும் உடைந்ததாம். இந்த மாமிதான் அப்பாவின் முறைப் பெண் யை. அப்பாவைக் ‘கட்ட’ இருந்தவளாம். இப்போது

தங்கள் காணிகளைக் காட்டி வாங்கிக் கட்டிக் கொண்ட அப்பாவி மாமா ஒருத்தரையும் அகதியாய் இழுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ வந்து விட்டாள். இந்த மாமிக்கு அம்மா வைவிட ஒன்றிரண்டு வயதுகள் குறைய இருக்கலாம். தரைத்த தலைக்கு 'டை' அடித்துக் கறுப்பாக்கியிருந்தாள்.

தங்களின் தலை கறுப்பாகவும், மூகம் சுருங்கியும், பல் கறுத்தும் எங்கள் சனங்களைக் காணும்போது ரமேஷ் குழங்கிப் போவான். என் இந்தக் கோலம் என்றெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியாது. இயற்கையை வெல்லப் போராட்டமா? அம்மாவை அவன் பிரிந்து கல்லூரிக்குப் போன்போது அவனுக்குப் பன்னிரண்டு வயது, அம்மாவுக்கு முப்பதுவயது. எத்தனையழகு அவன். அப்பா மயங்கியதில் என்ன பிழை.

இவனைக் கட்டிப்பிடித்து அழ அழிவென்று அழுதாள். அந்த ஞாபகம் நிலைத்து விட்டது. அந்தப் பிரிவு கிட்டத் தட்ட நிலையான பிரிவு; அதன்பின் அவன் ஊருக்குப் போன தெல்லாம் அவசரமான விடயங்களாகத்தான் அவன் ஞாபகத் தில் நிழலாடுகிறது.

பதினாறாவது வயதில் ரமேஷின் சினேகிதரிகளிற் சிலர் இவனுடன் ஊர் பார்க்க வந்தார்கள், புன்ற பொங்கும் தில்லையாறு, கதிர்காணும் வயல் வெளிகள், பச்சை நிற வயல் வெளியில் புல்லிலடுக்கும் பாவையர்கள், சோலை போன்ற தென்னைகள், காலையில் துயிலெழுப்பும் கிராமத் தாரின் இனிய புல்லாங்குழலிசை என்பன கண்டு திகைத்து விட்டார்கள்.

அம்மாவைக் கண்டதும் இவனின் நன்பனில் ஒருத்தன் வாயைப் பிளந்து விட்டான். பச்சை வெல்லவெட்டில் சட்டையும், மஞ்சள் மைசூர் சேலையும் கட்டிய தேராக அம்மா கோழிலால் வந்து கொண்டிருந்தாள். முப்பத்தி நான்கு வயதின் மினுமினுப்பும், அழகும் வந்த நன்பனைச் சொக்கப்பண்ணியதோ இல்லையோ ‘‘டேய் ரமேஷ் உன்னம்மா அஞ்சலிதேவி மாதிரி இருக்காடா’’ என்றான்.

இருபது ஏருடங்களுக்குப்பின் அந்த நன்பனைச் சந்தித்தபோது நன்பன் சைக்கியங்களில்டாரவும் ரமேஷ் சரித்திர விரிவிரையாளாவும் மாறிவிகுந்தார்கள்.

‘‘அம்மா எப்படி’’ என்றான் நன்பன்,

ஸ்ரீதனில் எதையும் மனம் விட்டுப் பேசலாம். அந்தத் தருணத்தில் ரமேஷ் தன் மனைவியை விவாகாரத்துச் செய்த கொடிய அனுபவத்தில் மாரம் அதிர்ந்து ஒரு நாளைக்கு ஒரு போத்தல் விஸ்கியைக் காலி செய்து திரிந்தான். ரமேஷின் மனைவி ரேவதி இன்னொருத்தனைத் தன்னுடையவனாக வியதை இவனாற் தாங்க முடியவில்லை. சரித்திரப் பரடத் தில் நெப்போவியனும் நெங்கனும் தங்கள் மனைவிகளுடன் எப்படி உறவு வைத்துக் கொண்டார்கள் என்று மாணவர்கள் கிண்டல் செய்தபோது இவனுக்கு ஏரிச்சல் வந்தது.

இத்தனை படித்த இந்த விரிவிரையாளனின் மனைவி என் எஞ்சினியரிங் படிப்பிக்க வந்த எவியட் என்ற இளம் ஆசிரியனுடன் அணைந்தாள். என்று இவனுக்கு வினாக வில்லை.

ஒருநாள் சொல்லரமல் கொண்டாமல் ரேவதி விட்டை விட்டுப் போய் விட்டாள்.

எவியட்டுடன் தான் இணைந்து போனாள் என்ற ‘ரகசியம்’ ரமேசுக்குத் தெரிய இரண்டு நாட்கள் எடுத்தன.

‘‘ஐயாம் சொரி’’ என்றான் எவியட். இவன் பெண்சாதி அவனுடன் போய்விட யார் யாருக்குச் சொறி சொல்வதாம்?

‘‘நான்தான் உள் வாழ்க்கையைக் குழப்பினேள் என்று நினைக்காதே; உனது வாழ்க்கை எப்போதோ குழம்பி விட்டது. நான் ஒருத்தன் சரியான நோத்துக்கு வந்தேன் போல கிடக்கு’’ எவியட் என்பவன் தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னான். எவியட் என்பவனில் ரமேசுக்குக் கோபம் வாயில்லை. இவனுக்குத் தன்னில் ஒத்திரம்தான்

அன்விட முடியாததாக இருந்தது. கல்லூரி நாட்களில் காதவித்துக் கல்யாணம் செய்து கொண்ட ரேவதி இன்று ‘மெக்கானிக்கல்’ எஞ்சினியரிங் விரிவுரை செய்யும் எவியட் டிடம் ஏன் துணை தேடினாள் என்பதை இவனால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

காற்றுக்குக் காதும் வரடியுண்டோ? அம்மாவுக்கு எப்படி விடயம் எட்டியது என்று தெரியாது. கொழும்புக்கு ஒடிவந்து நின்று போன்கோல் எடுத்தாள்.

“நான் என்னய்யா பிழை செய்தன்?” அம்மா குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். நல்லதோரு மகனை, கெட்டிக் கார மகனை ஊர் உலகம் மெச்சம் மகனைப் பெற்றெறுத்த பொறாமையில் தினைத்திருந்தவருக்குத் தன் மூத்த மகனின் வாழ்க்கை இப்படி முறிந்து போனதைத் தன் பிழையெனத் தாங்கிக் கொண்டாள். அம்மா ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பால் விசம்பிய மென்குரல் இவன் இதயத்தைக் குத்திப் பிளந்தது.

‘‘ரேவதிக்கு என்ன குற்றம் செய்தாய்?’’ அம்மா தன் மகனை மறந்து விட்டு இன்னொரு பெண்ணுக்காக நீதி தேடினாள். அப்பா இவனுடன் பேசவே மறந்து விட்டார். பெண்ணேச் சரியாக வைத்திருந்தால் அவள் பிறத்தியானத் தேடுவாரா? ரேவதிக்கு என்ன செய்தேன்?

ரமேஷ் விடை தேடியலைந்துப் போய் விஸ்கியில் தன்னை மறந்து விட்ட காலங்களில் அம்மாவின் கண்ணீர்க் கடிதம் அவனை யுலுக்கும்.

கல்யாணம் ஆகி அடுத்த மாதமே கர்ப்பமாகி விட்ட அம்மா பதினெட்டு வயதில் பெற்றெறுத்த மூத்து ரமேஷ். அம்மாவின் செல்ல மகன்.

தனக்கு ஒரு அண்ணா தம்பி இல்லை என்ற குறையை ஆண்டவன் தீர்த்த நன்றியுடன் இவனைத் தன்னால் முடிந்த வரை ஒரு ‘நல்லவனாக’ வளர்த்தான் அம்மா.

அம்மாவின் ஒன்றைவிட்ட தமையன் ஒரு காலத்தில் பெரிய மிருதங்க வித்துவாளாக இருந்தவர். இந்தியாவுக்கு இளைமையில் போன அம்மாவின் ஒன்றைவிட்ட தமையன் காருக்கு வரும்போது ஒரு கையில் மிருதங்கமும் மற்றக்கை யில் நஞ்சாவூர்ப் பெண்ணொருத்தியுடனும் வந்து சேர்ந்தார். ரெமக்கு அப்போது பதினான்கு வயது, மாமியின் சொக்கியிட்டான். இப்படியும் ஒரு கவர்ச்சியா?

இந்திய மாமி மிக மிக அழகானவள். இரண்டு மூக் குத்திகள் பள பளக்க கண்கள் எப்போதும் சிரித்துக்கொண்டிருக்கும். அவள் வீணை படித்தவள். குரலே வீணைமாதிரித் தான். ரமேஷ் தன் சின்ன வயதில் அந்த மாமியில் பெரிய பற்று. அவளைப்போல ஒரு பெண்ணை, வீணையுடன் அல்லது ஏதோ ஒரு சங்கீதத்துடன் தன்னைப் பினைத்துக் கொண்ட பெண்ணை இவன் ஆத்மா தேடிக் கொண்டிருந்தது. அந்த ஆத்மீகத் தேடலுக்கும் அவனுக்கு ரேவதி கிடைத்ததற்கும் ஒரு சம்பந்தமில்லை.

பூனிவர் சிட்டியில் அந்த ரேவதி என்ற ‘பெண்’ இவனை எப்படித் தன்னிடமிழுத்துக் கொண்டாள் என்று இவனுக்குச் சரியாக ஞாபகமில்லை. காதல் வந்தது பருவத்தின் எதிர் பார்ப்பாலா அல்லது பழக்கத்தின் வளர்ச்சியாலா? அவ ஞாடன் பழகியது, படம் பார்க்கப் போனது, மாணவர் கூட்டத்துடன் கூட்டமாக இயற்கையின் அழகிய இடங்களுக்கெல்லாம் அவள் அணைப்பில் அலைந்தது எல்லாம் கணவாகத்தான் போய் விட்டது.

பூனிவர் சிட்டி விடுமுறை ஒன்றில் ஊர்போயிருந்தபோது அம்மா இவனையுற்றுப் பார்த்தாள்.

‘‘அவள் அழகியா?’’ அம்மா குறும்பாகக் கேட்டாள்.

இவன் திகைத்து விட்டான்.

என்னென்று இவள் கண்டு பிடித்தாள்?

தாயறியாப் பின்னையும் தானறியா மனதுமுண்டோ? இவன் கண்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டான்.

'உன்ற கண்ணில் இத்தனை சந்தோசத்தை ஒரு பெண் ஆரால் தானே தரமுடியும்' அம்மா இவனுக்குப் பொரி யலைப் பேச்ட்டபடி கடைக் கண்ணால் விசாரித்தாள். கை வில் எடுத்த சாப்பாட்டை வாயிற்போடாமல் அம்மாவைப் பார்த்தான் ரமேஷ்.

ரேவதியைப் பற்றி என்ன கேட்கப் போகிறாள்?

இவன் என்ன வித்தியாசமான அம்மாவாக இருக்கிறாள்? இருதயத்தில் பூட்டிவைத்த இவன் கசியத்தைப் பார்த்து விட்டான். அந்தப் பெண்ணின் சாதி என்ன? சமயம் என்ன? ஏத்தனை சீதனம் தருவார்கள் என்றெல்லாம் கேட்காமல் அவன் 'அழிய' என்று மட்டும் தானே கேட்கிறாள்?

தங்கைகள் இவனைச் சிண்டிவிட்டு வேடிக்கை செய்தார்கள். அடுத்தமாதம் இவன் யூனிவர் சிட்டிக்குத் திரும்பிய போது அம்மாவும் தங்கைகளும் நிறையைப் பலகாரங்கள் செய்து கொண்டு கொழும்பு வந்து சேர்ந்தார்கள். மகனைப் பிரிந்து கொள்ளப் போதும் மகாசியைப் பார்க்கும் தனிப்பு அம்மாவுக்கு.

அண்ணாவைத் தன்னுடன் பினைத்துக்கொண்ட காந்தத்தைப் பார்க்கும் ஆவல் தங்கைகளுக்கு.

அவர்கள் கொழும்புக்கு வந்ததை இவன் சொன்னபோது ரேவதிக்கு பிடிக்கவில்லை.

தான் என்ன ஆடாமடச இவர்கலெல்லாம் பார்த்துச் சுரி பிழை சொல்ல என்று கேட்டுவிட்டாள். பார்க்க மறுத்து விட்டான் அவர்களை.

பட்டனத்துப் பெண்ணின் அகம்பாவும் அம்மாவைத் திடுக்கிடப் பண்ணவில்லை. குடும்பத்தில் ஒரே பிள்ளையரக வளர்ந்தவள் ரேவதி. தனக்குப்பிடித்தமான வரையில்

வாழ்ந்து பழகியவள். ரேவதியின் சுற்றாடலும் பழகிய மனிதர்களும் வித்தியாசமானவர்கள். ரேவதி கிராமத்து மண்ணின் மகிளமையைத் தெரியாதவள். அம்மா முதலை முதலீல் கொழும்பு வந்ததே அவளைப்பார்க்கத்தான் என்று நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டும் ரேவதி அவர்களைப் பார்க்க மறுத்து விட்டாள்.

இவனின் படிப்பு முடிய ரேவதியின் தகப்பன் கொழும்பின் இவனுக்குப் பெரிய வேலை ஒன்று வாங்கிக் கொடுத்தார். எதையும் வாங்கத் தயங்காத வர்க்கத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவள் ரேவதி. ரமேஷ் குடும்பம் சீதனம் என்ற வார்த்தை யையே நினைத்துப் பார்க்காதவர்கள்.

இலங்கையில் மத்தியதா வர்க்கத்தமிழர் இனவாதப் பிரச்சினை தொடங்கியவுடன் நாட்டைவிட்டு ஒடியபோது ரேவதியும் இவனையிழுத்துக் கொண்டு ஜன்டன் வந்து விட்டாள்.

தில்லையாற்றங்கரை மனங் வெளிகள், பயிராகும் பாய்ச்சல் நிலங்கள் முகில் கொஞ்சம் மலை முகடுகள், காலை வில் துமிலெழுப்பும் புல்லாங்குழலிசை இவன் கணவின் அடிக்கடி வரும்.

தேம்ஸ்நதி ஒருத்தரை ஒருத்தச் சூந்த ஒடும் பொருளாதாரப் போட்டி, ஆத்மீகத்தை, மனிதத்தை மறைக்கும் மாயா ஜாலப் பொழுது போக்குகள் எல்லாம் அவன் அன்றாட வாழ்க்கையின் வண்டன் அம்சங்கள்.

அம்மாவின் காற்சங்கிலியின் கிண் கிண் என்ற ஒரி இவனைச் சில வேளை கணவில் உழைப்பும். தஞ்சாவூர் மாயி யின் மூக்குத்தியில் டாலடிக்கும் வெள்ளைக் கற்கள் வண்டன் தெருக்களில் தொலைந்து போன உணர்ச்சி வரும்.

ரேவதிக்கு இவன் 'மற்றத் தமிழர்' போவில்லை என்ற ஆதங்கம் வளரத் தொடங்கியது. ஒரு உழைப்புடன் இவன்

வெளாகு உழைப்பையும் செய்து காசு சேர்ப்பது வண்டன்வாழ் ஆசிய மக்களிடையே பரந்து கிடக்கும் பழக்கம்.

இவன் தன்னுழைப்பில் நிம்மதி கண்டான். கல்லூரி விரிவரையாளாக அவன் உழைத்தது அவனுக்கும் ரேவதிக்கும் தாராளமான வருமானம் உழைப்பு நேரம் போக மிகுதி நேரங்களில் அவன் இசை என்றும் நாடகம் என்றும் அலைந்தனர். ஆரம்ப நாடகளில் ரேவதியும் ரசித்தான். சிட்டிபாவும், ரஸிசங்கரும் தங்கள் இசையால், ரமேஷின் வீட்டை நிறைத்தபோது ரேவதி 'பொப் மியூசிக்' கேட்கப் போய் விட்டான்,

கல்யாணங்கள் சிறைக்கூடமா?

'எனியாட்டுடன் பொந் பிபெங்ரிவலுக்குப் போகட்டா' என்று கேட்டபோது அது ஒரு பெரிய திருப்பத்தைத் தரப் போகிறது என்று ரமேஷ் யோசித்திருக்க வேண்டுமா? ரமேஷ். மற்றவர்களையும் தன்னைப் போன்ற அப்பாவினாகத்தான் நினைத்துக் கொண்டானோ. அதே கால கட்டத்தில் முக்குத்தியும் குங்குமப் பொட்டும் வைத்துக் கொண்டு திருமதி வகையில் நாராயணன் பக்கத்து பிளாட்டுக்குக் குடி வந்தபோது ஊரிலிருந்து அம்மாவும் மாமியும் ஒரு உருவத்தில் தன்னைப் பார்க்க வந்த பிரமை இவுக்கு.

மிஸ்டர் நாராயணன் ஒரு தத்துவ ஆசிரியர். இவனது பூனிவர் சிட்டியின் கை விரிவரையாளர். தன் மனைவியை திவஞ்ஞுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தபோது அவன் ரமேக்கு வணக்கம் செய்த கணம் இவன் நினைவில் செதுக்கப்பட்டு விட்டது.

இவனின் இளமைக்காலத்தில் அன்பு தந்த தாய், ஒந்த மாமி, கிண்டலும் வேடிக்கையுமாகப் பழகிய தங்கைகள் எல்லாகும் ஒரு உருவில் பக்கத்து வீட்டு வட்சமி

யாய் உருவாளார்களா? அப்படியென்றால் ரேவதியில் யாரைக் கண்டான்?

நாராயணனுக்கு மேற்கத்திய வாழ்க்கை பிடிக்கவில்லை. 'ஆன்மீகத்தைத் தொலைப்பதற்கு, இடம் தேவையென்றால் இங்கிலாந்துக்கு வரலாம்' என்று முனு முனுப்பார் நாராயணன். வகையிலும் நாராயணனும் வண்டனுக்கு வருப் போது மனதில் எத்தனையோ கற்பனைகளுடன் வந்திருப்பார்கள்? நாராயணன் மனதோயாளர் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போன அதே நேரத்தில் ரேவதி ரமேசைப் பிரிந்தாள்.

தன் கணவர் பைத்தியக்காரன் மனைவியுடன் குலவு தான் குற்றச்சாட்டினை ரேவதி தனக்குத் தெரிந்தவர்களிட மெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

அம்மாக்களுக்குத்தான் குழந்தைகளைப் பற்றிய விடயங்கள் முதலிற் கிடைக்குமோ? எதோ ஒரு வதந்தியை இன்பசுவை ததும்ப பரப்பி விட்டிருந்தார்கள். அம்மா அழுது வடிந்து கடிதம் எழுதியிருந்தாள்.

'உனது அப்பா இன்னொரு பெண்ணின் முகத்தை ஏற்றுத்துப் பார்த்திருப்பாரா?'

அம்மா கண்ணீராற் கடிதம் எழுதியிருந்தாள். வகையைப் பற்றி என்னெல்லாம் எழுதியிருப்பார்களோ? ரேவதி பின் பிரிவு இவனை வாட்டியதைவிட அம்மாவைத் தான் கூட வருத்தியிருக்க வேண்டும். தாங்க முடியாத அந்த சோகத்தைத் தவிர்க்கக் கடவுளிடம் ஓடினாள். தன் மகனின் வாழ்வில் மீண்டும் சந்தோஷம் வரவேண்டுமென்பதற்காக அம்மா எத்தனையோ விரதங்கள் இருப்பதாகத் தங்கைகள் எழுதியிருந்தார்கள். உலகத்துப் பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் விரதம் ஒரு வழிகாட்டுமென்றால் எவ்வளவு மாயையது? அம்மா, தான் ஒருந்தனின் மனைவி என்பதை மறந்துசிட்டு ரமேஷின் அம்மாவாகத்தான் வாழ்ந்தாள்.

அம்மாவின் வாழ்க்கை விரதம், வேண்டுதல்கள், பூசை என்றெல்லாம் ஆனாலே அப்பா ‘இன்னெனாருத்தியின்’ முகத்தைப் பார்க்க ஆரம்பித்தாரா? அல்லது அந்த ஆசை எப்போதோ அவரின் அடிமளத்தில் அரித்துக் கொண் சிருந்ததா? பக்கத்துப் பெண் ஒரு விதவை, அந்தப் பரிதாபம் அப்பாவுக்குமிருந்தது. அதன் விளைவு இதா? அப்பா அவனுடையவனாகி விட்டார். ரமேஷ் துடித்துப் போனான். தன் தனிமைக்கு வழிகாண முடியாதவனுக்கு அம்மாவின் துயரத்தை எப்படித் தாங்க முடியும்? யாரிடம் போவான் ஆறுதலுக்கு?

ரமேஷின் அடுத்த பினாட்ட தம்பதிகள் இடம் மாறிப் போன காரணத்தைக் கூட அவன் விசாரிக்கவில்லை.

நாராயணன் வேலையையிழந்து விட்டார்; மனோநாயாவி யாகி விட்டார். லட்சமி அவரைத் தாங்கிக் கொண்டாள். எங்காயோ வேலை எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டாள்.

‘பைத்தியக்காரனின் மனைவி’ உலகத்தை எதிர்த்துப் போராடி வாழுவேண்டிய நிலை. அம்மா இறந்ததை அவன் அறிவாளா? அவள்—லட்சமி அருகில் இருக்க வேண்டும் பொலிருந்தது ரமேஷ் அம்மாவின் இறப்புக்குத் துக்கம் விசாரிக்க வந்தவர்களுடன் மறந்து போன சில விடயங்களை ஞாபகப் படுத்திக் கொண்டாள். அடிமளத்தில் போட்டு வைத்திருந்த சில ரகசியங்கள் அம்பலத்துக்கு வந்தன. சனிக்கிழமை எப்படிக்கழிந்தது என்று தெரியாது. ஞாயிற்றுக் கிழமை பின்னேரம் அம்மாவின் இறுதிக்கடன்கள் முடிந்திருக்குமா?

சனிக்கிழமை பின்னேரம் இவளின் பழைய நண்பன் ஒருத்தன் துக்கம் விசாரிக்க வந்திருந்தான். இந்த நண்பன் தான் அம்மாவை அந்தக் காலத்துச் சினிமா நட்சத்திரம் அஞ்சலி தேவீயுடன் வைத்து அழகு பார்த்தவன். அவன் பெயர் ரகுராம் இன்று லண்டனில் சைக்கோவில்ஸ்டாக இருக்கிறார்கள்.

இராஜேஸ்வரி

கிறான். சிறு வயதில் அம்மாவையிழந்தவன். அவன் ரமேஷ் படும் துண்பத்தின் அனுபவத்தை நேரில் அறியாதவன். ரமேஷின் வாழ்க்கையில் பரிதாபம் கொண்டவன்.

லண்டனில் இருவரும் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொள்ளா விட்டாலும் தெரிந்தவர்கள் கல்யாண வீட்டிலும், அல்லது இறந்த வீட்டிலும் எப்பேசதாவது ஒருதாம் சந்தித்துக் கொள்வார்கள்.

லட்சமி நாராயணன் தம்பதிகள் ரமேஷ் குடும்பத்தின் தண்பச்களாக இருந்த காலத்தில் இந்த சைக்கோவில்ஸ்ட் தன் மனைவியுடன் வந்திருக்கிறான்.

லட்சமி நாராயணன் தம்பதிகளும் அன்றை ரமேஷ் வீட்டுக்கு அன்று சாப்பிட வந்திருந்தார்கள்.

லட்சமியைக் கடைக் கண்ணால் பார்த்தாள் சைக்கோவில்ஸ்ட் “என்னடை நீ இராவணனாக இருக்கிறாய் அவன் இன்னொருத்தன் மனைவி” ரமேஷ் நண்பனின் காலில் விசு விசுத்தான்.

“பக்கத்து வீட்டுத் தோட்டத்து மலரைப் பிடுங்கக் கூடாது ஆனால் ரசிக்கலாம் தானே” நண்பன் சிரித்தான். இந்த நண்பர்கள் இருவரும் மட்டக்களப்புக் கல்லூரி ஒன்றிற் படித்த காலத்தில் இரவு நேரங்களில் மீன் பாடும் வாவியின் கரையிலிருந்து எதிர்காலக் கணவுகளைப் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதயத்தில் குடிவைத்திருக்கும் கனவுக் கனவிகளைப் பற்றிக் கைத் பேசிக் கொண்டவர்கள். மனம் விட்டுத் தங்கள் ஆசை அபிலாபைசுகளைக் கொட்டியிருக்கிறார்கள்.

“இன்று அம்மாவைப் பற்றிக் கட்டாயம் ரகுராம் பேசுவான். உன் அம்மா மிகவும் அழகி” என்றான் நண்பன். நண்பனின் ரூஙில் ஒவித்த டனைவு இவனைத் தர்ம

சங்கடப் படுத்தியது..

“மடையா நீ என்ற அம்மாவைப் பற்றிக் கதைக் கிறாய்” ரமேஷ் எரிச்சலுடன் சொன்னான்.

“நீ மட்டும் உனது தஞ்சாவூர் மாமியைப் பற்றி வாய்க்கு ஒரு தடவைப் புருகிக் கொண்டாயே” நண்பன் சிண்டல் செய்தான்.

இதே மாதிரித்தான் ரேவதியும் இவனைச் சாடினாள்.

“ஏன் என்னில் பிழை பிடிக்கிறியன், பின்னையார் தேடிமாதிரி அம்மா மாதிரி ஒரு பெண்சாதி தேடியிருக்க லாமே”

ரமேஷ் நண்பர்களிடம் தஞ்சாவூர் மாமியின் இனிய குரலை, சிரிக்கும் கண்களை ரசித்துச் சொன்னமாதிரி ரேவதியிடம் சொல்ல முடியவில்லை.

தஞ்சாவூர் மாமியின் ஞாபகம் வந்தபோது அம்மாவைப் பற்றிப் பேசுவான் அந்தப் பேச்சுக்களையோ ரேவதியால் தாங்கமுடியவில்லை.

“தொட்டிலுக்குத்தான் அம்மா, கட்டிலும் வைச்ச அம்மாவைப் பற்றிக் கதைச்சா நான் என்ன செய்வேன்” ரேவதி வெடிப்பாள்.

எலியட் தன் அம்மாவைப் பற்றி ரேவதியுடன் பேசுவானா? ரமேஷ், எலியட்டுடன் ரேவதியை ஒன்றாய்க் கற்பனை செய்து பார்க்கும் போதெல்லாம் அம்மாவின் மூகம் கற்பனையில் வரும். இவன் கண்ணீரைத் துடைப்பது போவிருக்கும். அழாதே மகனே என்று சொல்வது போவிருக்கும். மகன்பட்ட துண்பத்தைத் தானும் அனுபவிக்க அப்பாவையே துறந்துவிட்டுக் கோயில் என்று தஞ்சம் கிடந்தாளாமே.

“என்ன முட்டாள்த் தனம்? ஏன் இந்த அம்மாக்கள் தங்களுக்காக வாழ மறுக்கிறார்கள்.

எலியட்டிடம் ரேவதியைப் பறிகொடுத்த துண்பத்தை நான் எப்படி அனுபவிக்கிறேன் என்பதை இப்போது அப்பாவை அடுத்த வீட்டு விதவையிடம் பறிகொடுத்துவிட்டு அனுபவிக்கிறாளா?

நண்பன் விஸ்கிப் போத்தலைத் திறந்தான். நான் இப்போதெல்லாம் குடிப்பதில்லை என்று சொன்னான் ரமேஷ்.

நண்பன் வியப்புடன் பார்த்தான்.

“எப்போதிலிருந்து குடிக்காமலிருக்கிறாய்” உண்மையான காரணத்தைச் சொல்லலாமா?

ரமேஷ் மறுமொழி சொல்லாமல் பார்வையை எங்கேயோ செலுத்தினான். இருவரும் ஒரு ‘பாரில்’ உட்கார்ந்திருந்தார்கள். சமர்க் காலமாதலசல் உலகமே பூத்துக் குலங்கிக் கொண்டிருந்தது. இளம் பெண்கள் தங்கள் காதலர்களுடன் கலகலத்துக் கொண்டிருந்தார்கள், இவன் மனதில் வந்திருக்கிறார்கள்.

“எப்போதிலிருந்து குடிக்காமலிருக்கிறாய்” நண்பன் தனது ‘சைக்கோலஜிஸ்ட்’ பார்வையுடன் இவனை உற்றுப் பார்த்தான்.

இவன் மறுமொழி சொல்லவில்லை.

“வஷ்டி சொன்னாளா?” ரகுராமின் குரவில் மிகத் தெளிவு: ரமேஷ் திடுக்கிட்டான். நண்பனின் முகத்தைப் பார்க்கத் தைரியமில்லை.

“பாவம் ரேவதி” நண்பன் தொடர்ந்தான்.

“என்ன சொல்கிறாய்”

“வஷ்டி அடுத்த பிளச்ட்டுக்கு வந்த பின்தானே உங்கள் பிரச்சினை வந்தது”

ரமேஷ் வாய்டைத்துப் போனான். என்ன இவன் குறுக்குக் கேள்வி எல்லாம் கேட்கிறான். ரமேஷ் தேரடம்பழ சுத்தை மடமடவென்று குடித்தான்; மனதுக்கு அது இத மாக இருந்தது.

“ரேவதியில் உனக்கிருந்தது சுதலா காமமா” நண்பனின் கேள்வி எவ்வளவு குருமானது.

“காமம் உடம்பாசையைத் தணிக்கும், உள்ளத்தின் தெடலைத் தணிக்காது” நண்பன் ரகுராம் தொடர்ந்தான்.

“கல்யாணங்களில் எங்களுக்குத் தேவையான எல்லா மேசிடைப்பதில்லை என்பதை நீ ஒப்புக் கொள்கிறாயா”

“.....” ரமேஷ் இன்னும் மௌனமாக இருந்தான்.

“ஆண்களோ பெண்களோ, நாங்கள் எல்லோருமே எங்களிடம் துணையாக வருபவர்களிடம் எங்களுக்குத் தேவையான அன்பு, காதல், ஆத்மிகத் தேவை எல்லா வற்றையும் எதிர்பார்க்கிறோம். பெரும்பாலானவர்கள் சாதாரண மனிதர்கள், இயலுமான வரணியில் எங்களின் துணைகளின் தேவைகளைத் திருப்பதிப் படுத்தப் பார்க்கிறோம். சிலர் வெற்றி பெறுகிறோம், சிலர் தோல்வி பெறுகிறோம், சிலர் ஏனோ தானோ என்று வாழ்ந்து தொலைக்கிறோம்.”

ரகுராம் ஒரு மனத்துவ நிபுணன். அந்தத் தெளிவுடன் பேசினான்.

“ரேவதியிடம் அம்மாவிலுள்ள அன்பையும், மாமியில் கைத்திருந்த ஆசையையும் எதிர்பார்த்திருக்கிறாய், இரண்டும் கிடைக்காதபடியால் உன் உறவில் பழுது வந்தது போலும்”

இவ்வளவையும் விட மேலதிகமாக ரகுராம் வேறு ஒன்றும் சொல்லத் தேவையே!

“இளமையில் என்னைக் கவர்ந்த மனிதக்கள், ஏங்களின் வாழ்க்கையில் திருப்பங்களையுண்டாக்கக் காரணமா யிருந்த ஆத்மஸு புருஷர்களை அல்லது பெண்களை நாங்கள் மனதில் கைத்துக் கொண்டாடுவோம். அதே போன்ற மனிதர்களைத்தான் காணவும் பழகுவும் ஆசைப்படுகிறோம். இந்த ஏக்கங்கள் கைக்கூடாவிட்டால் கடவுள் எங்களைத் துன்புறுத்துவதாகக் கற்பணை செய்கிறோம். கடவுள் என்ன முட்டாள் சின்னப்பிள்ளையா விணையாட்டுக்கு வருவதற்கு”

ரகுராம் போன்பின் அம்மாவை விட இவன் பணதில் தஞ்சாவூர் மாமி அடிக்கடி ஞாகம் வந்தாள்- மாமி இந்தி யாவில் வந்த போது இவனுக்கு வயது பதினாறு. பெண்களை வித்தியாசமாகப் பார்க்கும் வயது. அந்த பார்க்கவுக்கு இரையானவள் தஞ்சாவூர் மாமி.

இதை நினைத்தபோது ராமஷின் மனதில் தீ கவத்தது போனிருந்தது. எங்கேயோ கை தவறி கவத்த பொக்கிஷத் தைக் காலம் கடந்து கண்டபோது உண்டான மகிழ்ச்சி போல ஒரு சந்தோசம் அதே நேரத்தில் அந்தப் பொக்கிஷத் தையடைய இவன் பட்ட பாடுகள் நேர்மையற்றவை, என்ற குற்ற உணர்வும் பற்றிக் கொண்டது.

அம்மாவைப் பிரிந்து இவன் வாடுவதைப் பகிஸ்தூ கொள்ள இவனுடைய கொந்தக்காரப் பையன் ஒருத்தன இவனுடைய ‘பிளாட்டில்’ தங்கியிருக்கிறான். காலையில் வந்தான் அவன். அதிகம் பேசிக்கொள்ள மாட்டாள். பெரிய தம்பி மாயா செய்த ஏற்பாடு அது, ரகுராம் ரமேஷ் விட்டுப் பிரிந்த பின் ரமேஷ் தன் வீட்டுக்குப் போகாமல் காரை எடுத்துக் கொண்டு வண்டனைச் சுற்றினான்.

மனம் எங்கேயெல்லாமோ அலைந்தது.

அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. இன்று அம்மாவை எரித்திருப்பார்களா? அல்லது ஜரில் நடக்கும் அவசரக்

காலச் சட்டத்தின் காரணமாக விட்டுத் தோட்டத்திலேயே அடக்கம் செய்நிருப்பார்களா? அம்மாவின் மரணத்தின் நிகழ்வுகளைச் சுற்றிச் சுற்றியே இவன் மனம் அலைந்தது.

ரமேஷ் துயரமுயில்லாமல் துயரையும் போக்க முடியாமல் தவித்தான்.

துக்கம் விசாரிக்க வந்தவர்கள் போய் முடிய இரவு பதினொரு மணிக்கு மேலாகி விட்டது. ஊருக்குப் போன் பண்ணி அம்மாவின் இறுதிச் சடங்குகள் பற்றிச் கேட்க வேண்டும் என்றிருந்தது.

அந்த நேரம் டெலிபோன் மணியடித்தது.

லக்ஷ்மி!

இவனுக்கு என்னென்று தெரியும் நான் என் தாயை இழந்தது?

‘‘ரமேஷ், உனது நிலைக்கு ரொம்பவும் வருந்துறன்’’ சம்பிரதாயமாகச் சொன்னாள் லக்ஷ்மி.

அம்மா இறந்த செய்தி கேட்ட நேரத்திலிருந்து அம்மா வைப் பற்றியமுகிறான். அம்மாவைப் பற்றி மற்றவர்கள் குாபகமுட்டும் போதெல்லாம் ‘‘தனக்குத் தெரியாத அம்மாவை இவர்கள் எப்படிக் கண்டு பிடித்தார்கள் என்று தன்னைத் தானே பலத்தடவை கேட்டுக் கொண்டான்.

இப்போது லட்சமி போன் பண்ணின் போது எதையோ வெல்லாம் நினைத்து அழுது விட்டான்,

‘‘நான் அங்க வந்து ஆறுதல் தரமுடியாது, இவர் பாவும்’’ லட்சமி அங்கலாய்த்தான்.

‘‘நான் வரட்டுமா’’

இவன் இப்படிக் கேட்டதை இவனாலேயே நம்ப முடியா மலிருந்தது.

அவள் கொஞ்ச நேரம் பேசிக் கொள்ளவில்லை, பின்னர் கேட்டாள் ‘‘இந்த நேரத்திலையா’’

‘‘என்ன நேரம் பார்க்கிறாய் லட்சமி.....’’, ரமேஷ் துடித்தான்.

அவள் தனது விவாசத்தைக் கொடுத்தாள். வண்டனை விட எவ்வளவோ தூரத்திலிருக்கிறாள். ஒரு மணித் தியாவத் துக்குமேல் ட்ரைவ் பண்ண வேண்டும்.

வண்டனின் வெளிச்சங்கள் மிகவும் அவசரமாகப் பறந்து மறைந்தன. கார் ஒரு விராமப் புறமான இடத்தை நேரக்கி ஒடிக் கொண்டிருந்தது.

இவன் மனதில் எத்தனையோ குழப்பங்கள். கடைசியாக இவனைச் சந்தித்தபோது இவன் குடிக்கக் கூடாது என்று புத்திமதி சொன்னாள் லட்சமி. அது ஒரு அழுர்வ மான் சந்திப்பு. இருவரும் கனத்திலும் ஆழ்ந்து கிடத்த சந்தேகங்களை மனம் விட்டுப் பேசிய சந்திப்பு.

‘‘தஞ்சாவூர் மாமியாய் என்னைப் பார்க்காதீர்கள்’’ என்று லட்சமி இவன் கண்களைப் பார்த்துச் சொன்ன சந்திப்பு.

கார் ஒடிக் கொண்டிருந்தது. லட்சமி ஒரு நாளும் மனதத்துவம் படிக்கவில்லை. ரகுராம் மாதிரி ப்ராயடையும் வகானையும் உதாரணம் காட்டி இவன் மனக் குழப்பத்திற்கு விளக்கம் சொல்லப் போவதில்லை.

‘‘உன் இளமைக் கணவுகளில் உனது மாமி கதாநாயகி யானாள், அந்தக் கணவுகளிலிருந்து தப்பிக் கொள்ளத் தானே ரேவதியைச் சரண் புகுந்தாய்’’

இவனிடம் யாரும் நேரடியாகக் கேட்காத கேள்வியது. தனது கணவன் வெந்தெட்டாலில் அட்மிட் பண்ணியிருந்த

போது ரமேஷைத் தற்செயலாக வண்டன் கடையொன்றில் சந்தித்தாள் வஷ்மி. பக்கத்து வீட்டிலிருந்து வஷ்மி குடும்பம் காவியானதன் காரணம் முழுக்கத் தெரியாது.

அன்று இருவரும் நிறையக் கதைத்துக் கொண்டார்கள். மனம் விட்டுக் கதைத்துக் கொண்டார்கள். இரண்டு இரவும் பகலும் வஷ்மி இவன் வீட்டில் தனியாகத் தங்கியிருந்து இவனிடம் பேசினாள்.

இருவர் வாழ்க்கையின் சந்தோஷங்கள், திருப்பங்கள், சொத்தனைகள் பற்றிப் பேசினார்கள்.

‘நாங்கள் இருவரும் பலவீனமான மனிதர்களில்லை, எனது கணவரால் நான் படும் கஷ்டத்திற்கும் உனது மனைவியை மிழந்து நீ படும் கஷ்டத்திற்கும் பரிகாரம் தாங்கள் இருவரும் ஒருத்தரில் ஒருத்தர் இழந்து விடுவதுவ’

எத்தனையழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னாள் வஷ்மி, தன்னை முழுக்க முழுக்கப் புரிந்து கொண்டே ஒரே ஒரு ஜீவன் வஷ்மி என்ற உணர்வு இவனை மெய்சிவிர்க்கப் பண்ணியது. ரேவதி இவனின் இந்தப் பகுதியை ஒரு நாளும் கண்டிருக்க முடியாது.

‘உனக்கு உன் அம்மாவில் மிகவும் விருப்பமென்றாய், நன் உனது அம்மாவை ஞாபகப் ஞாபகப்படுத்துவதாகச் சொல்கிறாய் அது உண்மையா’

வஷ்மி இவனைக் குற்றவானியாய்ப் பார்த்துக் கேள்வி கேட்டாள்.

அவனுக்கு முன்னால் இவனால் பொய் சொல்ல முடிய வில்லை. ‘‘ஒரு பெண்ணைத் தாயாய், தாரமாய், தெய்வமாய் அல்லது தேவதியாளாய் ஒரு மனிதன் கற்பனை செய்து பார்க்கிறான். இதில் எந்த ரகத்தில் நான் உன் மனதில் இருக்கிறேன்’’

இவன் கண்களை பூட்டுவிக் கொண்டு கேட்டாள்.

இராஜேஸ்வரி

‘‘என்னை உனது சினேகிதியாக தினைக்கும் பெரிய மனது இல்லையா’’ எத்தனை கிண்டங் அந்தக் குரலில்.

‘‘உனது அம்மா என்றொரு பெண் உனது பலவினத் தைக் கண்டவள், உனக்காகத் தன்னையழித்து உன் வாழ்க்கைக்காகப்பிரார்த்தனை செய்கிறாள். அந்தந் தாயை மதித்து உன் குடிப்பழக்கத்தை விடேன், தாயாக வருத்தாதே, பெண்ணாக வாழவிடேன்’’

வஷ்மி உலகத்துத் தாய்களுக்காக இவனிடம் வாதாடி னாள். குடும்பத்திற்காக உழைத்து, வருந்தி உடாகிப் போகும் தாய்களுக்காக இவனிடம் வழக்குறைத்தாள்.

‘‘ஆண்கள் ஏன் தாங்கள் சந்திக்கும் பெண்களெல்லாம் தங்கள் எதிர்பார்ப்புக்களுக்கு ஈடுகொடுக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள்?’’

இவனுக்கு வெட்கம் வந்துவிட்டது. ‘‘உன்னை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அல்லது உனது பார்வையில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை’’ என்றெல்லாம் சொல்லாமல் தன்னை ஒரு மூன்றாம் பெண்ணாக வைத்து இவனிடம் கேள்வி கேட்டாள் வஷ்மி.

‘‘மாமிக்கு நல்ல அழகாக குரல் என்றாய், மிகவும் அழகான கண்கள் என்றும் சொன்னாய் அவனுக்கு ஒரு நல்ல மனம் என்று சொல்ல மறந்து விட்டாயே’’

வஷ்மியின் வீடு வந்து விட்டது. அர் உறங்கிய நேரத் தில் தான் காத்திருந்து இவனை வரவேற்றாள். அவன் கணவர் நித்திரைக் குளிசை எடுத்துக்கொண்டு தீண்ட நித்திரையிலிருப்பார்.

வஷ்மியின் உருவம் நிலவு வெளிக்கத்தில் ஒரு தேவதையை ஞாபக குட்டுகிறது. இவன் கார் நிர்வாஹம் அவன் ஒடி வந்து கேற்றைத் திறந்தான்.

‘‘நான் உனது சினேகிதியாய் மட்டும்தான் இருக்க முடியும். அதற்கப்பால் நீ நினைப்பதானால் தயவு செய்து எண்ணிடம் வராதே’’ கடைசியாகச் சந்தித்த போது இப்படித்தான் சொன்னாள். இன்று அவன் அம்மா இரந்து விட்டாள். தாய்களைச் சந்திக்க முடியாது. வஷ்மி அவனின் சினேகிதி, சந்தோஷப்படுகிறான். □

“அரை குறை அடிமைகள்”

ஸ்ரீவெளின் முபாளத்தைப் பார்த்து ‘விட்டு எதையும் திட்டவட்டமாக முடியவில்லை, சண்முகவிங்கத் தால்; பொக்டர். ‘ஸ்ரீவன்ஷுட்டின் முகத்தில் உணர்ச்சி களின் வடிவங்களைக் கண்டுபிடிப்பது, அசாதாரணமான காரியம். இளமையும் அழகுமாய் உருண்டு நிறண்டு கொண்டு திரியும் ஒண்டு இரண்டு நேர்ஸ்களைக் கண்டால் தனிரமற்றப்படியான ‘நேரங்களில் ஸ்ரீவெளின் முகத்தில் ஒரு மரத்தன்மைதான்’ தெரியும். கடந்த இரண்டு மூன்று கிழமைகளாக பொக்டர் சண்முகநாதனுக்குவார விடுமுறை கிடைக்கவில்லை. ஹூஸ்பிட்டலில் உள்ள பல பொக்டர்கள் ஹூஸிடேஷில் போய்விட்டபடியால் விடுமுறைக்குப் போகாதவர்கள் வார விடுமுறைகளிலும் வேலை செய்ய வேண்டிக் கிடக்கிறது. பொக்டர் சண்முகத்தின் தமக்கை குடும்பம் இலங்கையிலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள். வந்திருக்கிறார்களா? சிங்கள அரசாங்கத்தால் அடித்துத் துரத்தப் பட்டு வந்திருக்கிறார்கள். தமக்கையின் குடும்பம் பெரிய குடும்பம். உயிரோடு எரியாமல் தப்பி வந்திருப்பவர்கள் தமக்கையும் கைக் குழந்தையும்’ தமக்கையின் வயது போன மாமி மட்டும்தான். அவர்களைப் பார்க்கப் போக வேண்டும் என்று திட்டம் போட்டு வைத்திருந்தான் சண்முகவிங்கம். லீவி கிடைத்தால் இந்தக் கிழமை சரிவரும் போலிருந்தது தமக்கை குடும்பத்தைப் பார்க்கப் போவது. ஆனால் லீவி கிடைக்குமா? ‘ஸ்ரீவன் ஷுட்டின்’ டியுட்டிகை

சண்முகவிங்கம் எத்தனையோ தாம் ‘கவர்’ பண்ணியிருக்கிறார், பொக்டர் சண்முகவிங்கம். இந்த வார விடுமுறையில் சண்முகவிங்கத்துக்கு டியுட்டி போடப்பட்டிருந்தது. நான் ஒரு அவசர காரியமாக இந்த வார விடுமுறையில் லண்டனை விட்டுப் போக வேண்டும் என்று சொன்னான் பொக்டர் சண்முகவிங்கம். என்ன அவசரம் என்ன காரியம் என்று பொக்டர் ஸ்ரீவனுக்கு சொல்லும் மன்னிலையிலில்லை பொக்டர் சண்முகவிங்கம். எத்தனை கொடுமைகளைச் சொல்வது?

கொழும்பிலுள்ள அவன் உற்றார் உறவினர்கள் உடமை கள் எல்லாம் இழந்தும் தெருக்களிலும் சந்திகளிலும் இழுத்து வரப்பட்டு சிங்களக் காடையர்களால் உயிரோடு எரிக்கப்பட்டதை அவன் எப்படிச் சொல்வான்? சொன்னான் மூடிந்தவற்றை.

தமக்கைக்கும் குடும்பத்துக்கும் என்ன நடந்திருக்கும் என்று அவன் கடந்த ஒரு மாதமாகப் பட்ட வேதனை அவனுக்குத்தான் தெரியும். இலங்கைத் தீவில் தமிழர்கள் உடமைகள் நாசமாக்கப்பட்டு அகதிகளாகிறார்கள். உல்லாசப் பிரயாணிகளாய் கொழும்பில் தங்கியிருக்கும் வெள்ளைக்காரர் தமிழர்கள் தெருக்களில் உயிரோடு கொருத்தப்பட்டதை கண்டு திடுக்கிடுகிறார்கள். அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த மந்திரிகளும் (சிங்கள), முக்கியத்தர்களும் தமிழர்களைத் தாக்குவதில் தலைமை தாங்குவதாகச் செய்தி களடிபடுகின்றன என்றெல்லாம் கேள்விப்பட்டபோது சொல்ல முடியாத துயருக்குள்ளான் சண்முகவிங்கம்.

கொழும்பில் மட்டும் ஜம்பதினாயிரம் தமிழ் மக்கள் அகதிகளால் தவிக்கிறார்கள் என்று டெலிவிஷனில் காட்டி ஊர்கள். சோகம் ததும்பிய ஆயிரம் முகங்களில் பட்டினி யோடு தஞ்சைடைந்த பல்லாயிரக்கணக்கான உருவங்களில் தன் தமக்கையின் உருவமும் தெள்படுமா என்று துடித்தான் சண்முகவிங்கம். எத்தனையோ நாட்கள் முயற்சி செய்து

அலுத்த பின் கொழும்பில் உள்ள ஒரு சிங்கள நண்பரின் முயற்சியால் தமக்கை ஒரு அகதி முகாமிலிருப்பதாக அறிந்து அதிர்ந்தான் சண்முகவிங்கம். தமக்கையின் குடும்பத்திலுள்ள மற்றவர்களுக்கு என்ன நடந்ததாம், சண்முகவிங்கம் துடிப் புடன் டெலிபோனில் பேசிய, தன் சிங்கள நண்பனைக் கேட்டான்.

தனக்குத் தெரியாது என்று சொல்லி விட்டான். சிங்கள நண்பன் தெரிந்தாலும் சொல்லத் தயாரில்லை என்பது அவன் காலில் தொனித்தது. அதன்பின் எத்தனையோ கஷ்டப்பட்டு ஒக்கட் அனுப்பித் தமக்கையைக் கூப்பிட அருக்கிறான்.

டொக்டர் சண்முகவிங்கம் கல்யாணமாகாத டொக்டர் பச்சிலர்ஸ் குவார்ட்டர்ஸில் இருக்கிறான். தமக்கை குடும்பம் நங்கி நிற்க வசதியில்லை. தமக்கையின் மைத்துணர் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டான். எப்படியும் இந்த வார விடு குறைக்கு வீவு எடுக்க வேண்டும் என்று முடிவு கட்டியிருந்தான். ஸ்ரீவனின் உதவியைக் கேட்டான்.

எத்தனையோ மழுப்பல்களுக்குப் பின் ஒம் என்று சொன்னாரன் ஸ்ரீவன். அப்படிச் சொன்னவன் இப்போது வந்து வேறு ஏதோ சொல்வதைக் கேட்க சண்முகவிங்கத்துக்கு நம்ப முடியாமலிருக்கிறது ஸ்ரீவன் சொல்லும் கதை.

வர்ஷில் சின்னேரம் அடிமீட் பண்ணப்பட்ட நேரயாளி எந்த வெள்ளைக்கார டொக்டரும் தன்னையோ தன் உடைந்த எலும்பையோ தொடக்கடாது என்று சொல்லி விட்டானாம்!

அப்படிச் சொல்லிய நேரயாளியின் கதையித்தைப் பாராட்டும் மனதிலையில்லை சண்முகவிங்கம். வெள்ளைக்கார டொக்டர்களைவிட்டால் டொக்டர் சண்முகவிங்கம் பார்த்தே தீவேண்டும். அவளைவிட்டால் வேறுயாருமில்லை. அந்த நேரயாளியைப் பார்க்க ஹித்ரோ விமான்

திலையத்திலிருந்து வண்டனுக்கு வரும் வழியில் ஏற்பட்ட கார் விபத்தில் கால் எலும்பை உடைத்துக்கொண்டு நிற்கிறாராம் (எப்படி நிற்பது? படுத்திருப்பான்.) புது நோயாளி.

சிக்கலான எலும்புடையலைம். தீரைய இரத்தம் சேத மாசிலிட்டது என்று சந்தேகிக்கிறார்களாம். ஸ்ரீவன் தனது வெளிறிய முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு சொல் கிறான். சண்முகவிங்கத்துக்குக் கோபம் பற்றிக் கொண்டு வருகிறது. தன் குடும்பம் உடைபட்டு சிக்கலானி, சின்னா சின்னப்பட்டு சிதறிப்போய் தாங்கள் பிறத் தாய் நாட்டு வேயே அநியாயமாய் குற்றுமிரும் குலையுமிருமாய் ஒரு உரிமையுமின்றி உதவியுன்றித் தவிக்கிறார்கள். யாரிந்தப் புது நோயாளி தன் காலைத் தன் பிழையால் உடைத்துக் கொண்டு (பிழையான முறையில் கார் ஒட்டியபடியால் விபத்து நடந்ததாம். ஸ்ரீவன் தந்த தகவலிது) அந்நிய நாட்டு ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்துகொண்டு, தான் விரும்பிய டெக்டரைத் தான் பார்க்க உரிமையுண்டு என்று சட்டம் கடைப்பதற்கு?

சண்முகவிங்கம் எரிச்சலுடன் ஸ்ரீவனைப் பார்க்கிறான். “என்ன அப்படியான அவசரமான காரியம்” ஸ்ரீவன் சண்முகவிங்கத்தைக் கேட்கிறான். ஸ்ரீவன் அதிகம் கதைக் காதவன். மற்றவர்களின் தனிப்பட்ட விஷயங்களில் அக்கறை காட்டாதவன். ஆனாலும் சண்முகவிங்கத்தின் முகத்தில் வெடிக்கும் கோபத்துக்குக் காரணம் தெரியாமல் கேட்கிறான்.

ஸ்ரீவனுக்குப் பதில் சொல்லவில்லை. சண்முகவிங்கம் கைக்கடிகாத்தைப் பார்த்தான். சின்னேரம் ஆறு மணி ரெயின் எடுத்து ஹாட்வோர்ட் (தமக்கையிருக்கும் ஊர்) போவதாக இருந்தான். இப்போதோ நேரம் ஜந்தனையாகிறது. இவன் நேரத்தைப் பார்ப்பதைப் பார்த்து விட்டு,

“ஏதும் படம் பார்க்கப் போகிறாயா” என்று கேட்டான் ஸ்ரீவன். படமா? இலங்கையில் பிறந்த குற்றத்திற்காக தமிழின் வாழ்க்கையே பயங்கரப் படமாயிருக்கிறது இதைவிட வேறென்ன படம் திரையில் பார்க்க வேண்டும்? சண்முகவிங்கம் ஸ்ரீவனுக்கு மறுமொழி சொல்லவில்லை. “காதல் படமா?” ஸ்ரீவன் கேட்டான், சண்முகவிங்கம் மறுமொழி சொல்லாததைக் கண்டு.

“இந்தியப் படமா?” ஸ்ரீவனுக்கு என்ன இன்றைக் கெல்லாம் கேள்விப் படவும் விரிகிறது? சண்முகவிங்கம் எரிச்சலுடன் தலையாட்டினான். எதையாவது சொல்லி ஸ்ரீவனை சமாதானம் செய்துவிட்டு போக வேண்டும் போலிருந்தது?

“எதைப் பற்றிய படம்?” ஸ்ரீவனின் முகத்தில் கிணுகிணுப்பு. ஸ்ரீவன் எப்போதோ ஒரு நாள் காம சூத்திரா படம் பார்த்ததாகச் சொன்னான். ஸ்ரீவனின் குறும்பு தவழும் முகத்தைப் பார்த்ததும் சண்முகவிங்கத்துக்கு இன்னும் கோபம்கூட வருகிறது. எனிய நாய்கள்! இந்தியர் (சண்முகவிங்கம் இலங்கையன் ஆனாலும் ஹூஸ்பிட்டலில் எல்லோரும் The Indian Doctor என்றுதான் அவனைக் குறிப்பிடுவார்கள்) காம சூத்திராவையும் கறிச் சட்டியையுமா நினைத்துக் கொள்கிறார்கள்?

“என்ன படமா? காளியைப் பற்றியது. இந்தப் பெண் தெய்வம் காளியைப் பற்றியது தெரியும்தானே” சண்முகவிங்கம் வெடித்தான்.

ஸ்ரீவனின் முகத்தில் சட்டென்று ஒரு இருள் படிந்த பாவும். மனக்கண்ணில் தலையைக் கொய்து நிற்கும் பத்திரிகாளியைக் கண்டிருப்பான். கையிலிருக்கும் ஸ்ரெட்டான் கோபபை ஸ்ரீவனின் கழுத்தில் போட்டு அருத்திக் கொலை செய்ய வேண்டும் போல கோபம் வருகிறது. சண்முகவிங்கத்துக்கு.

இவனைக் கோபித்து என்ன பிரயோசனம். தன்னை எதிர்பார்க்கும் புது நோயாளியைத்தான் கோபிக்க வேண்டும், இந்திய பெடாக்டரைத்தான் பார்ப்பேன் என்று சொல்லும் அந்தப் புதுநோயாளியின் நெஞ்சமுத்தம்தான் என்ன!

அந்திய நாட்டில் இந்தப் புது நோயாளிகளுக்கிருக்கும் துணியும் நெஞ்சமுத்தமும் பிறந்த நாட்டில் வாழ்ந்து இன்று அந்திகளாய் மாறியிருக்கும் தமிழர்களுக்கிருந்தால்..... பெருமுச்ச விடுகிறான் சண்முகவிங்கம்.

அவன் கால்கள் வார்ட்டுக்கு போகும் பாதையில் போகின்றன. மனமோ நெஞ்சமுத்தமும் தைரியமும் கொண்ட நண்பன் ராமநாதனிடம் தாவுகிறது.

ராமநாதன் வெறி பிடித்த சிங்கள் அரசாங்கத்தின் கைத்தியாகி விட்டான், என்ற செய்தி சண்முகவிங்கத்திற்கு எட்டியபோது சண்முகவிங்கத்துக்குத் தன் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை. நீதிக்கு தலைவணங்கி நேர்மையே வட்சியம் என வாழ்ந்த ராமநாதன் சிங்கள் அரசாங்கத்துக்கு கெதிராக என்ன செய்தான்? ராமநாதன் ஒரு சாதாரண அரசாங்க ஊழியன் உணவுக்கு உழைக்கும் நேரம் போக மீதமுள்ள நேரத்தில் இலக்கியமே உலகம் என்று மூழ்கிக் கிடப்பான். எப்போதாவது இருந்து கவிதை எழுதுவான். ஒரு சில கவிதைகள் பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரமாகியிருக்கின்றன. இனிமையாகப் பேசுவான். அவனைச் சுற்றி ஒரு ஜிள்வட்டக் கூட்டம் சிலவேளைகளில் காணப்படும்.

வைத்தியக் கல்லூரியில் படிக்கும்போது விடுமுறை காலங்களில் சண்முகவிங்கமும் ராமநாதனைச் சுற்றியிருந்த ஒன்றிரண்டு பேரில் ஒருத்தனாகவிருந்தான்.

நிலவையும் தென்றலையும் பற்றிக் கவிதை எழுதத் தொடங்கிய ராமநாதன் அடிமைத் தனத்தையும் விடுதலை

வயயும் பற்றி எழுதினான். யாழ்ப்பாணத்தில் திரும்பிய பக்கமெல்லாம் துப்பாக்கி பிடித்த சிங்கள ராஜூவத்தினர்.

அடக்கு முறையும் தாக்குதலும் நளைந்த சம்பவங்கள். அதன் பிரதிபலிப்பு ராமநாதனின் கவிதைகளில் தெரிந்தது. சண்முகவிங்கம் வைத்தியப் படிப்பு முடிய சிங்களப்பகுதிகளில் வேலை செய்யப் பயந்து மேற்படிப்பை முன்னிட்டு வண்ட ஞக்கு வந்து விட்டான். சிங்களப் பகுதிகளில் 77ம் ஆண்டு நடந்த பயங்கரவாதத் தாக்குதல்களுக்கு ஆளச்சிய தமிழர்களின் அனுபவங்கள் வார்த்தைகளால் வடிக்க முடியாதனை. ராமநாதனின் தகப்பன் ரத்தினபுரியில் அப்பேரது ஆசிரியராக இருந்தார். ராமநாதனின் குடும்பம் ரத்தினபுரியிலிருந்தது. கலவரம் தொடங்கியதன் பிரதிபலிப்பு ரத்தினபுரி எங்கும் தெரிந்தது.

சிங்களக் காடையர்கள் பயங்கர ஆயுதங்களுடன் தமிழர்களின் விட்டைத் தேடி ஆவேசத்துடன் திரிந்தார்கள். தேடியலைகிறார்கள். இந்தியத் தமிழர்களைத் தேடவில்லை என்ற ஆறுதலுடன் ராமநாதன் குடும்பம் பக்கத்திலுள்ள தோட்டப் பகுதிக்குத் தஞ்சம் புகுந்தார்கள்.

ஆனால் அங்கு கண்ட பயங்கரக் காட்சி. சண்முகவிங்கம் வண்டனுக்கு வர முதல் ராமநாதன் இலவங்கையில் தமிழரின் நிலைப்பற்றி கதைத்தான். தான் அனுபவித்த, கண்ணால் கண்ட கோரக் காட்சிகளை விபரித்த போது பினங்களையும் இரத்தத்தையும் தொட்டு அளையும் சண்முகவிங்கத்தின் உடம்பே பயத்தால் சிலிர்த்தது.

இலங்கையின் பொருளாதாரத்திற்கு முதுகிகலும்பான வர்கள் இந்திய வங்சா வழியினரான தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளிகள். ஆனால் அவர்களின் வரழ்க்கை நிலையோ அகில உலகமும் அறிந்த கீழ்த்தரமான நிலையானது. கடந்த நூற்றி ஐம்பது வருடங்களாக இலங்கை அரசாங்கத் தால் அரைகுறையடிமைகளாக நடத்தப் படுவர்கள் அவர்கள்.

அவர்களுக்கு ஏந்த விதமான உரிமையுள்ளது. அடிப்படையனித உரிமைகள் கூட சிங்கள அரசாங்கத்தால் பறிக்கப்பட்ட தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு இழப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை; அவர்களின் உடம்பைத் தவிச இலங்கைப் பொருளாதாரத்திற்கு அத்தியாவசியமான முதுகெலும்புகள் சிங்களக்காடையர்களால் உடைக்கப்பட்டன.

தொழிலாளர்களின் மக்களின் மக்கன் மானபங்கள் படுத்தப்பட்டார்கள். உலகத்தில் இதுவரை ஏந்த நாட்டிலும் நடக்காத கோரமான கேவலமான விதத்தில் இந்திய வங்சா வழித் தமிழ்ப் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டார்கள். எட்டு வயது இளம் இந்தியச் செல்விகளின் பெண்மை மிருக வெறி பிடித்த சிங்களக் காடையர்களால் மூலம் செய்யப்பட்டழிந்த கொடுமையை ராமநாதன் தெரில் கண்டான்.

இரத்தினபுரியில் விடுவாசலியும்து யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தபோது தான் ராமநாதனுக்கு சண்முகவிங்கத் தின் சினேகிதம் கிடைத்தது. மெடிகல் கொலிஜ் விடுமுறை களுக்குப் போயிருந்தபோது சண்முகத்தின் சினேகித்தன் ஒருந்தனின் சினேகித்தின் மூலம் ராமநாதன் பழக்க மணங்கள்.

முதல் நாளே ராமநாதனைச் சண்முகவிங்கத் துக்குப் பிடித்துக் கொண்டது. சண்முகவிங்கத்துக்குக் கவிதை களிலும் கவிலைகளிலும் அவ்வளவு கடுபாடு இல்லாவிட்டாலும் ராமநாதனின் கவிதைகளை ரசித்துப் படிக்குமளவுக்கு ராமநாதன் தன் கருத்துக்களையும் சிந்தனைகளையும் தன் கவிதைகளால் புகுத்தியிருப்பான்.

கவிதையில் தொடங்கிய கதை சிலவேளை அரசியலில் வந்து முடியும். இலங்கையில் தமிழரின் நிலைப்பற்றிக் குழுவான் ராமநான்.

‘ஓரு அரசாங்கம் வந்தால் தமிழரின் பிரச்சினை தீரும்’ என்று சொன்னான் சண்முகவிங்கம்.

தமிழரின் உரிமைகளை ஆதரிக்கும் தைரியத்துடன் எந்த விதமான சிங்களக் கட்சியும் பதவிக்கு வரமுடியாது. எவன் தமிழனை நக்குவதிலும் தமிழ் இனத்தை இலங்கை சிலிருந்து அறிப்பதற்கும் அதி தீவிர நடவடிக்கை எடுப்பேன் என்று சிங்கள மகா சனங்களிடம் வாக்குக் கேட்கிறானோ அவன்தான் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறான். தமிழரை இலங்கையிலிருந்து அறிப்பது நங்கள் புத்த தர்மம் இட்ட கட்டளை என மனப் பூர்வமாக நினைப்பவர்கள் சிங்கள அரசியல் வாதிகள் அவர்களை ஆட்டிப் படைப்பவர்கள் புத்த மதவெறியும் சிங்கள மொழி வெறியும் கொண்ட புத்த மதத் தலைவர்கள் இவர்கள் கையில்தான் இலங்கைச் சனநாயக தர்மம் விலங்கு பூட்டப் பட்டுச் சிறைவைக்கப் பட்டிருக்கிறது அந்த விலங்கு உடைபடாதவரை இலங்கைத் தமிழருக்கு எந்த விமோசனமு யில்லை. ராமநாதன் பெருமூச்சடன் சொல்வான். சண்முகவிங்கம் கொழும்புக்குத் திரும்பி வரும் வரை திருப்பித் திருப்பி இதையே கதைப்பார்கள். தமிழர்கள் அடிப்படை உரிமைகளையிழுந்து அல்லுறவுது போல் சிங்கள மக்களிடையேயும் தங்கள் அரசியல் பொருளாதார உரிமைகளையிழுந்து துயர்படும் எத்தனையோ ஆயிரம் பேரிருக்கிறார்களோ. ஏன் இரு தரப்பாரும் ஒன்று பட்டு தங்கள் அடக்கு முறைக்கு எதிராகப் போராடக் கூடாது? சண்முகவிங்கம் இதுபற்றி எத்தனையோ தரம் யோசித்திருக்கிறான்.

சோசலிசத்தையும் நாட்டு ஒற்றுமையையும் பற்றி தொண்டை கிழியக் கத்தும் இடது சாரிகள் ஏன் இந்த-

அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை மறந்துபோய் அரசியல் புரட்சி என கத்துகிறார்கள் என்பதும் அவனுக்கு விளங்காது.....

ஓர்தோபீடிக் வார்ட்டுக்கு எட்டாம் மாடிக்குப் போக வேண்டும்.

‘விப்ட்’ வரும் வரை காத்திருந்தான் சண்முகவிங்கம்.

தமிழர்களின் எதிர்காலத்துக்கு உத்தரவாதமிருக்கிறதா அவள் திரும்பிப் போவதற்கு? அக்காவை ரயர் போர்ட்டி விருந்து கூட்டிக் கொண்டு வரும்பேரு அக்கா இதைத்தான் சொன்னாராள்.

‘‘தம்பி சிங்களக் காடையர்கள் வெறிநாய்கள்போல தமிழர்களை வேட்டையாடித் திரிகிறார்கள், தயவு செய்து திரும்பி வராதே’’ அவள் தன் குடும்பத்தில் பெரும்பான்மையானவர்களையிழுந்த துண்பத்தில் பொருமினாள்.

‘அக்கா இது என் தாய் நாடில்லை. எப்போதோ ஒரு நாள் நான் திரும்பத்தான் வரவேணும். வானத்துக்குக் கீழ் விட்டைக் கட்டிவிட்டு மழைக்குப் பயப்படலாமா’’

அவள் விரக்தியாகக் கேட்டான்.

அக்கா இவனைக் கண்டமரத்திரத்தில் ஒவைஷு அழுதுகொண்டு சொன்ன பயங்கரச் செய்திகளை இவன் குழுறும் தன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு கேட்டான். ஆடி மாதம் 24ம் திகதி கொழும்பில் தமிழர்களைக் கொலை செய்யத் தொடங்க முதலே யாழிப்பாணத் திலும் திருகோணமலையிலும் நடந்த பாதங்களைச் சொன்னாள்.

திருகோணமலையில் ஒரு பஸ்ஸை நெருப்பூட்டி அதிலிருந்த தமிழர்களைக் கொளுத்தினார்கள் சிங்களவர் என்பதை லண்டன் பத்திரிகையென்றில் வாசித்திருந்ததை அக்காவிடம் கேட்டான்.

“அது மட்டுமா தமிழ் செய்தார்கள் யாழிப்பசனாத்தில் நிடூட்டார்கள் புகுந்து தமிழ் பாடசாலை மாணவிகளையும் கடத்திக்கொண்டு போய் ராஜுவு முகாங்களில் வைத்துக் கற்பழித்தார்கள் அதில் சம்பந்தப்பட்ட ராஜுவத்தினரைத் தமிழர்கள் தாக்கிய படியால்தான் திலங்கையில் எல்லா இடங்களிலும் சன்னடையும் அங்கிரும் கூடியது” அக்கா ஏக்குத் தெரியாமல் எத்தனையோ நடத்திறுக்கலாம். கொழும்பிலிருந்தவர்களுக்கோ சிளைஷ்பில் என்ன நடத்து என்று தெரியாதாம்.

ஊரடங்கு சட்டம் போட்டத் தமிழரை விடுகளுக்குள் இருக்கப் பண்ணிவிட்டு ராஜுவத்தினரும் காடையர்களும் விடுகளுக்குள் புகுந்து தாக்கினார்களாம். கொலை கற் பழிப்பு... நடத்தவைகளை நினைத்தும் வருத்தப்பட்டும் என்ன பிரயோசனம். இனி என்ன செய்ய வேண்டும்? இலங்கையில் இப்போது தமிழருக்கு என்ன நடக்கிறது? இலங்கையில் தற்போது தமிழரின் நிலை என்ன?

அக்காவைப் பார்க்கப் போகவேண்டும். அரில் நடந்த விடயங்களை உற்றார் உறவினர் பட்ட கஷ்டங்களைக் கேட்டறிய வேண்டும் என்று எத்தனையோ யோசனைகளுடன் வீவு எடுத்திருந்தான்.

இந்தப் புது நோயாளி வந்து எவ்வாறாற்றையும் கெடுத்து விட்டான். யாரிந்த மன்னடக் களை பிடித்த மடையனி? வெள்ளைக்காரனிடம் ஈய்த் தீக்கம் போடும் தெரியும் வெள்ளைக்காரனுக்கு என்னைய் கொடுக்கும் அராப் காரரைத் தவிர யாருமிகுப்பதாகச் சன்னுகவிங்கத் துக்கு தெரியாது. பணமிருந்தால் பின்னும் பேசும் என்பார்களே.

பணக்காரனா அல்லது பைத்தியகாரனா? விப்பட்டாம் மாடியில் இவ்வளை இறக்கி விட்டது.

புட்டாதிராதம் இவையுதிர்காலம் தொடங்கி விட்டது என்பதன் அதிகுறி சீழே மொட்டையாய்த் தெரியும் மரங்களில் தெரிகிறது.

எட்டாம் மாட்ஜூன்னலால் உலகத்தைப் பார்க்க ஏதோ பொம்மை நாடகங் பார்ப்பது போலிருக்கும்.

விளையாட்டுக் கார்களில் ஊர்ந்து திரியும் விளையாட்டு மனிதர்களை நினைத்துக் கொள்வான். இப்போது அப்படி ஒரு கற்பணையுமில்லை.

பெலிவிஷ்டினில் காட்டிய இலங்கைத் தலைநகரமான கொழும்பு மனக்கண்ணில் தெரிந்தது. வண்டன் ‘‘ரைம்ஸ்’’ பத்திரிகை பிரசுரித்திருந்த நோட்டில் உயிரோடு எரியும் தமிழ் மனித உடம்பு மனதில் படம் போட்டுக் குழும வைத்தது.

பாதுகாப்பற குழந்தைகள் பெண்கள், பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய நோயாளிகள் எல்லோரையும் காரிக்கமில்லாமல் கொலை செய்தார்களாம்.

அக்காவின் கமத்துனரை குற்றுயிருடன் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போன்போது கொழும்பு பெரியாஸ் பத்திரியில் ஏற்க மற்றது விட்டார்களாம். சிங்கள நோயாளி களுக்கே உணவில்லை. “பறைத்தமிழனுக்கோ உணவும் பாதுகாப்புமோ” என்று துரத்தி விட்டார்களாம் அக்காவின் கமத்துனரின் குற்றுயிரை ஆஸ்பத்திரி ஆழியர்களே தாக்கிக் கொலை செய்தார்களாம்.

வண்டனில் ஆஸ்பத்திரியில் என்றால் தான் விரும்பிய டோக்டரைத்தான் பார்ப்பேன் என்று அடும் பிடிக்கிறானாம் யாரோ ஒரு அந்தியன்.

யாராயிருக்கும்?

வார்ட்டின் உடைந்த எழும்புகளை தூக்கிக் கட்டியபடி தோரணங்களாகவும் காவடிகளாகவும் கட்டில்களில் நோயாளிகள் படுத்திருக்கிறார்கள்.

மகுமகள் கமலினியை சண்முகவிங்கம் மேலே யோசிக்க வில்லை.

எட்டு வயதுச் சிறுமிகளையும் விட்டு வைக்காத புத்தமதக் காடையர்களின் கையில் பருவப் பெண்ணான் கமலினியின் கற்பு...

அக்கா கதறியழுதாளாம். அடித்தார்களாம் உதைத்தார் களாம். உடம்பில் கிடந்த ஒவ்வொரு நடையையும் பறித்தும் பியத்தும் எடுத்தார்களாம். மாயியின் காதிலிருந்து தோடு கழட்டப்படவில்லை. பியத்தெடுத்தார்களாம். கண் தெரியாத மாயியின் காது அறுந்து தொங்குகிறது. ‘ஹலோ டோக்டர் ஸாா்’ அந்தப் புது நேர்ஸ் முகாகக் கிரிக்கிறான். இவள்தான் தற்போது ஸ்ரிவனின் கேரள் பிரண்ட் என்று கேள்வி. இவள்தான் இந்த Week end முழுதும் ஒவ்வை செய்யப் போகிறவள் என்றால் ஸ்ரிவனி என்ன பாடு பட்டும் வார்ட்டை வளைய வந்து கொண்டிருப்பானே.

‘யாரந்தப் புது நோயாளி’ எரிச்சலுடன் முன்னுக்கிறான் சண்முகவிங்கம்.

‘ஓ போய்ப் பாருங்களேன். வேடிக்கையை’ அவள் புது நோயாளியிருந்த அட்மிஷன் அறையை கட்டிக் காட்டுகிறாள்.

வெள்ளைக்கார இனத்தையே தூக்கியெறிந்து பேசிய மகா வீரனே யார்?

இவன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு வந்ததுபோல் ஆங்கிலேயருக்கு எண்ணெய் கொடுக்கும் அராப்காரனில்லை இந்த புது நோயாளி.

விழிக்ஞக்குள் இரண்டு தீபங்களைப் பொருத்தி வைத்து நேரடியாகப் பார்த்து நிலை தடுமாற வைக்கும் கூரிய பார்வையையுடைய இவன்...

ஒரு அமெரிக்க இந்தியன்.

“ஹலோ டோக்டர்” படுத்திருந்த நோயாளியின் முகத்திலும் வார்த்தைகளிலும் சந்தோஷம்.

வெள்ளைக்காரன் தன்னையோ நன்னுடைய உடைந்த எலும்பையோ தொடக்கூடாது என்று சொன்னவன் இவன் தானா? இந்த நோயாளிக்கு எலும்பு முறிவாக நிறைய இரத்தம் போயிருக்கும் என்று சந்தேகிப்பதாக டோக்டர் ஸ்ரீவன் ஹட் சொன்னான்.

அப்படியான் ஒரு அறிகுறியுமில்லாமல் இனி முகம் எவ்வளவு பிரகாசமாயிருக்கிறது?

தன் ஆச்சரியங்களைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் டோக்டருக்கு ஹலோ சொல்லிக் கொள்கிறான். ஏனக்குத் தெரியும் உலகத்தில் எந்த முலையிலும் ஒரு இந்திய டோக்டர் இருப்பார் என்று படுத்திருந்த நோயாளி சந்தேகத்துடன் சொல்கிறான்.

டோக்டர் சண்முகவிங்கம் நோயாளியின் உடைந்த காலைப் பார்க்கிறான். தன்னை ஒரு இந்திய டோக்டர் என்று நினைக்கிறான் இந்த அமெரிக்கன் இந்தியன். தான் இலங்கைத்தமிழன் என்று சொல்வதா? இந்தியத் தமிழ்னாய்த் தான் இருந்தால் இலங்கையில் இவ்வளவு நூர்ம் கண்டப்பட வேண்டுமா?

‘வெள்ளைக்கார டோக்டரை வேண்டாம் என்று சொன்னாயாம் உண்மையா’ இவன் நோயாளியின் முகத்தில் ஒரு புன்சிப்பு. ‘நீயும் ஒரு இந்தியன் தானே நீ மட்டும் இந்த வெள்ளைக்காரரை நம்புவாயா’ நோயாளி கேட்கிறான்.

‘நான் இந்தியனில்லை இலங்கையன்! இலங்கைத் தமிழன்’ டோக்டர் சண்முகவிங்கம் சொன்னான்.

நோயாளியின் முகத்தில் சொல்ல முடியாத ஆச்சரியம். வண்டன் ஆஸ்பத்திரியில் டோக்டராக இருப்பது ஆச்சரியமா?

லண்டனில் மட்டுமென்ன உலகத்தில் எத்த மூலமிலும் தானே இலங்கைத் தமிழன் பொட்டாகவேர எஞ்சினியராகவேர ஆசிரியனாகவேர இருக்கிறான். அதில் என்ன ஆச்சரியம்? இலங்கையில் வாழ முடியாமல் அனாதைகள் மாதிரி உலகத்தின் ஒவ்வொரு மூலைக்கும் ஒடிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பது இவனுக்குத் தெரிந்தால் ஆச்சரியப் படியாட்டான்.

‘என் அப்படி ஆச்சரியத்துடன் வாயைப் பின்கிறீர்கள்’ பாதிகோபமும் பாதி கேள்வியுமாய் கேட்கிறான் பொட்டா சண்முகவிங்கம்.

‘நான் வாசித்துக் கொண்டிருப்பது இலங்கைத் தமிழரைப் பற்றித்தான் என்று உள்குச் ‘சொன்னால் ஆச்சரியப்படமாட்டார்களே’ நோயாளி தான் வாசித்துக் கொண்டிருந்த மகளினைக் காட்டுகிறான். ‘‘New Statesman’’ நியூ ஸ்டேட்ஸ்மெனில் தமிழின் நிலைப்பற்றி (இலங்கையில்) ஒரு கட்டுரை வந்திருப்பது தெரியும். லண்டனில் எந்தப் பத்திரிகையைத் தொட்டாலும் ஏதோ ஒரு மூலமில் இலங்கைத் தமிழர் பற்றியும் அவர்கள் அனுபவிக்கும் கொடுமைகள் பற்றியும் செய்திகள் வந்தபடியே இருக்கின்றன.

‘உலகத்தில் நடக்கும் அநியாயங்களுக்கெல்லாம் மூல காரணம் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் தான் என்பது மறுக்க முடியாதது தானே’’. நோயாளியின் கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லாமல் உடைந்து போயிருக்கும் அவன் கால்களைப் பரிசோதனை செய்கிறான்.

சிக்கலான உடைவுதான், எவ்வளவு சேதம் என்று பார்க்க எக்ஸ்ரே எடுக்க வேண்டும். தனக்குள் நினைத்துக் கொள்கிறான்.

சிக்கலான உடைவு! எங்கள் தமிழர் எத்தனை சிக்கலான உடைவுகளைக் கண்டிருப்பார்கள்? ராமநாதஜுடன் சேந்த

மற்றத் தமிழ் அரசியல் கைதிகளையும் எப்படி சித்திரவதை செய்து கொலை செய்திருப்பார்கள்.

‘உங்கள் இந்தியாவைத் தேடவெளிக்கிட்டுத்தானே இந்த வெள்ளைக்காரர்கள் உலகத்தையே கூறுபோட்டுக் கொண்டார்கள். இப்போது ஆகாயத்தையும் கூறு போடுகிறார்கள்’ நோயாளி தன் கால் வேதனை மறக்க அலட்டுகிறானா அல்லது உண்மையாக இன்னுமொரு இந்தியனைக் கண்ட சந்தோசத்தில் கதைக்கிறானா?

‘இப்படி உடைந்து போயிருக்கும் காலை ஒரு வெள்ளைக்கார பொட்டாக்களும் தொடக்கூடாது என்று சொன்னதாகக் கேள்விப்பட்டேன். நான் வராமவிருந்தால் என்ன செய்திருப்பாய்?’

சண்முகவிங்கம் தான் தமக்கையைப் பார்க்கப் போக முடியாமல் பண்ணிய நோயாளியைக் கடுமையாகக் கேட்கிறான்.

‘சொறி பொட்டார் உங்கள் அத்தியாவசியமான திட்டம் எதையும் குழப்பியிட்டேனா’’ கேட்ட நோயாளியை நியிர்த்து பார்க்கிறான் சண்முகவிங்கம். எவ்வளவு திடமான உறுதியான பார்வை இந்த அமெரிக்க இந்தியனுக்கு? இவச்கவின் இனமும் ஒரு காலத்தில் வெள்ளையர்களால் கொடுச்சாமாக கொலை செய்து கிட்டத்தட்ட அழிக்கப்பட்டதாகப் படித்திருக்கிறான் சண்முகவிங்கம்.

‘அத்தியாவசிய திட்டம் ஒன்றுமில்லை. அவசரமாக என் தமக்கையைப் பார்க்க வேண்டும். இலங்கைத் தமிழரை பற்றித்தான் வாசித்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னாய். இலங்கையில் எங்களுக்கு என்ன நடக்கிறது என்றும் வாசித் திருப்பாய். குடும்பத்தில் எல்லாரையும் இழந்து விட்டு, எல்லாவற்றையும் இழந்து விட்டு என் தமக்கை வந்திருக்கிறான். பார்க்கப் போக வெளிக்கிட்டபோது உண்ணுடைய பிடிவாதம் குறுக்கிட்டது.’’

சன்முகவிங்கம் அலுத்துக் கொள்கிறான்.

இவ்வளவு நேரமும் ஓயாமல் பேசிக் கொண்டிருந்த அமெரிக்க இந்தியனின் முகத்தில் பரிதாபம்.

இலங்கைத் தமிழ்களுக்கு என்ன நடக்கிறது என்ன நடந்தது. ஏன் நடந்தது என்றுதான் வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். திட்டமிட்டு ஒரு இந்ததை அழிக்கப் பார்க்கிறார்கள். ஜேர்மனியில் ஹிட்லர் யூதர்களைப் படுகொலை செய்ததுபோல் இலங்கையில் தமிழர்களை அழிக்க பொதுத் தராசாங்கம் திட்டம் போடுவதாகத் தமிழ் மக்கள் பயப்படுவதையும் வாசித்தேன் இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் இப்படி அநாகரிகமான மனித வேட்டைகளை’ அமெரிக்க இந்திய னுக்கு பெருபூச்சு வருவது சன்முகவிங்கத்துக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. பாதிக்கப்பட்ட மக்களைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு பத்திரிகைச் செய்தி வெறும் ‘நியஸ்’ ஆக மட்டும் தான் இருக்கும் என்றுதான் சன்முகவிங்கம் நினைத்தான்.

ஆளால் இன்று எத்தனையோ ஆயிரம் மைல்களுக்கப் பால் பிறந்து வளர்ந்த அமெரிக்க இந்தியன் உலகத்தில் கஷ்டப்படும் இலங்கைத் தமிழருக்காகப் பரிதாபப்படுவது நம்ப முடியாதிருந்தது.

ஆங்கிலேய நாட்டிலேயே ஆங்கில டெக்டர்கள் தன்னை தொடக்கடைது என்று சொன்னவன் வெறும் திமிர்பித்தவனாக இருக்கலாம் என்றுதான் சன்முகவிங்கம் யொசித்தான். இப்போது பார்த்தால் என் இந்த அமெரிக்க இந்தியன் வெள்ளையர்களை வெறுக்கிறான் என்று தெரிகிறது. அமெரிக்க ஆதிக் குடிகளான செவ்விந்தியரை அழித்தொழித் த ஆதிக்க வாதிகள்லவரா இந்த வெள்ளையர்கள் அந்தக் கோபம் இன்னும் இதே அமெரிக்க செவ்விந்தியருக்கு இருக்கிறதா?

‘என் இங்கிலீஸ் டெக்டர் உன்னைப் பார்க்க ந் அனுமதிக்கவில்லை’ என்று சன்முகவிங்கம் கேட்டான். அவன் சொன்ன மறு மொழி!

அமெரிக்காவின் ஆதிக்குடிகளான எங்களை அரை குறை அடிமைகளாக ஆக்கி வைத்திருக்கும் வெள்ளையர்களை நான் மதிக்கவா? நம்பி என் உடம்பையோ எழும்பையோ கொடுப்பேனா? எங்கள் இனத்தைபே கிட்டத் தட்ட அழித்தொழித்த ஏகாதிபத்தியவாதிகள் இன்று என்னைப் போல் ஒரு சாதாரண இந்தியனின் உடைந்த எழும்பில் அக்கறை காட்டுவார்கள் என நம்பவா?’ இந்தியன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு மறுமொழி சொல்லாமல் எக்ஸ்ரே எடுப்பதற்கு விண்ணப்ப பத்திரம் நிரப்புகின்றான் சன்முக வீண்கம்.

அரை குறை அடிமைகள்!

அமெரிக்காவில் செவ்விந்தியர்கள் மட்டுமா அரை குறை அடிமைகள்? பாலஸ்தீனத்தில் பாலஸ்தீனத்தார் நாடற்ற அரை குறையாற்றிமைகள்! லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் ஆதிக் குடிகளான பல தரப்பட்ட செவ்விந்தியர்களும் அரை குறையாற்றிமைகள்.

இலங்கை மலையகத்தைக் காடகற்றி நாடாக்கித் தோட்டமிட்டு தொழில் செய்து நாட்டின் வருமானத்திற்கே முழுகெலும்பான தமிழன் நாடற்ற அரை குறையாற்றிமை!

இன்னும் கொஞ்ச காலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாய் இலங்கையின் பிரசைகளான் தமிழர்கள்! இப்போது மட்டும் இலங்கைத் தமிழருக்கு என்ன உரிமை கிடக்கிறது?

இலங்கையில் தமிழனாய்ப் பிறந்ததற்குப் பலன் அடிஉடை கொலை கொண்ண கற்பழிப்பு உயிரோடு எரித்தல் என்பனதான் அரசாங்கத்தின் உதவி!

அக்கா அழுது கொண்டு சொன்னாள் ‘‘தம்பி இனி நாங்கள் இலங்கையில் சிங்களவரோடு ஒற்றுமையாக இருக்க வாது, எங்களுக்கொரு தனிப்பிரதேசம், தனி அரசாங்கம் தேவை, பாதுகாப்பாகத் தமிழர் சீவிக்கிறதுக்கு’’

தமிழனுக்கு ஒரு தனிப் பிரதேசம்!

சகோதரர்களுக்கும் சன்டை வந்தால் வீட்டைக் கொத்திப் பிரிக்கலாமா?

“ஆனால் தொந்தரவு செய்யும் சகோதரன் துரோகியா சிருந்தால் உறவுக்காக அடிமைப்படாமல் பிரித்து” அப்படித் தான் ராமநாதன் சொன்னான்.

“எங்கள் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் அடிப்படை யிலைமை மனித உரிமையே சிங்கள அரசாங்கத்திடம் பறி கொடுத்து விட்டோம். அதை மீட்க, நாங்கள் எங்கள் உரிமை யுடன் வாழ சிங்களவரிடமிருந்து பிரிந்துபோவதுதான் ஒரே ஒருவழி என்றால் நாங்கள் அதை முன் வைத்துப் போராட வேண்டும்.”

ராமநாதன் பிறப்போக்குவாதியல்ல! தமிழ் வெறி பிடித்தா வனல்ல! இலங்கையில் உள்ள ஒவ்வொரு இனமக்களுக்கும் இலங்கையில் சகல உரிமைகளும் இருக்க வேண்டும் என்று மனதாரா நம்புவன். நம்பியவன். ஆனால் சிங்கள அரசாங்கம் திட்டமிட்டுத்தமிழ் மொழியை, தமிழ்க் கலாச்சாரத்தை அழிக்கத் தொடங்கியது. தமிழ்ப் பிரதேசங்களையே சிங்கள வர்கள் குடியேற்றி நிரப்புகிறது.

இப்போது சிங்களப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழர்களைக் கொலை செய்து... வார்த்தைகளால் படிக்க முடியாதனவு தீத்திரவதை செய்து... அக்கா சொன்னாள். அவள் குடும்பத் துக்கு நடந்த கோச முடிவை. வீட்டைக் கொள்ளையிடத்து, கருமகளைக் கற்பழித்து வாலிப்ப பையன்களையும் மைத்துளர்களையும் கண்ட துண்டமாக வெட்டிக் குனித்தபின் அக்காவைச் சொன்னார்களாம் வீட்டுக்கு நெருப்பு வைக்கச் சொல்லி? அக்கா நெருப்பு வைத்தாளாம். பற்றியெனியும் நெருப்பில் அக்காவின் கைக்குழந்தையைப் பறித்து ஏறியும் போது அக்கா கதறிய கதறலில் இரண்சிய பக்கத்து வீட்டு சிங்கள், ஆனால் கத்தோலிக் பாதிரியார் காடையர்களுடன் கெஞ்சி குழந்தையைக் காப்பாற்ற அக்கா குழந்தையும்

கையுமரங் உடம்பில் ஒரு துணியுமின்றி இருளிய ஒடித் தப்பி ஸர்களாம்... என்ன கொடுமை... சண்முகவிங்கத்துக்கு நினைவு குழுறி தீர் துவிரிக்கிறது கண்களில்.

தமிழர்கள் அரை குறையடிமைகளாயில்லாமல் தங்கள் விடுதலைக்குப் போராடி வெற்றி பெற “ஒற்றுமையுடன்” உழைப்பார்களா? கேள்விக்குறி மனதில் படா டொக்டை சண்முகம் சத்திரசிகிச்சை அறைக்குள் போகிறான்.

(1983)

இராஜேஸ்வரி

காலத்தில் தாயின் முலையைச் சப்பிக்கொண்டிருந்தி ருக்கலாம்.

அடுத்த கட்டிலில் பெரியமகள் செல்வி நிம்மதியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். பத்துவயதில் தான் எத்தனை பொழுப்புணர்ச்சி.

செலவிக்குப்பிறகு ஒரு குழந்தையும் வேண்டாமென்று தான் சமதி பிரார்த்தித்தாள். இப்போது இந்தக் குழந்தை பிறந்துவிட்டது..

குழந்தை வயிற்றிக் வந்ததும் இவள் மாமியார் இவளைப்பார்த்த விதம்?

‘இன்னொரு பெட்டைக் கட்டியை பேர்டப் போல் நாயா?’

சவிரக்கமிள்ளாரிக் கேட்டான் மாமியார். சமதி மறுமொழி சொல்லவில்லை. மாமியாளின் கேள்விகளுக்கெல்லாம் மறு மொழி சொல்ல இவள் முயன்றால் இவளுக்கு ஸ்ரீ குழம்பி விடும்

அறையின் ஒரு மூலையில் ஒரு கட்டிலில் இவள் கணவனின் குறட்டையொலி சீராகக் கேட்கிறது.

குத்டைச் சத்தத்துடன் மதுபான நெடியும் முக்கிலஷக் கிறது.

சமதி பெருமுச்ச விட்டபடி ஏழுந்தாள்.

மெல்ல அடிடூத்து வைத்துக் குளியலறைக்குப் போனாள். போகும்போது ஜனனவின் வெளியே எட்டிப்பாத்தாள்.

உலகம் மிக மிக அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. வானத்தில் நட்சத்திரங்கள் தெரியவில்லை. கரு முகில்கள் திறைத்த வானம் எப்போதும் மழையைக் கொட்ட வாம்.

றோஸா லஷ்சம்பேர்க் வீதி

முழந்தைக்கு நல்ல நித்திரை போலும். சரியாகப் பால் குடிக்கரமல் தூங்கி விட்டாள். அவளை இன்னொரு தாம் எழுப்பிப் பால் கொடுக்கத் தொடங்கினால் வேலைக்குப் போக நேரமாகி விடும். வேலைக்குப் பிந்திப் போவதை ஜேர்மன் முதலாளி விரும்பமாட்டார்.

வேலையை விட்டால் குடும்பம் தாங்காது. சமதி மெல்லமாகக் குழந்தையை அவள் மூலையிலிருந்து விலக்கினாள். குழந்தை மூலையைச் சப்புவதுபோல் சப்பிவிட்டு தூங்கிவிட்டாள்.

இனி இரண்டு மூன்று மணித்தியாலுக்கணக்குக் குழந்தை எழும்பாமல் நித்திரை செய்வாள்.

மூன்றுமாதக் குழந்தை உலகத்தில் எத்தத் துன்பத்தை அழறியாயல் எத்தனை நிம்மதியாகத் தூங்குகிறாள்?

நானும் இப்படி இருந்திருப்பேனா?

மூன்றும் பெண்குழந்தையாகப் பிறந்த போது தாய் இறக்கும் தறுவாயிலிருந்தாளாம். அந்தப் பழியை இவள் பாட்டியாச் சமதியின் மீது சமதிவிட்டாள்,

‘பிறந்த நேரமே தாயை பிடுங்கவந்த சனியன்’என்று பாட்டி இவளுக்குச் சொன்னதையுணராமல் இவளும் ஒரு

நூற்றில் கருஷில்களுக்குக் கண்ணடித்துக்கொண்டு ஒரு விமானம் போய்க்கொண்டிருந்தது.

சமதி ஜனங்கள் திரையை மூடிவிட்டு ஒரு நிமிடம் சுவரில் சாய்ந்தாள் அதிகாலை ஒரு மணியாகிறது. இப்போதுதான் அவள் வேலைக்குப் போக வெளிக்கிடுறான். ஊரிலென் நால் பயிர்களுக்குத் தண்ணீர்விட அதிகாலை ஜந்து மணிக்கு முன் யாரும் எழும்புவது அவனுக்குத் தெரியாது.

இது பேர்வின். மேற்கு பேர்வின். ஆயிரக்கணக்கான இலங்கைத் தமிழர் அதிகார வந்த தேசம். இரவு பகல் என்று வேலை பார்க்காவிட்டால் குடும்பம் நன்றாக நடக்காது! கொவாவத்தைப் பார்த்தால் வாயும் வயிறு மென்ன செய்யும்?

வெளிநாடு வந்த தமிழர்களில் படித்த பட்டதாரிகள், சிற்றனையாளர்கள், அறிஞர்கள், கலைஞர்கள் என்று எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களின் படிப்புக்கும் திறமைக்கும் ஏற்ப வேலை கிடைப்பதென்பது கணவில் நடக்கும் காரியமே.

மேற்கு நாட்டாரின் ஆழந்த இனவாதக் கொள்கை களுக்கு முன்னால் மூன்றாம் தர மக்களின் எந்தவிதமான திறமையும் அதிகமாக எடுப்பதாது. அவர்களின் பார்வையில் அயல்நாட்டார் என்பவர்கள் கூவிவேலை செய்து பிழைக்க வந்த முளையற்ற மனிதர்கள். எதோ ஒரு தொழிலைச்செய்து பிழைக்க வேண்டிய திரப்பந்தம். சமதி இலங்கையில் ‘ஏ’லெவல் மேல் ஒன்றும் படிக்கவில்லைதான்; ஆனால் படித்துப் பட்டம் பெற்ற அவளின் தாக்கைகளை விடப்பகுத்தறிவுவாதி. வாய்க்கையின் தேவைகளை யுணர்ந்தவன். உழைக்கத் தயங்காதவன். இப்படி நினைக்கும்போது சுமதிக்குத் தன்னிலேயே ஒரு பரிதாபம் வரும். ஜனங்களுக்குள் பதிந்த பார்வை உலகத்து இருளைத் தாண்டிக்கொண்டு இலங்கையின் ஒரு ஊருக்கு நினைவையும் இழுத்துக் கொண்டு போகிறது. நீலவானமும் பகம் புற்றரையும்,

இனம் காற்றும் கோயில் மணியோசையும் நினைவில் வருகின்றன.

பன்னிரெண்டு வருடங்கட்டு முன்னால் தான் பேர்வின் நகரில் இரவில் ஒரு மணிக்கு எழும்பிப் போய் ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் பேப்பர் போடும் வேலையைக் கொட்ட வேண்டும் நினைத்திருப்பாளா? பேர்வினில் கிடைக்கும் வேலைகள் நெஸ்டோரன்டில் வேலை செய்வது கிளீன் பண்ணுவது. அல்லது பெரிய கொம்பனிகளின் விளம்பரங்கள், அல்லது பத்திரிகைக் கொம்பனிகளின் பத்திரிகைகள் விடுகளுக்குக் கொண்டு போய்ப்போடும் வேலைதான் கிடைக்கும். பேர்வினி விருந்து தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டால் பேர்வின் நகரம் ஸ்தம்பிக்கும் நாற்றுமெடுக்கும். அவள் பெருமக்கூடுதான் முகம் கழுவத் தலையிழுத்தபோது வேதனைச் சிரிப்பு முகத் தலில் நெளிந்து மறைந்தது. யார் பார்க்கப் போகிறார்கள் என்று தலை சீவுகிறாள்? இந்த இரவில் தெருவில் ஒன்றிரண்டு மனிதர்களையே காண்பது அழிரவும். ஆனாலும் சுமதி தன் தலையை சீவிக்கொண்டாள். வெளியே சரியான குளிர். அதற்கெற்ப உடுத்திக்கொண்டாள். ஊரில் மார்க்கி மாதம் திருவெம்பாவைப்பாடல்கள் அதிகாலைமௌனத்தைப் பின்துகொண்டு வந்து காதில் விழுமே.

குழந்தைகளை இன்னொருதரம் திரும்பிப் பார்த்து விட்டுக் கதவைப் பூட்ட வெளிக்கிட்டவளின் பார்வை அவள் கணவனில் படிக்கிறது. உடுத்திருந்த சாரம் சோர்ந்ததும் தெரியாத மது வெறியில் படுத்திருக்கிறான் சண்முகநாதன். உலகத்தைப் பற்றிய அக்கறையற்றுப் படுத்திருக்கிறான். ஊயில் எச்சில் படித்து தலையணையில் படிந்திருக்கிறது. அவனின் குறட்டை எரிச்சலை யுண்டாக்கியது.

மதுநெடி அறையை திறைத்திருக்கிறது.

அவனுக்குத் தன் முகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு அழுவேண்டும் போவிருக்கிறது.

இவனை நம்பித்தானே தனக்கு முன்னால் இரண்டு அக்காக்கள் இருப்பதையும் பொருட்படுத்தாமல் இந்த ஆருக்கு ஓடி வந்தார்கள்?

இவனை இப்படியாக்கியது யார்? அவனுக்கும் அவருக்கும் பன்னிரண்டு வயது வித்தியாசம்.

அவளின் முத்த அக்காளின் கிளாஸ்மேட் அவன். சமதிக்கு நினைவு தெரிந்த நாள் முதலே அவனைத் தெரியும். இவனுடன் ஓடிவந்து என்ன சுகம் கண்டால் சமதி? மெல்லமாகக் கதவைச் சாத்தினாள்.

முன்னறையில் மாமியார் படுத்திருக்கிறார்கள். தற்பெய்வாக ஏழுப்பி இவளின் கண்ணீரைக் கண்டால் திட்டுவாள். ‘முதேவி, விடிய முதலே முனகத் தொடங்கிட்டியோ’ என்று மாமியார் முழங்கத் தொடங்குவார். சமதி தன்சைக்கிளைத் தள்ளிக்கொண்டாள். மிகவும் அவசரமாகப் படிகளில் இறங்கினாள். முன்றாவது மாடியில் உண்ணவீட்டில் சமதி குடும்பம் இருக்கிறது. மாடிப்படிகளில் அவன் காலங்கள் அவசரமாகத் தொணிக்கிறது. மாமியாருக்கு இவனைப் பிடிக்காது. பென் இன்னொரு பெண்ணை இப்படி வெறுக்கும் உலகில் தர்மம் நிலைக்குமா? சமதி நடந்தபடி யோசிக்கிறாள்.

பேப்பர்போட இப்படி எத்தனையோ மாடிப்படிகளில் ஏறி இறங்க வேண்டும்.

முதலில் போய் ஒரு பெரிய கணமான பேப்பர்க் குவியலை எடுக்க வேண்டும். பின்னர் எல்லாவற்றையும் ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் போட்டு முடிய அதிகாலை நாலு மணிக்கு மேலாகிவிடும்.

பெரும்பாலான ஜேர்மன்காரர் தூங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள். 80-ம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தற்பெய்லாக யாரும் ஜேர்மன் தெருவில் கண்டால் காலை வணக்கம் சொல்லி விட்டுப் போவான். இப்போதெல்லாம் வெளிநாட்டாரைக்

கேவலமாகப் பாரிக்கிறார்கள். தங்கள் நாட்டுக்கு இந்த அகதிகள் தொற்று நோய்களையும், கனவு கொலைகளையும் பரப்ப வந்திருக்கிறார்களாம் என்று தூர்பிரசாரம் செய்கிறார்கள். வெளிநாட்டாரைக் கண்டால் துப்புவார்கள், தூங்கனாத்தில் பேசுவார்கள்.

சமதி தெருவில் இறங்கினாள். இந்தத் தெருவில் எத்தனை குதங்களை இந்த ஜேர்மன்காரர் கொலை செய்திருப்பர்கள் இந்தத் தெருவில் பெயச் நோஸா வஷ்சமேட் பேர்க் வீதி. இந்தத் தெருவிலுள்ள ஒரு பெரிய கட்டிடத்தில் தான் அவள் குடும்பம் இருக்கிறது.

மேற்கு பேர்விளையும் கிழக்கு பேர்விளையும் பிரிக்கும் பிரண்டன்போக் வாசலின் ஒரு சில மைச்சஞ்சகப்பால் இந்த இடம்.

அவள் கைக்கிளில் ஏறிக்கொண்டாள். யாரோ தூர்த்தில் வெறியில் தன்னாடுக் கொண்டு ஆபாசமாகப் பேசிக்கொண்டு போறான்.

மேற்கு ஜேர்மனும், கிழக்கு ஜேர்மனும் ஒன்றாகச் சேர முதல் பேர்வின் தெருக்களில் இப்படி ஆபாசங்களைக் கேட்பது அழைவும். இப்போது காலம் காலமாக கம்புளிச் சார்புக்கையை அனுபவித்த கிழக்கு ஜேர்மனியர் மேற்கு ஜேர்மனியட்டி இணைந்து விட்டால் செல்வம் கொழிக்கும் என நம்பியவர்கள் ஏழைகளாக மேற்கு ஜேர்மன் தெருக்களில் திரிவிறார்கள். வீடுவாசல் வைத்திருக்கும் வெளி நாட்டாரில் அவர்களுக்குப் பொறுதலை, ஆத்திரம், இவையெல்லாம் இப்போது கொலைகளிலும் முடிவடைத்திருக்கிறது.

கிழக்கு ஜேர்மன்காரரின் கொதிப்பை ஜேர்மன் இன வாதிகள் பயன்படுத்திக்கொண்டு அயல் நாட்டாரை இனப்படுகொலை செய்கிறார்கள். நான்கு தூங்கியப் பெண்களைப் பூட்டிய அறையில் வைத்துத் துடிக்கத் துடிக்க

கொனுத்திக் கொலை செய்தார்கள். கேரடிக்கணக்கான யூதர்களைக் கொலை செய்த பரம்பரை இன்றும் ஜேர்மனி நில இல்லாமலில்லையே.

இலங்கையில் அவள் கணவனை 83-ம் ஆண்டில் சிங்களக் காடையர் பெற்றோல் ஊற்றி நடுத்திருவில் கொலை செய்ய முயன்றபோது ஒடித்தப்பீயவன். அங்கு தப்பி ஒடி வந்து இந்த ஜோமனியில் எப்போதும் பயத்து வாழவேண்டிக் கிடக்கிறது. கணவனை நினைத்தால் கேரம் வந்தாலும் பெரும்பாலும் பரிதாரம்தான் வரும். அவனுக்கு அக்காவுடன் இலங்கைப் பல்கலை கழகத்தில் படித்தவன். படிப்பை மூடித்துக்கொண்டு கொழும்பில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவன். 80ம் ஆண்டு முற்பகுதியில் தமிழர்களுக்கெதிராக இலங்கை எங்கும் பயங்கரங்களை இலங்கையரசாங்கம் கட்ட விழித்து விட்டிருந்த காலம். கொழும்பில் அதிகம் பிரச்சனை வில்லை. அவன் கொழும்பிலிருந்து அடிக்கடி விடுதலைக்கு ஊருக்கு வருவான். 83-ம் ஆண்டு 13 சிங்கள ராஜ்யத்தினரை யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்துக் கொலை செய்து விட்டார்கள்.

அதன் எதிரொலியின் பயங்கரத்தைக் கண்டு உலகமே அதிர்த்து. சிறுபான்மையினருக்கு எதிராக இப்படி ஒரு பயங்கரமா? இப்படி ஒரு பயங்கர சூழ்நிலையை எதிர்பார்க்க சிறுபான்மைத் தமிழர் பெரும்பான்மை சிங்களவர்களுக்கு என்ன செய்தார்கள்? நாகரீகமடைந்த மக்கள் இந்த நரபவி களால் நாணித்தலை குனிந்தார்கள். சிங்களப் பேரினவாதம் சிறுபான்மையை வேட்டையாடியது. சண்முகநாதன் போன் நேரார் இனி கொழும்புக்கு ஒரு நானும் போவதில்லை என்று சபதம் செய்துவிட்டு வந்துவிட்டார்கள்... சமதி சிந்தனை தொடர இருட்டில் போகிறான்.

சமதியின் கண்கள் அந்த மூலையிலிருக்கும் கிழவியின் வீட்டை நோட்டம் விடுகின்றன. அந்த வீட்டிலிருக்கும் கிழவிக்கு இப்போது எழுபது வயதாகிறது. ஜேர்மனியின்

ரால் யூதர்களை அழித்தொழிக் குமைத்த ஆஷ்விஷ் என்ற சித்திரவதை முகாமில் தான் முழுக்குமூம்பத்தையும் பறி கொடுத்தவன் இந்த யூதப் பெண்மனீ இஸ்பெல் கோல்ட் பேர்கள்.

மிருகங்களுக்கு அடையாள தம்பார் போட்டது பேரல் இவள் கையில் ஜேர்மனியரால் போட்ட அடையாள நம்பார் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அமெரிக்கரும் பிரித்தானியரும் ஜேர்மனியரை வென்று ஒரு சில யூதர்களைக் காப்பாற்றி ஈரார்கள். அந்த மாதிரிக் காப்பாற்றப்பட்டவர்களில் ஒரு இளம் பெண் தான் இஸ்பெல் கோல்ட் பேர்கள். குடும்பத் தில் எல்லோரையும் இழந்து அனாதையாகி அமெரிக்கா போனவன். அந்தக் கிழவி தான் பிறந்த நாட்டிலேயே இறப்பேன் என்று சொல்லிக் கொண்டு அமெரிக்காவில் தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை மூடித்துக்கொண்டு இப்போது இந்த வீட்டில் இருக்கிறாள். தன் மூதாதையர் வாழ்ந்த, இறந்த நாட்டிற்கான் தானும் இறப்பேன்!

சன்முகநாதனும் கிழவியும் நல்ல சிநேகிதர்கள். திருவருள் இனவாதத்தை நேரில் அனுபவித்தவர்கள். ஆங்கி வத்தில் மணிக்கண்காகப் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். இனவாதத்திற்கு எதிராகப் போராட எல்லோரும் ஒன்றிணைய வேண்டும் என்று பேசிக்கொள்வார்கள்.

சுமதி தெருமுளையின் திரும்பினாள். பெரும்பாலும் கிழவியின் ஹாலில் லைட் எரியும். எதையாவது படித்துக் கொண்டிருப்பது சாடையாகத் தெரியும்.

எழுபது வயதில் என்ன நித்திரை, இளமையில் நடந்த நினைவுகளை மனதில் இரைபோட்டுக் கொண்டு கம்மா புராஞ்சுவதை விட ஏதோ ஒரு புத்தகம் என்று சொல்வாள் கிழவி.

நானும் ஒரு காலத்தில் பிறந்த நாட்டுக்குப் போவேனா? இந்த நினைவுகளை இரை போட்டுக்கொண்டு மார்கழியின்

குளிரில் திருவிவம்பாவை பாடலை சுசிப்பேனா? சுமதியின் மனம் கலங்குகிறது. ஜேர்மனியில் தமிழ்ப் பெண்கள் இப்படி இரவு இரண்டு மனிக்குக் கொள்ளிவாய்ப் பெற்கள் போவது போல் திரிவது அருமை.

சுமதி போன்ற ஒன்றிரண்டு பெண்கள் குடும்பச் சமை தாங்காது இப்படி வேலை செய்கிறார்கள். தூரத்தில் இன்னு மொரு சைக்கிள் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அது தாங்கினி அக்காவாக இருக்க வேணும். அவனும் பாவம், குடிக்கும் வணவனிடம் அடியும் வரங்கி அலுத்த பின் அவனைப் பிரிந்துவிட்டுத் தன் நான்கு மூற்றைகளுடனும் வாழ் விறாள். அவன் தனிமையை தாழுமாறாக நினைக்கும் ஒநாய்கள் ஏராளம். புருஷரைப் பிரிந்த விலைப்பெண் னாக நினைக்கும் 'கற்புடைய தமிழன்கள்' தாங்கினி போன்ற தமிழ்ப் பெண்களை எழும்பைப் பார்க்கும் நாய் போலப் பார்க்கிறார்கள்.

தாங்கினி சொல்வாள் “இந்த மாதிரி தமிழன் உலகத் தில் எந்த மூலைக்கும் போயும் திருந்தப் போவதில்லை. பெண் ஒருந்தி தனிமையாகிறதோல் அவனுடன் படுத்திதழும்பப் பார்க்கிறார்களே தயிர பரிதாபப்பட்டு அவனை உணர மறுக்கிறார்கள்.” தாங்கினியின் செதனை சுமதிக் குப் புரியும்.

எவ்வளவேர படித்த சண்முகநாதத்தும் இவன் வெளியில் வேலைக்குப் போகவிரும்பவிக்கலையே. வெறியில் ஏதோவெல் ரைம் பொரிந்து கொட்டுவாள். வெறிதனிய தீவளையனைத்துக் கொண்டு ‘என்னை மனிதனுவிடு’ என்று விம்முவான். காதவித்துக்கல்யாணம் செய்துகொண்டவர்கள் மற்ககவும், மனிக்கவும் பழகிக் கொண்டு விட்டார்கள். ஒரு கணவனை கையால்சுரதவன் என்று நினைக்கப் பண்ணிய குழ்நிலையை அவன் வெறுத்தான். தூரத்தில் ஒரு யிபசர் விடுதி தெரிகிறது. அது நிறைய அயல்நாட்டுப் பெண்கள். தங்கள் உடம்பை வெள்ளைத் தோல்களுக்கு,

விற்கிறார்கள். முனிராம் உலக நாட்டு மக்களைப் பிச்சைக் காராக, விபச்சரார்களாக ஆக்கிக் கொண்டுவருகிறது இந்த கேடுகெட்ட பணக்கார மேற்கு நாடுகள். இலங்கையிலிருந்து இங்கு வந்தது சட்டமிலிருந்து தப்பி நெருப்பில் விழுந்தது மாதிரி இருக்கிறது.

அதிக வேகமாக சைக்கிள் ஓட்டனான் சுமதி. “ஓய்... ஓய்... என் ஒடுக்கிறாய்;” ஒரு வெள்ளைன் வெறியில் கத்தி னான். ஆங்கிலம் பேசினான். ஜேர்மனியனாக இருக்க முடியாது. அமெரிக்கன் அல்லது இங்கிலிக்காரானாக இருக்க வேண்டும். இங்கிலாந்தில் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தால் மண்டைக்களம் பிடித்த ஆங்கிலேயரை இப்போது ஜேர்மனியில் வேலை செய்ய வைத்துவிட்டது.

‘என்ன அவசரம்?’ என்றவன் இவளின் சைக்கிளை மறித்தான். அவனுக்கு ஆத்திரமும் அழுகையும் வந்தது. விபசார விடுதியின் வாசலில் முகம் நிறைப் பூசிக் கொண்டு, மார்பகங்களின் பெரும் பாகத்தை வெளியிற்காட்டிக் கொண்ட விபச்சாரிகள் ஒன்றிருவர் தங்கள் வாடிக்கைக்காரர்களுடன் சல்லாபத்தில் இந்த ஆங்கிலேயனின் கூச்சலையோ அவனைத் திட்டிக்கொண்டும் போகும் ‘இந்திய’ப் பெண்ணையோ சட்டை செய்யவில்லை.

சுமதி இப்போது விம்மயில்லை. உண்மையாகவே அருது கீட்டாள். உலகத்திடம் கோபம் வந்தது. ஏர் என்று தெரியாத மனிதர்களிடத்தில் கோபம் வந்தது.

தங்களை இப்படி நாடோடிகளாக்கிய சிங்கா இனாதம், அவர்களை அப்படித் தூண்டிய தமிழ் இனவாதம், கல்யாணங்களுக்காக பலியாடுகளாகும் தமிழ்ப் பெண்களைச் சுற்றிய கலாச்சாரம் ஏன்ற மாயை—சுமதி குழம்பிப் போனாள், அவசரமாக சைக்கிளை மிதித்தாள். பேப்பர்க்கட்ட தெரிகிறது. பேப்பர்களை எடுக்க வேண்டும்.

தர்வினி புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பாவம் தர்வினி. தாலு குழந்தைகளுடன் மிக மிகக் கஷ்டப்படுகிறான். குழந்தைகள் தாயின் துயர் தெரிந்தவர்கள். பெரிய மகள் வகுப்பில் முதல் பரிசு வாங்கினாள். தர்வினியுடன் சேர்ந்து சுமதியும் அழுவாள். “எங்கள் வாழ்க்கை சிதைந்து விட்டது. எங்கள் குழந்தைகளையாவது நல்ல கௌரவமான மனிதர்களாக்குவோம்.” இரு பெண்களும் அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்வார்கள். சுமதி போய்க் கொண்டிருக்கிறாள்.

“ஹலோ.” அவன், அவன் மூலையில் திரும்புவதை கவனிக்கவில்லை. அவனும் இரவிற் பேப்பர் போடும் ஒரு தமிழன். அடிக்கடி கூட்டம் அரசியல் என்று அலைபவன். ஆளாலும் சுமதி போன்ற சுறுசுறுப்பான பெண்களைக் கண்டால் ‘அலட்டத்’ தயங்காதவன்.

சில ஆண்கள் அரசியல் என்று ஈடுபட்டால் அந்தஸ்து வந்ததும் பேப்பர் பென்ஸில்களைப் பாவிப்பது போல் பெண்களையும் பாவித்துப் பார்க்கலாம் என்று என் நினைக்கிறார்கள்? சுமதியால் மறுமொழி சொல்ல முடியாத கேள்வியது.

அவன் பெயர் நாகராஜா. இவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான். ‘பாம்புகள் நெழியும், சுழியும்—இவன் மனதுக்குள் முன்னுழுத்தாள். ‘என்ன எப்ப பார்த்தாலும் அவசரமாய் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறீயன்’ தாடி மீசைவைத்துக் கொண்ட பாம்புகளா சில ஆண்கள்? இவன் போவதற்கு அவசரப் பட்டாள், உலகம் நன்றாக துங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நேரம் மூன்று மணிக்கு மேலாகவிட்டது. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் குழந்தை எழும்பும், இப்போதே மூலைகள் பாவின் கனத்தில் திணவெடுக்கத் தொடங்கி விட்டன. அவன் சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டாள்.

‘சனிக்கிழமை ஒரு கூட்டமிருக்கு. சன்முகநாதனையும் கூட்டிக்கொண்டு வரப் பாருங்கோ’ அவன் இளித்தான். இவனுடன் பேசிக்கொண்டிருக்க எதையாவது அலம்புவான் என்று சுமதியிறவான்.

“அவருக்கு சொல்லிறன்.” அவனைப் பார்க்காமல் சொன்னாள். அவன் விரைந்தாள். தமிழாம், கூட்டமாம், மண்ணாக்கட்டியாம். தொல்காப்பியரையும், திருவள்ளுவரையும் பொக்கட்டில் வச்சிக்கொண்டு திரியிற பெரிய கதை. சில பைத்தியங்கள் சும்மா பழம் கதை சொல்லி மனிசரைப் பேய் காட்டுதுகள். சங்ககாலமாம், பரணி கண்ட தமிழனாம், இதெல்லாம் விடுக்காய்ச்சல் வந்தவனின் பிதற்றல். இவை இப்படிக் கதைக்கக் கஷ்டப்படும் ஏழைகள் நாங்கள்தான். சுமதி ஆத்திரத்துடன் விரைந்தாள். தூரத்தில் ரெயில் ஒடுவது கேட்டது. இன்னுமொரு விமானம் இவள் தலைக்கு மேலால் பறந்து கொண்டிருந்தது.

சுமதிக்கு இந்த நாட்டை ஒரு நாளும் பிடிக்காது. விமானத்தில் வந்து இறங்கிய அந்த நிமிடமே ஏதோ ஒரு இருளில் நுழைந்துவிட்ட உணர்ச்சி. கோடிக்களைக்கான யூதர்களை இந்த ஜேர்மனியர் கொலை செய்தார்கள். அந்த யூதர்களின் ஒலம் மௌனமாய் உறைந்து விட்டதா? ஒடிய இரத்தம் இன்றும் கால்களில் பிசுபிசுக்கிறதா? யூதமனிதங்களின் ஆவிகள் காலையினம் தென்றலுடன் சேர்ந்து வந்து கிச்கிக்கிறதா?

இவளின் உடம்பு சிவிரத்தது. இவனுக்கு ஜெர்மனியை ஒரு நாளுமே பிடித்ததில்லை. இவள் இப்படிச் சொன்ன போதுதான் சண்முகநாதன் கூறினான்.

‘நோஸா லஷ்சம்பேர்க்கும் நீ சொன்ன மாதிரித்தான் சொன்னாளாம்’

‘யார் அந்த நோஸா லஷ்சம்பேர்க்’ இவன் பேதத் தனமாகக் கணவனைக் கேட்டாள். சுமதிக்குக் குடும்ப வேலையைக் கவனமாகச் செய்யத் தெரியும். உலக அரசியலில் பூஜ்யம் அவள்.

‘நாங்கள் இருக்கிற வீதியின் பெய்ர் ஏன் வந்தது உனக்குத் தெரியவேணும்,’ சன்முகநாதன் உலக அரசியல் படிப்பதில் கெட்டிக்காரன்.

இவன் பதினெட்டு வயதில் குழந்தைத்தனமாகக் கேள்வி கேட்க வெளிக்கிட்டபோது தானே காதல் வந்தது.

அக்காவுக்குத் தெரிந்த பையன் என்று சண்முகநாதன் எப்போதாவது இவன் வீட்டுக்கு வருவான். இவன் சின்னப் பெட்டை. இவளின் எவிவால் பின்னாலைச் சண்முக நாதன் சேட்டை விட்டிருக்கிறான். 83-ம் ஆண்டுக் கலவரத் தின் பின் கூரோடு வந்து சேந்துவிட்டான்.

இவளின் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்தான். இவன் ஏதாவது தொணி தொணிவென்று கேட்டுக்கொண்டிருப்பான். இவளின் சுறுசுறுப்பு, கண்களில் தெரிந்த தேடல்கள் அவனுக்குப் பிடித்து விட்டது.

சண்முகநாதனின் தாய்க்கு இரண்டு பையன்கள். நல்ல வேலையிலிருந்தவர்கள். கலவரத்தின் பின் ஒருத்தன் கனடா வுக்குப் போய் விட்டான். இவனை ஜேர்மனிக்கு அனுப்ப யோசித்துக் கொண்டிருந்தான், அம்மா.

“சமதியை கல்யாணம் செய்யப்போகிறேன்”. அவன் இப்படிச் சொன்னது தாய்க்கு நம்பமுடியாமல் இருந்தது. இரண்டு தங்கச்சிகள் இருக்கும்போது இவன் இப்படிச் சொல்லவாரமா?

‘‘எனக்கு முப்பது வயதாகிறது’’ முன்தலையில் விழுத் தொடங்கிய வழுக்கையை தடவிக் கொண்டு முனு முனுத் தான் மகன்.

‘‘சமதியை என்னவென்று செய்வாய். அவனுக்கு முதல் இரண்டு தமக்கைகள்’’ தாய் கேளியாகச் சிரித்தான்:

சண்முகநாதன் தாய்க்கு மறுமொழி சொல்லவில்லை. அவன் கொழும்புக்கு வந்தபோது சமதியைக் கேட்டான்.

‘‘என்னுடன் வரப்போகிறாயா?’’

பெரிய அக்காவுக்கு இவளின் வயது. முப்பது வயறில் இன்னும் ‘‘சரியான மாப்பிள்ளை’’ வராமலிக்கிறான். சின்ன

அக்காதான் ஒரு பொக்டையோ, எஞ்சினீயரையோ தவிர வேறு யாரையும் செய்ய மாட்டேன் என்று சொல்லினிட்டாள்.

சமதி கெட்டிக்காரி. “தீ விரும்புவனைச் செய்வதைவிட உன்னை விரும்புவனைச் செய்வது நல்லது” என்று யாரோ எப்போதோ சொன்னாத நினைவு படுத்திக் கொண்டாள்.

தாய் தகப்பலுக்குச் சொல்லி ட்ராமா அரங்கேற்றத் தயாராயில்லை. ‘‘ஒடுங்குது’’ விட்டாள். தாலிகட்ட முதலே அனுமதைவாகி விட்டாள். இலங்கையில் இனவாதத் துக்க பலியாகி இருப்பதைவிட மனத்திற்குப் பிடித்தவனுடன் ஏற்று விட்டாள். உலகம் திகைத்தது, ஊர் நகைத்தது, தாய் தகப்பன் தலை குனிந்து கொண்டார்கள். தமக்கைகள் இன்னும் இவளுடன் பேச்சு வைத்துக் கொள்ளலில்லை. தமிழ் வந்தவளின் அணைப்பின் சுகம் பிறந்த விட்டாரின் அவமதிப்பை மறைத்து விட்டது. ஜேர்மனி, இனவாதம், சூரிய். தனிமை இந்தக் கொடுமைகளெல்லாம் சண்முக நாதனின் அன்பில் தாசாகத்தான் தெரிந்தன சமதிக்கு.

‘‘நோஸா வஷ்சம்பேர்க் என்பவன் போலந்தில் பிறந்தது. ‘அரசியல் காரணங்களுக்காக சுவிட்டார்லாந்துக்கு தங்பி ஓடி’ பின்னர் ஜேர்மனிக்கு ஓடிவந்தவள். நீயும் அரசியல் காரணங்களுக்காக இவ்விடம் ஓடிவந்திருக்கிறாய். நோஸா ஒரு முற்போக்குவாதி, நீயும் முற்போக்கு உணர்வுள்ள பெண்ணாக இருக்க நான் ஆசைப்படுகிறேன்’’ சண்முகநாதன் நல்லவன். இப்படிச் சொன்னவன் இப்போது ஈப்படி மாற்றிவிட்டான்.

மாமியும் மைத்துளிமாரும் ஜேர்மனிக்கு வரும்வரைக்கும் சுமதியும் சண்முகநாதனும் சந்தோசமாகத்தானேயிருந்தார்கள். ஜேர்மனியில் நடக்கும் இனவாதக் கொடுமைகளைக் கண்டு நடுங்கினாலும் கணவனும் மனைவியும் ஒற்றுமையாக இருந்தார்கள். கணவனிற் பரிதாபம் வருகிறது. நாயையும் தய்கைகளையும் ஜேர்மனிக்கு எடுக்க எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு

வேலை செய்தான். சுமதியும்தான் முதுகுடைய வேலை செய்தாள். இரண்டு மைத்துணிகளுக்கும் மாப்பிள்ளை விலை பேசப் போதும் போதும் என்றாகி விட்டது.

மைத்துணிகளில் ஒருத்தி கண்டாவிலும், ஒருத்தி நோர் வேலிலுமிருக்கிறார்கள். மாமிய மகன்மாரிடம் போக மாட்டாளாம். முத்த மகன் தயவில் வாழப்போகிறாளாம். சண்முக நாதனால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை.

சுமதி மாமியை அன்புடன் வரவேற்றாள். மாமியாருக்கு இவளில் ஆத்திரம். பதினெட்டு வயதில் தன் மகனை மருட்டிப் பிடித்துவிட்டதாக அவளில்லாத நேரங்களில் நேரடியாகச் சொல்வி குதறுவாள்.

சுமதியின் முன்னுழைப்பு, தாயின் நச்சரிப்பு, வெளியிற் போய் நயாமற் செய்யும் கடும் வேலை— சண்முகநாதனும் சாதாரண மனிதன்தானே. கொஞ்சம் குடிக்கப்பழகியவன் இப்போது நிலைகுலவைந்து விட்டான். குடியால் வேலையும் போய்விட்டது. இலங்கையில் தமிழருக்கு நிம்மதி வருமா? எப்போது திரும்பிப் போவோம் என்று பெருமுச்ச விடுவான்.

சுமதி வீட்டை நோக்கிப்போய் கொண்டிருக்கிறாள். தூரத்தில் நோஸோ வஷ்சம்பேர்க் வீதி தெரிகிறது. நோஸாவையும் அவள் காதலன் ஜோகிவேஷயையும் புரட்சி வாதிகள் என்று ஜேர்மன் அரசாங்கம் கொலை செய்து விட்டதாம். அவளைப்போல் ஆறுகோடி யூதமக்களை ஜேர்மனி இரண்டாம் உலக யுத்தத்தில் படுகொலை செய்தது. இனி என்ன நடக்கும்? நோஸா வஷ்சம்பேர்க் முதலாளித்துவத்துக்கு எதிராகப் போராடிய பெண்ணாம். சண்முகநாதன் சொன்னான். கோடிக்கணக்கான யூதமக்கள் முற்போக்கு வாதம் பேசாமலே இனவாதத்துக்கு பலியாகி விட்டார்கள். சுமதிக்கு முதலாளித்துவம், தொழிலாளித்துவம் ஒன்றும் தெரியாது. அவளின் குடும்பமதான் அரசியல் அரங்கு: மாமியார் ஒரு கொடுமைவாதி, கணவன் ஒரு கையாலாகாதவன், குழந்தைகள் தாயின் தயவில் எதிர்

காலத்தை நம்புகிறவர்கள். சுமதி மூலையில் திரும்பும்போது எங்கேயோ அதிகாலை ஜந்து மணிச்சத்தம் அடிக்கிறது. ஆரில் கோயில் மணி கேட்கும். வீட்டுத் திருப்பத்தில் பூதக் கிழவியின் வீட்டில் வைட் தெரியவில்லை. இப்போது தித்திரையாயிருப்பான்.

சுமதியின் மூலைகள் கனம் தாங்கமல் பால்வடியத் தொடங்கிவிட்டன. நோஸா உலகக் கொடுமைகளுக்கெதி ராகப் போராடி மரணித்தாள் சுமதி குடும்பத்துக்கு உழைத்தே இளம் வயதில் இறந்துபோகலாம். இறப்பை யார் தடுப்பதாம்?

“எனது குடும்பம், எனது கணவர், எனது குழந்தைகள் இவர்களுக்காக என் உயிர் போகும் வரை உழைப்பேன்” அவள் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் நோஸா வஷ்சம் பேச்க வீதியில் நின்று சபதம் செய்து கொண்டாள். பரிதாபமான பெண்ணமையின் சபதமிது.

இப்போது சண்முகநாதன் விழித்திருக்கலாம். பகவீல் இவன் ஒரே பிளி. மாமியார் கணவனுடன் அதிகம் பேச முடியாது. பின்னேரங்களில் குழந்தைகளுடன் படிப்பு, சமையல் அது இது என்று எத்தனையோ.

இப்போது குழந்தை அழும்.

கைக்கினை வைத்துவிட்டு அவசரமாக அறைக்குப் போனாள். குழந்தை அழுத் தொடங்கிவிட்டது. முன்பக்கதி தில் குழந்தை முலையை உறிஞ்ச பின்பக்கத்தில் கணவன் அணைக்க சுமதி தூங்கிப் போய் விட்டாள்.

இருந்து தலையிடி வரும்போது எங்காவது புறப்படவேண்டும் போல் இருக்கும்.

என் மனைவியைக் கூப்பிட்டேன். அவள் மறுத்துவிட்டாள். அவனுக்குக் களைப்பாக இருக்கிறதாம். நான் நேற்று சொன்னதை அவள் இன்று சொல்கிறான். கொஞ்சம் கண்டிப்பாகச் சொன்னால், என்ன மாதிரி நடந்து கொள்வாரோ தெரியாது. ஒருதாம் அவளிடம் “நான் கணவன்” என்ற அதிகாரத்தைக் காட்ட முயலப்போய், அவள் அலட்சியமாக” என்ன துள்ளுகிறீர்கள், ஒர் இலட்சம் ரூபாய்க்கு உங்களை வாங்கினேன், ‘நூபகமில்லையா’ என்று வினையாட்டாகச் சொன்னான். எனக்குத் தெரியும் அவள் என் மனைவி அப்படித்தான் சொல்வாளென்று. அவளைக் கல்யாணம் செய்ததால் வந்த சீதனம்தான் நான் பெரியசர்ஜூநாக உதயியது. என் தங்கச்சிகளுக்கும் உதவியது.

தாங்கள் கொரவமான தம்பதிகள்.

கெங்கும்பிலேயே இப்படியான படித்த பணக்காரத் தம்பதிகள் ஓன்றாக ‘டான்சு’க்குப் போவார்கள் என்பதில் வையே. வண்டனில் யட்டும் என் மனைவியை நான் எனக்காகப் போகாமல் தடுக்கலாமா? என் மனைவி கேட்கிறான்.

இந்த நியிடம் எனக்கு என் மனைவியீது ஆத்திர மில்லை.

ஏனென்றால் அவள் என்னுடன் வந்திருந்தால் சில வேளை இவளைக் காணக்கூட்டச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது. என் என்றால் என் மனைவி காரிவிருந்துதான் காற்று வாங்குவாள்.

நான் தனியாக நடந்து கொண்டிருக்கிறேன். பெரும் பாலும் நான் மட்டும்தான் தனியாக நடந்து கொண்டிருக்கிறேன் என நினைக்கிறேன். குதிரைகளோடும், நாய்-

உறவின் நிழல்கள்

யிக்க விசித்திரமான சந்திப்பு என்றுதான் நினைக்கின்றேன். நான் கற்பனை கூட்டச் செய்யவில்லை, அவளை வண்டனில் காண்பேன் என்று. அவளின் நினைவு என் அடிமனத்தின் ஆழத்திலிருந்து எப்போதாக்கு தலை காட்டுவது உண்டு. என்னுடன் வேலை செய்யும் நார்க்களின் கூறு சுறுப்பில், மலர்ந்த சிரிப்பில், பரிவு பொங்கும் சேவையில் நான் அவளின் சாயலைக் காண்பதுண்டு.

இத்தனை வகுடங்களுக்குப் பின்னால் இந்த “வறட்சாக்கில்” அந்த அழிக்கிய தடாகத்துக்கு முன்னால் தனியாகக் காண்பேன் எனக் கணவும் காணவில்லை.

ஒரு விதத்தில் நான் இன்று தனியாக வந்ததே உங்களு தான் என் நினைத்துக் கொள்கிறேன். இவளைக் கானும் நிமிடம் வரை என் மனைவியைத் திட்டிக் கொண்டிருந்தேன். நேற்று நான் மிகவும் கணைத்துப்போய் வந்திருந்தேன். ‘தியூட்டி’ முடிந்து வெளியேறும் சமயத்தில் நடந்த அந்த ஆபத்தான் கார் விபத்தில் தலையுடைந்த நோயாளியின் ஆப்பரேசனுக்கு நிற்க வேண்டியாகிவிட்டது. அதனால் என் மனைவியுடன் ‘‘டான்சு’’க்குப் போக முடியவில்லை.

சந்தோஷமாய் இருப்பது தனி மனித உரிமையாம். அவள் என்னை விட்டுவிட்டு நேற்றுத் தனியாகப் போனாள். இன்று ஞர்மிற்றுக் கிழமை. வண்டனில் குளிர் நிறைந்து அதையில் செயற்கையான ஒட்டில் காற்றேர்ட்டமில்லாமல்

களோடும், தங்கள் குழந்தைகளோடும் போவோர்களைப் பார்க்கிறேன்.

அந்த அழகிய மலர்கள் நிறைந்த தடாகத்துக்கு முன்னால் உள்ள பெஞ்சில் அவள் அமர்ந்திருந்தாள். குளிருக்குப் போடப்பட்டிருந்த ‘ஓவர்கோட்டை’ தாண்டித் தெரியும் கேலை அவள் ஒரு இந்திய அல்லது இலங்கைப் பெண் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. அவர் பேப்பர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால் முகம் தெரியவில்லை. பேப்பரைப் பிடித்திருந்த கைகள் யாரையோ எனக்கு ஞாபகம் மூட்டுகின்றன. என்கிஂதியத்தின் உணர்ச்சியான பாகத்தை யாரோ மீதுவாகத் தடவுவது போல் இருக்கிறது. அவளைத் தாண்டிச் சென்ற நான் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

அவள் தளக்குப் பக்கத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தைக்கு ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். என்னையறியாமல் நான் திரும்பி வந்தேன். என் நிழல் அவளில்பட அவள் நிமிர்ந்து பரர்க்கிறாள். அவள் கெட்டிக்காரிதான்.

‘‘ஹலோ டாக்டர்’’

இந்தச் சிரிப்பு அவளின் சொத்துத்தான்.

ஏழு வருடங்களுக்குப் பின்னும் மல்லிகைக் கொடி குலுங்குவது போல் அவள் சிரிக்கிறாள்.

நானும் சிரித்தேன். மனம் மலரச் சிரித்தேன். ஒவ்வொரு நாளும் சிரிக்கும் உத்தியோக பூர்வமான சிரிப்பல்ல. மனம் திறந்து சிரித்தேன். நான் இப்போது ஒரு பெரிய சர்ஜன். நினைத்திருந்தால் என்னுடைய பழைய நர்ஸிடம் ‘‘ஹலோ எப்படி’’ என்று கேட்டுவிட்டுப் போயிருக்கலாம். என்னால் போக முடியவில்லை. நாங்கள் இருவரும் ஒரு நாளும் காதலர்களாக இருக்கவில்லை. இருந்தாலும்;

‘‘எங்களுக்கிடையில் நாங்கள் வாய்விட்டுச் சொல்லாமல் மனம்வீட்டுப் பழகிப் பின் நீர் சிந்தி அழாமல் நெஞ்சுருகிப்

‘‘பிரிந்த’’ இருவரும் எதையும் காட்டிக் கொள்ளாமல் ஏழு வருடங்களுக்கு முன் பிரிந்து இன்று எதிர்பாராத நிலையில் சந்திக்கும் தவிப்பின் தர்மசங்கடமான திலை இந்த சொற்ப நேரத்தில் தெரிந்தது.

அவள் என்றுமே தன் உணர்ச்சிகளைக் காட்டியதில்லை. தன் தவிப்பை மறைக்க அந்தக் குழந்தையில் பார்வையை ஓட்டினாள். அந்தக் குழந்தை அவளுடைய குழந்தையாகத் தான் இருக்க வேண்டும். அந்தச் சிரிக்கும் கண்கள் இவன் பரம்பரைக்குத்தான் சொந்தம்.’’

இருவரும் மௌனமாக இருக்கிறோம். எதைப் பற்றிப் பேசுவது.

அவளைப் பிரிந்த காலத்தில் அவளை மீண்டும் சந்தித் தால் நாம் இப்படி பழகியதன் அர்த்தமென்ன என்று கேட்க வேண்டும் என நினைத்திருந்தேன்.

அந்தக் கேள்வி இப்போது அர்த்தமற்றதாகத் தெரிந்தது. ஏதோ பேச வேண்டுமே.

லண்டனில் வெள்ளைக்காரருக்குச் சுவாத்தியத்தைப் பற்றி பேசுவதென்றால் அலாதி விருப்பா. அப்படிப் பழகி எனக்கும் அது வாயில் வந்துவிட்டது. மார்ச் மாதம். குளிர் முடியப் பொகிறது. இந்தப் பிற்பகல் நேரத்தில் இலங்கையின் காலைப் பத்துமணி நேர வெயில் அடித்திருது. ஆனால் இன்னும் குளிர்கிறது. தூரத்தில் ஒரு அரசியல் அதிகப் பிரசங்கி தன் ‘‘பக்குஸ்’’ பெட்டி மேடையில் காலை உதைத்து யாரையோ திட்டு கிறான். குழந்தை அதைப் பார்த்துக் கைக்கொட்டிச் சிரிக்கிறது. ஆனாலும் பெண்ணுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத படி தலை வளர்த்த மனிதர்கள் (அல்லது மனிவிகள்) அட்டகாசமாகச் சிரித்தபடி எங்களைக் கடக்கின்றார்கள்.

ஒரு நிமிடம் ஒடி விட்டது. நான் இன்னும் நின்று கொண்டிருக்கிறேன். அவள் நகர்ந்து எனக்கு இடம் விடுவி

நான். நாங்கள் ஒரு பெஞ்சில் உட்கார்ந்து இருக்கிறோம். “எப்படிக் குளிர்!” நான் மழுச்சம் போல் இந்தக் கேள்வி யைக் கேட்கிறேன்.

“பரவாயில்லை. இருந்தாலும் இந்த வருடம் குளிர் குறைவு என்றான் சொல்கிறார்கள்” அவனும் எதையாவது பேசவேண்டுமென்று பேசுகிறார்.

“ஆனாலும் நல்ல மாஸை நேரம்” நான்தான் கொள்ளேன். வெறும் வார்த்தைக்காகச் சொள்ளேன். ஆனாலும் வசனம் எனக்கும் பிடித்திருந்தது.

அழு வருடங்களுக்குப் பின் அவளைக் கண்டிருக்கிறேன். தனில் மாலைநேரம் இல்லாமல் ஏன்ன?

நாங்கள் இப்பொழுது ஒரு பெஞ்சில் உட்கார்ந்து இருக்கிறோம்.

ஒரு மேசையின் ஏதிர் எதிரிப்பக்கங்களிலிருந்த உள்ளத் தில் ஒன்றினால்? உதட்டால் ஒன்றைக் கடைத்தும் ஒருவரை ஒருவர் உள்மார விரும்பிய நாட்களில் எத்தனையோ வருடங்களில் பின் இப்படியான ஒரு சூழ்நிலையில் சந்தித்து எதைப் பேசுவது என்று தவிப்போம் என நான் நினைத்தி குக்கவேயில்லை. நான் அவன் முகத்தை ஆராய்கிறேன்.

அதில் எந்தவித உணர்ச்சியுமில்லை. எனக்கு ஏமாற்ற மாக இருக்கிறது. நான் இப்போது சர்ஜனாக இருக்கிறேன். நான் கற்றுக்கூட்டி டாக்டராக இருந்த நாட்களில் என்னுடைய...

என்னவாக இருந்தான்?

நாங்கள் காதலராக இருந்ததில்லை. அல்லது அப்படி நினைக்கப்பயிப்படுகிறேன். பயப்படாமல் நடந்திருந்தால் இன்று காசுக்கு அடிமைப்பட்டு நிம்மதியுற்ற உலகத்திற்கு நிம்மதியும் கௌரவமுமான வாழ்க்கை வாழ்வதற்காக-

போலி வாழ்க்கை வாழ்ந்திருக்க மாட்டேன் என்றுதான் நம்புகிறேன். எப்படி நான் அப்படி நினைக்க முடியும்:

நிம்மதி என்றால் என்ன. என் தங்கச்சிகள் இப்பொழுது நலவு மாப்பிள்ளைத் திருமணம் செய்திருக்கிறார்கள், என் தமிழிகள் நல்ல உத்தியோகத்தில் இருக்கிறார்கள். எல்லாம் என் திருமணத்தின் நன்மைகள். பெரிய இடத்தில் கடு யாணம் செய்ததால் எத்தனை நன்மைகள். இவனைக் கல்யாணம் செய்திருந்தால்...இப்படி அடிக்கடி நினைத்த துண்டு.

இப்போதும் அப்படி நினைத்துவிட்டேன். அந்தக் குறுகுறுவென்ற பார்வையுடைய குழந்தை இவருடையது. அதன் தந்தையாக நான் இருந்திருக்கக் கூடாதா?

2

அந்த முதல் நான். அன்றைக்கே இவள் என் கவனத் தைக் கவர்ந்துவிட்டாள். என் ‘டியுட்டி’யின் முதல் நான். அன்று பகல் தான் முதலமுதல் ‘டியுட்டி’க்குப் போனேன். இரவு எட்டு மணிக்கு வார்ட்டிலிருந்து ‘டெவிபோன் கால் வந்தது. இவள் தான் நைட் டியுட்டி. நான் என் ‘ஸ்ரெடன் கோப்பை’ அன்று பகல் வார்ட்டில் விட்டு விட்டு வந்தி ரூந்தேன். போகும் போது வெறும், ஷேட்டும் காற்சட்டையும் போட்டிருந்தேன். ‘கோட்’ போடவில்லை. வண்டிலில் டாக்டர்கள் இரவும் பகலும் அந்த உத்தியோக உடுப்பான ‘கோட்’ போட்டேயாக வேண்டும். அது நல்லது தான். நான் ‘கோட்’ போடாமல் ‘ஸ்ரெடத்’ இல் லாமல் வார்ட்டுக்குப் போனேன். அவள் மேசையில் ஏதேர சீட்டுல் எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். நான் போய் எந்த நேர்யாளியைப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்க, அவளை என்னவென்று கூப்பிடுவதுள்ளு யோசித்துவிட்டு மேசையில் மெதுவாகத் தட்டினேன். நிமிர்ந்தவள் கண்களில் நெருப்புத்

தான் இருந்தது. சொல்லாமல் கொள்ளாமல் இரவில் வார்டுக்கு வந்த பார்வையாளர் என நினைத்துவிட்டாள்.

“பார்த்தால் படித்தவர் போல் இருக்கிறீர்கள். இப்படி நேர காலம் இல்லாமல் வார்ட்டுக்கு வரலாமா?” அவனுடைய கடமை தெரிவித்த கேள்வியைக் கண்டு நான் திடுக்கிட்டு விட்டேன்.

இப்படியே நான் பழகினால் என்னை நான் இழந்து விடுவேனா என்ற பயமாக இருந்தது. அவளிடம் கண்டிப்பாக நடக்க வேண்டுமென நினைத்துக் கொள்வேன்.

ஓருநாள் ஒரு சிறு பிழைக்கு அவனைப் பெரிய சீர்ஜனிடம் பிடித்துக் கொடுத்துவிட்டேன். அவள் கெட்டிக்கார நாஸ். அவள்மீது சர்ஜனுக்கு விருப்பம். இருந்தும் ஏனோ அன்று அவனை நோயாளிகளுக்கு முன்னால் கத்தி பேசிவிட்டார். நான் அப்படி எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் என்னை பரிதாப மாகப் பார்த்தாள். அவள் கண் கலங்கியிருந்தது. என்னால் அந்தப் பார்வையை தாங்கமுடியாமலிருந்தது. அந்த நிமிடம் என் உயிரோ துடித்தது. ஓடிப்போய் அந்தக் கண்ணீரைத் துடைக்க வேண்டும். போலிருந்தது. ஆனால் நான் ஒரு எம்.பி பி.எஸ்.

எனக்கு விலை சிலவேளை இலட்சமாகவும் இருக்கும். அன்று அந்தக் கண்ணீரைத் துடைக்காததற்கு இவையும் காரணமாக இருக்கலாம்.

ஆனால், அன்றிரவெல்லாம் எனக்குச் சரியாகத் தூக்கம் வரவில்லை. அத்தக் கலங்கிய கண்கள் கணவில் வந்தபடி இருந்தன. உண்மையைச் சொல்லப் போனால், அன்றிரவு எனக்குச் சித்திரவதையாக இருந்தது.

அன்றைக்குத்தான் எனக்கு உண்மை தெரிந்தது. நான் அவளிடம் எப்படி மாட்டியிருக்கிறேன் என்று.

நான் அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டால் கூடப் பரவா மில்லை, என்று தோன்றியது.

ஆனால், நான் அடுத்த நாள் அப்படிச் செய்யவில்லை. அப்படிச் செய்திருந்தால் என் தங்கைகளின் சீதனத்திற்கு நட்டம் வருமென நினைத்தேனோ இல்லையோ அப்படி நான் நடக்கவில்லை. ஆனால், அவள்தான் ஒரு மாதிரி நடந்து கொண்டாள். டியூட்டி விஷயம் தவிர வேறொன்றுமே பேசவில்லை. எனக்கு மனதுக்குள் வேதனையாக இருந்தது. அவள் சிரிக்க வேண்டுமென சில வேடிக்கைகளைச் சொன்னேன். அவள் வேண்டா வெறுப்பாக நடந்து கொண்டாள்.

“நீங்கள் டாக்டர். நான் நாஸ். என்ன தேவையில்லாத கதை” அவள் கேட்டாள். கேட்கும் போது குரல் கரகாத்தது எனக்கு எரிச்சல் வந்தது. என்னைத் தூக்கி எறிந்து பேச வாமா? ஆமாம் நான் டாக்டர்தான். வந்த ஆத்திரத்திலே கையில் இருந்த சீட்டை மேசையிலே எறிந்துவிட்டு வந்து விட்டேன். மிக மிகக் கண்டிப்பாக நடந்து கொள்ள வேண்டுமென எண்ணினேன்.

அடுத்த நாள் அவள் டியூட்டிக்கு வரவில்லை. இரண்டு முன்று நாள் தொடர்ந்து வரவில்லை. அடுத்த நாஸ் கேட்டேன், என் அவள் வரவில்லை என்று. சுகமில்லையாம். அவனைப் பார்க்கப் போகவேண்டும் போல் இருந்தது. அடுத்தநாள் அவளே வந்தாள். மருந்தெடுக்க வந்திருந்தாள். மற்ற டாக்டர் யாரும் இல்லாததால் என்னிடம் வர,

“நான் ஒரு டாக்டர்”

“ஓ புது டாக்டரா? நான் யாரோ விசிட்டர் என்டு நினைச்சுப் போட்டேன். சொறி டாக்டர். நான் ஸ்டாவ் நாஸ் கருணா. உங்களுடைய பெயர் என்ன என்று அறிய வாமா?”

நான் சொன்னேன்.

அன்று பகல் நுரையீரல் கான்சர் என்று ஆபரேஷன் செய்த நோயாளியின் நிலைமை கடுமையாக இருந்தது.

அன்றீரவு முழுப்பொழுதும் அந்த வாச்ட்டிலேயே திறக வேண்டியிருந்தது. சில பெரிய சுருள்களுக்குச் சிலவிதமான சிகிச்சை முறைகள் பிடிக்கும்! எனது பெரிய சுருளுக்கு என்ன என்ன மாதிரி சிகிச்சை பிடிக்கும் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அன்றீரவு எனக்கு மிகவும் உதவியரக இருந்தாள். உண்மையைச் சொல்லப் போனால் அன்று அவன் எனக்கு வரத்தியாயர். அன்றீரவு சாப்பிடக்கூடப் போகவில்லை. அவன் தன் பினரங்களிலிருந்து கேப்பி கூற்றித் தந்தாள். ஒரு தமக்கை தன் தம்பியிடம் காட்டும் பரிவு போனிருந்தது. அவன் ஓர் அன்பான நர்ஸ். அவனுடைய அன்பும் கனிவும் நிறைந்த சேவை எனக்குப் பிடித் திருந்தது.

ஏன் அந்த முதல் நானே எனக்கு அவனைப் பிடித்து விட்டது. சிரித்த முகமும் கறுசுறுப்பான வேளையும் எனக்குப் பிடித்துவிட்டது, நான் அவனைப் பற்றிச் சொன்ன தும் என் நண்பன் சொன்னான், “இந்த நர்ஸ்மாரோ இப்படித்தான். சிரிச்சு மயக்கி ‘பிடிச்சுப் போடுங்கள் கவனம்’ என்றான். அவன் என்னைப் ‘பிடிக்க’வில்லை. சிலநேரம் யோசிக்கும்போது அவன் மீது எனக்கு ஏன் இயு வளவு பிடிப்பு என்று நான் யோசித்திருக்கிறேன். சொற்பநாளில் அப்படிப் பழக்கிவிட்டோம்.

நான் இந்த இளம் டாக்டர்களைக் கேட்கிறேன். நான் இப்போது இளைஞன் அல்ல, அல்லது அப்படி யோசிக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. என்னைப்போல் இளைஞராக இருந்து இப்படி நர்ஸாகளைக் காதலிக்காமல் விட்டவர்கள் எத்தனை பேர்? இல்லை என்றே சொல்லலாம் என் நம்பு கிறேன். இரவும் பகலும் அந்த இளமையும் துடிப்பும் பொருந்திய பெண்களுடன் ஒன்றாக வேலை செய்யும்போது எவன் உணர்ச்சிவசப்படாமல் இருக்க முடியும்? நான் யோசித்திருக்கிறேன்.

ஏன் அதிகமான டாக்டர்களும் காதலித்துவிட்டுக் கல்யாணம் செய்யாமல் விலகி விடுகிறார்கள்.

எனக்கு இப்பொழுது விளக்கியது. நானே உதாரணம். நான்குடும்பத்தின் முதற்பிள்ளை, தந்தைசாதாரன தலைமை வாத்தியாயர். நான் படிப்பதற்காக எங்கள் தோட்டக் காணி விலை போயிற்று. இனி என் தங்கச்சிகளின் படிப்புக்கும் சீதனத்திற்கும் என் தம்பிகளின் படிப்புக்கும்?

இந்த நர்ஸைக் கல்யாணம் செய்தால் என் குடும்பம் என்னவாகும்?

யாழ்பாணத்தில் டாக்டர்களுக்குச் சரியான விலை. எனக்கும் தான் பேசப்பட்டது.

எனக்குக் காதலிக்க உரிமையில்லை. ஏனோ அவளிடம் காதல் செய்துவிட்டு ஒடவும் என்னால் முடியாதிருந்தது.

டாக்டர்—நர்ஸ்களின் வரழக்கை மூன்றில் நடப்பது போல். ஆனால், நாங்கள் எப்படி நடந்தாலும் இரண்டு இலட்சம் சீதனத்துக்கு நாட்டவில்லை. ஆனால் அவர்கள்? ஆட்டக்காரிகள் என்ற பெயர்தான் மிஞ்சும். அவன் நல்ல ஒரு கணவனிடம் அன்புள்ள மனைவியாக இருக்க வேண்டுமென நான் நினைப்பேன்.

இருந்தும் என்ன?

அவனுடன் நான் விலகிப் பழக வேண்டுமென நினைத் தும் அப்படி முடியவில்லை. சிலவேளை அவனைக் கணவு கண்டு விழித்திருக்கிறேன். அவன் நைட் டியூட்டியாயிருந்தால் ஏதோ ஒரு சாட்டுடன் வார்ட்டுக்குப்போவேன். அவன் சரியான குறும்புக்காரி. “என்னை கணவு கணவர்களா டியூட்டியில் என்று” கேட்பாள்.

“உண்ணைக் கணவு கண்டு வந்தேன்” என்று சொல்ல வாய் துடிக்கும். அப்படிச் சொன்னால் அவன் முகம்

154

உறவின் நியல்கள்

திவக்கச் செல்லமாகக் கோபிப்பதை இரசிக்கத் துடிப்பேன். ஆனால், நான் விலையுயர்ந்த காலைமாடு. என்னை முனிவாக்க விருப்பமில்லை. கையிழுமில்லை. ‘‘இன்றைக்கு ஆப்பரேஷன். நடந்த பேஷன்ட் எப்படி என்று பார்க்க வந்தேன்’’ என்பேன்.

நான் சாட்டுச் சொல்கிறேன் என்று தெரியும். ‘‘நீங்கள் இப்படிக் கண்ட நேரத்தில் வார்ட்டுக்கு வந்தால் பார்ப்பவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?’’ அவனுக்கு எப்பொழுதும் மரியாதையில் பயம். என்னைப் பொய்க் கோபத்துடன் கண்டிப்பாள்.

‘‘யாருக்கு என்ன பயம்? நான் இந்த வார்ட் டாக்டர்’’ நான் சொல்லுவேன்.

‘‘இப்போது யாரும் சிகிச்சைக்குத் தயாரில்லை’’—அவள் குறும்பாகச் சிரிப்பாள்.

‘‘நான் என் தேவைக்கு வந்தேன்.’’

என் தேவை என்ன?

இருவரும் சிரிப்போம்.

நான் அவள் கையைப் பிடித்து நாடித் துடிப்புப் பார்த்தேன் எத்தனையோ ஆண் நோயாளிகளைத் தூக்கி இருக்கிறாள். இருந்தும், நான் அவள் கையைப் பிடிக்க அவள் முகம் சிவந்தது. நான் அவள் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அவள் நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்து சிரித்தாள். ‘‘பல்ல (நாடித்துடிப்பு) பார்க்க ஒரு நிமிடம் போதும். நீங்களும் ஐந்து நிமிடமாக என் கையை...’’

நாங்கள் இருவரும் சிரித்தோம்,

பின்னர் சமாதானமாகி விட்டோம். நேரம் விரைவாய் முடிந்து விட்டது. எனக்கு மாறுதல் வரப் போகிறது. ஒருநாள் எல்லோரும் எங்கள் சக்டாக்டர் ஒருவரின் கல்யாண விட்டுக்குப் போனோம். எனது காரில்’’ அவளும் இன்னும் சில நர்ஸைகளும் வந்தார்கள். யூனிபோம் இல்லாமல் சாதாரண சேலை சட்டை போட்டிருந்தாள். பார்க்க அழகாக இருந்தாள். கார்க் கண்ணாடி யழியாக ஆசை தீரப் பார்த்தேன். கள்ளி! தெரிந்தும் தெரியாதது போல் இருந்தாள். போகும் வழியில் திருமணம் செய்யப்போகும் டாக்டரைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தது. அவர் முதல் ஒரு நர்சைக் காதலித்துவிட்டு, இப்போது காசுக்காக யாரையோ கல்யாணம் செய்கிறாராம். எனக்கு மனதில் உறைத்தது. நான் விளையாட்டாக சொன்னேன். ‘‘எங்களுக்கும் காசு தந்து எங்களுடைய பொறுப்புத் தீர்ந்தால் சீதனம் தருகிற நர்சைக் கல்யாணம் செய்வோம் தானே’’ அவள் சொன்னாள்... ‘‘உங்களுக்குச் சீதனம் தர ஒர் இலட்சம் இருந்தால் ஏன்வேலை செய்ய வரவேண்டும்?’’ என் நெஞ்சில் நெருஞ்சி மூள் பதிந்துவிட்டது. சொல்லாமல் சொல்லிவிட்டாள், எனக்கும் அவனுக்கும் சரிவராது என்று?

நான் மாற்றலாகிச் செல்லும் நான் அவள் சிரித்துக் கொண்டு விடை சொன்னாள். அவள் கண்கள் கலங்கி மிருந்தன.

4

நீண் இப்போது சர்ஜன். முதல் நாள் ஒரு நோயாளி யின் காயத்தைத் தைக்கும்போது சொன்னாள். ‘‘நீங்கள் ஒரு சர்ஜனாக வந்தால் நல்ல பெயரெடுப்பீர்கள். கைராசியும் தீற்மையும் சேர்ந்திருக்கு.’’

நான் சொன்னேன்; ‘‘நீங்கள் என்னுடைய நர்சை இருந்தால் நிச்சயம் எனக்கு கைராசி இருக்கும்.’’

அவன் சொன்னான்; “நான் தினைக்கவில்லை. நின்டும் நாங்கள் ஓர் இடத்தில் வேலை செய்வோமென்று”

உண்மைதான்.

நேரம் ஒடிக் கொண்டிருந்தது. குளிர் கூடிக் கொண்டு வந்தது. என்னைப்பற்றி ஏதும் கேட்கமாட்டாளா என்று யோசித்தேன். ஏனோ எனக்குக் கண் கலங்கியது. மூன்னால் குதிரைக் குளம்படிப் பட்டுப்புழுதிப் படலம் எழும்பியது.

அவன் என்னைப்பற்றிக் கேட்டால் மனந் திறந்து திம்மதியற்ற என் சீவியத்தைச் சொல்லிவிட துடித்தேன். அவன் ஏனோ கேட்கவில்லை. நான் இப்போது பெரிய நிலையில் இருப்பதால் முதல் போல் என்னுடன் மனம் விட்டுக் கடைக்கப் பயப்படுகிறானா? அல்லது சிரிக்கச் சிரிக்கப் பழகிவிட்டுப் பின் சீதனம் தான் பெரிச என்று ஒடிய வனுடன் என்ன கதை என்று யோசிக்கிறானா?

அவனைப் பார்த்தால் கொஞ்சம் வசதியாக இருக்கிறான் போலத்தான் தெரிகிறது. வசதியில்லாவிட்டால் வண்ட ஆக்கு என் வருகிறான்?

அவனைப்பற்றி அவனுடைய வாழ்க்கையைப்பற்றி அறிய ஆசைப்படுகிறேன்.

நான் கேட்கிறேன்: “வண்டனுக்கு ஏன் வந்தீர்கள்?”

“என் கணவர் படிக்க வேண்டும். அதற்காக வந்தேன்” எனக்குத் திட்டான்று சந்தேகம் வருகிறது. இவன் ஏன் பார்க்குக்கு வந்தான்?

என் மனைவி என்னை விட்டு தனியாக டான்சக்குப் போவதுபோல் இவனும்...

மேலமட்ட வாழ்க்கை வசதி வந்தால் என்ன செய்யத் தான் தொழிறாது?

நான் கேட்கிறேன்: “அது சரி உங்கள் கணவர் என்கே?”

“அவனுடைய அம்மாவுக்குச் சகமில்லை என்று இலக்கக்குப் போய் விட்டார். குழந்தைக்குச் சகமில்லாததால் நான் போக முடியவில்லை. இப்போது அவனுக்குச் சகம், விட்டில் பொழுது பேரகவில்லை. கொஞ்சம் வெயிலாகவும் இருந்தது. இயற்கைக் காற்றுக் கொஞ்சம் கிடைக்கும் என்று வந்தேன்.”

எனக்கு ஒரு சந்தேகம். என்னையறியாமல் கேட்கிறேன். “வண்டனில் எங்களைப்போல் ஆண்களுக்குப் பொழுது போவது கஷ்டம். டான்சக்குப் போவதில்லையா?”—அவன் என்னை ஏது இறங்கப் பார்க்கிறான்.

“இல்லை” என்பதுபோல் தலையாட்டுகிறான்.

எனக்குத் தெரியும். அவன் அன்புள்ள ஒரு மனைவி யாக, அன்புள்ள தாயாக இருப்பாள் என்று.

“என் போவதில்லை.”

“அவனுக்கு விருப்பமில்லை, ஏன் அப்படி ஆடுவது தான் எங்களுடைய கலாசாரமா? எனக்கு அது விருப்பமில்லை.”

எனக்குப் பொறாமை வருகிறது. என் மனைவி நேற்று யாருடனோ ஆடிப்போட்டு வந்திருக்கிறாள்.

நான் குழந்தையைப் பார்க்கிறேன்.

துடிப்பான — சுறுசுறுப்பான குழந்தை.

“ஆன் நல்ல கெட்டிக்காரன் போல் இருக்கிறது. என்ன வாகப் படிப்பிப்பதாக யோசனை”

“வளர்ட்டும் பர்ப்போம்”

“என் டாக்டராகப் படிப்பித்தால் என்ன” அவனுடைய மனதில் பழைய ஞாபகம் வரட்டும் என்று கதைக்கிறேன்.

“என் மகன் டாக்டராக வந்தால் காசதான் பெரிச் என்று மதிக்கமாட்டான். மனுஷர் பெரிச் என்றுதான் மதிப்பான். அங்படிக்காலம் வராமலா போகும்?” குரவில் உறுதி தொனிக்கிறது.

நான் மறுமொழி சொல்லாமல் நிற்கிறேன். அவள் குழந்தையை தூக்கிக் கொள்கிறாள். குழந்தை எனக்கு “டாடா” காட்டுகிறது.

நாங்கள் இருவரும் வேறு வேறு திசைகளில் நடக்கிறோம்.

(1972)

அம்மா என்றொரு பெண்

இலண்டன் மாநகரத்தில் வாழும் தமிழர்களின் வாழ்க்கையை நாவல், சிறுக்கை வடிவங்களில் எழுதிப் புகழ் பெற்றவர் திருமதி ராஜேஸ்வரி. இவரின் தேம்ஸ் நதிக்கரையில், உலகமெல்லாம் வியாபாரிகள், தில்லையாற்றங்கரையில், ஒரு கோடை விடுமுறை, பனி பெய்யும் இரவுகள் ஆகிய நாவல்கள் ஏற்கனவே வெளிவந்து எழுத்துலகில் பாராட்டுப் பெற்றவர். இலண்டன், இலங்கை, கனடா, பிரைஸ்ரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து வெளிவரும் சஞ்சிகைகளிலும் எழுதி வருபவர்.

திருமதி ராஜேஸ்வரி இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வி கற்று இலண்டன் நகரில் வாழ்பவர். அங்கும் திரைப்படத்துறையில் கற்றுப் பட்டம் பெற்றவர். மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தாயான் ராஜேஸ்வரி பெண் விடுதலை இயக்கங்களில் ஈடுபாடுடையவர். இந்நூலின் கதைகள் அவரது புதிய சிருட்டிகள்.